Colecția

Iubiri de poveste

Christina Dodd

Aleasa printului

Bestseller New York Times

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DODD, CHRISTINA
Aleasa prinţului / Christina Dodd. trad.: Graal Soft.
- Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-786-3
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CHRISTINA DODD

Aleasa prințului

Traducere din limba engleză
Ana-Maria Oglindă

Alma

Dragei mele prietene Emily March.

Am râs, am plâns, am petrecut, ne-am ajutat una pe cealaltă la bine şi la greu, am pierdut timpul prin poduri, am urzit împreună şi bune, şi rele.

Fie ca Izvorul Eternităţii să curgă necontenit.

Capitolul 1

Anglia, 1837

– Aşadar, Grimsborough, iată-ţi micul bastard.

Saber, un băiat de unsprezece ani, stătea în picioare, pe covorul gros din mijlocul încăperii mari a uriaşului conac englezesc. Privind-o atent pe femeia în vârstă, elegantă, înaltă, cu chip batjocoritor şi părul galben pai, cea care îndrăznise să îl insulte, spuse în limba lui maternă:

– În Moricadia îi ucid pe cei care mă batjocoresc!

– Poftim? întrebă femeia. Grimsborough, ce-a zis?

Silueta întunecată din spatele mesei din lemn masiv lustruit nu-şi ridică privirea din hârtii.

Cinci fetiţe, între cinci şi doisprezece ani, frumos îmbrăcate, stăteau aliniate în faţa şemineului. Cea slăbuţă, din mijloc, spuse îngrozită:

– Ce murdar e!

– Şi slab! adăugă alta.

Saber îşi mută atenţia asupra lor şi se gândi: „Englezoaice proaste şi neghioabe!"

Se holbau la el de parcă ar fi fost un urs dresat, iar când le privi furios, ochii căprui ai mezinei se umplură de lacrimi, îşi băgă degetul mare în gură şi se ascunse după fustele surorii sale.

– Uitaţi, e istovit, spuse cu autoritate cea mai mare dintre surori. Se clatină pe picioare.

Atunci celelalte îi zâmbiră la unison. Prietenos, dulce, ca şi cum viaţa lor nu fusese niciodată atinsă de ceva urât sau brutal.

Saber le ura. O ura pe doamnă, îi ura pe servitorii în poziţie de drepţi, îmbrăcaţi în uniforme, îi ura pe toţi. Dar cel mai mult îl ura pe omul hain care îi conducea, omul din spatele mesei

de scris, cel despre care știa că este vicontele și, în același timp, tatăl lui.

Din nou, Saber spuse în limba maternă, cu dispreț:

– Femeiuști proaste!

– Ce-a spus? Doamna cu chip batjocoritor privea când la Saber, când la viconte. Ce-a vrut să spună?

Pentru prima oară, bărbatul vorbi:

– Aduceți-l aici!

Doi dintre slujitorii săi îmbrăcați caraghios îl apucară pe Saber de brațe și îl trântiră în fața mesei de scris. Cu un gest, Grimsborough ceru să i se aducă mai aproape sfeșnicele, iar când lumina îi căzu pe chip, Saber văzu că bărbatul seamănă cu femeia în vârstă. Nu la trăsăturile aspre și puternice, ci la bărbia înălțată aristocratic și la curbura disprețuitoare a gurii.

Doamna tresări. Deși Saber nu-și dădea seama, și el semăna cu Grimsborough. Bărbatul îl cercetă pe copilul slab, murdar și obosit, privindu-l ca pe o gânganie strivită sub pantof, apoi întinse o mână palidă, cu degete lungi, și îl lovi peste față.

Sunetul palmei peste obraz, răsună ca ecoul unei împușcături.

Saber căzu într-o parte.

Una dintre fete suspină. Alta scânci. Femeia zâmbi cu satisfacție.

Saber se repezi la Grimsborough cu pumnii în aer, dar servitorii îl prinseră și îl târâră înapoi.

Bărbatul cu chipul disprețuitor îi făcu din nou semn să se apropie. De data asta, servitorii nu-i mai dădură drumul.

Grimsborough se apropie atât de mult, încât nasul său subțire și nobil aproape că îl atinse pe al lui Saber, iar glasul său sonor, adânc și amenințător îi dădu fiori pe șira spinării.

– Ascultă-mă, băiete. Ești un nimic. Un nimic. Ești copilul meu nelegitim cu o străină, și dacă aș fi avut un alt fiu, tălpile tale jegoase nu mi-ar fi mânjit niciodată podelele casei. Dar Dumnezeu, în infinita lui înțelepciune, nu m-a binecuvântat în căsnicia aceasta decât cu fiice. Le privi disprețuitor pe fetele atât de colorat îmbrăcate și atât de drăgălașe în inocența lor. Cinci *fiice!* Așa că vei

locui aici până când vei fi apt să mergi la școală și nu vei mai vorbi niciodată cu atâta obrăznicie despre cei superiori ție.

Saber clătină din cap, ridică din umeri și gesticulă neputincios.

– Nu te preface cu mine, băiete. Maică-ta vorbea engleza. Toți servitorii din țara ta vorbesc engleza. La fel și tu.

Saber nu prea avea curaj să-l insulte pe Grimsborough, dar spuse în limba moricadiană:

– Engleza e pentru ignoranți.

Lovitura care-i făcu urechea să vâjâie îl luă prin surprindere.

– Să nu te mai aud niciodată vorbind limba ta barbară, spuse Grimsborough, fără să ridice vocea.

Saber își înălță bărbia și spuse în limba engleză, clar și răspicat:

– Te urăsc!

– Te urăsc, domnule, spuse Grimsborough cu o precizie care îți dădea fiori.

Privirea lui Saber era plină de dezgust.

– Spune-o!

Ochii verzi și reci ai lui Grimsborough erau goi: nici o scânteie, nici o emoție, nici o fărâmă de inimă.

Saber se uită la femeia elegantă și batjocoritoare. Stătea acolo îngrozită, privindu-și soțul la fel cum un șoricel ar privi un șarpe. Apoi se uită la fete. Patru dintre ele stăteau cu capul în jos. Cea din mijloc îl privea fix, cu mâinile împreunate pe pieptul slab, iar când ochii li se întâlniră, buzele ei se mișcară, implorând: „Te rog".

Saber își întoarse privirea la Grimsborough. Bărbatul acesta, care îi era tată, îl înspăimânta, iar el nu se temea de nimic. Dar nu se putea da bătut. Nu încă. Îndreptându-și umerii, spuse:

– Te urăsc, domnule, dar bunicul meu mi-a spus că trebuie să vin în insula asta umedă și rece și să merg la școlile voastre sălbatice, ca să învăț tot ce pot despre matematică, limbi străine și despre arta guvernării, ca să mă pot întoarce în Moricadia pentru a-mi elibera poporul de sub asuprirea barbară.

Interesată, fata cea mare făcu un pas înainte:

– Dacă vrei să-ți eliberezi poporul, nu ar trebui să înveți să lupți?

Saber îi răspunse, privind-o cu dispreț:

– Știu deja.

– Vei avea nevoie de o armată. Știi să conduci o armată?

Fata îl privea direct în ochi, deloc impresionată de bravada lui.

– Știu, îi răspunse. Apoi adăugă în silă: Dar va trebui să învăț tacticile militare.

– Atunci ne-am înțeles: vei înceta să mai fii un sălbatic ignorant și vei deveni un domn civilizat. Grimsborough făcu un gest către servitori. Luați-l de aici. Spălați-l. Dați-l pe mâna profesorilor și spuneți-le să folosească orice mijloace pentru a-l învăța tot ce trebuie să știe. Ne vedem aici peste șase luni. Țineți cont că mă aștept la o îmbunătățire considerabilă. În caz contrar, nu voi fi mulțumit.

Saber simți cum gândul că cineva ar putea atrage mânia lui Grimsborough provoacă un fior printre toți cei din încăpere.

Luându-și condeiul, Grimsborough se întoarse la masa de lucru, ignorându-i pe servitori, pe soție, pe fiicele sale și pe Saber.

– Vom începe cu o baie, spuse hotărât doamna Grimsborough.

La simplul gând că această femeie îi va vedea trupul gol, Saber se luptă, încercând să scape din strânsoarea slujitorilor.

Cea de-a doua născută, o fată slabă, blândă, îmbrăcată caraghios în roz și împopoțonată cu volănașe, imploră:

– Mama, este atât de slab! Te rog, putem să-i dăm de mâncare mai întâi?

– Tu nu ai nas? Nu simți cum miroase? spuse doamna Grimsborough fluturându-și în față batista parfumată de dantelă.

Greutățile vieții îl învățaseră pe Saber să se lupte. Se agăță de brațul unui servitor, dezechilibrându-l, scăpă și o luă la goană spre ușă.

Majordomul, îmbrăcat în negru și cu mănuși albe, a cărui față nu exprima nimic, îi seceră genunchii. Cei doi valeți îi săriră în spate, strivindu-l pe covorul înflorat.

Vocea lipsită de emoție a tatălui său spuse:

– Sunt necesare câteva bătăi bune cu bățul. Thompson, am încredere că te vei ocupa de asta.

Bărbatul îmbrăcat în negru și alb îl ajută pe Saber să se ridice în picioare, apoi își scutură mănușile albe.

– Da, milord. Numaidecât, milord.

– Fără doar și poate, micul bastard va supraviețui fără mâncare încă vreo câteva ore.

Doamna Grimsborough îl măsură din priviri pe Saber de parcă ar fi fost o găină jumulită, gata de pus în oală.

Cu o voce clară și rece, Grimsborough spuse:

– De acum înainte, numele lui este Raul. Raul Lawrence.

Evident consternată, Lady Grimsborough întrebă:

– Lawrence? Sper că nu vrei să...

– Să-l adopt? Ba chiar asta vreau să fac. El este Raul Lawrence, fiul vicontelui Grimsborough, și va deveni un nobil englez. Nevastă, te rog să te asiguri că toți cei din casă știu cât de repede îmi vor stârni nemulțumirea dacă băiatului i se va da un nume sau un titlu greșit.

Fiorul acela rece traversă din nou încăperea.

Saber părăsise o țară în care cutreiera liber și nimerise în iad, iar tatăl său era însuși prințul întunericului.

Capitolul 2

Trei luni mai târziu

Pentru prima dată, Thompson, majordomul, intră în salon în timpul lecției de dans a lui Saber. Pe tonul acela răsunător care îl enerva atât de tare pe Saber, anunță:

– Domnule Lawrence, tatăl dumneavoastră dorește să vă vorbească.

Saber se opri din valsat atât de brusc, încât sora lui mijlocie – acum îi știa numele, o chema Belle – scoase un sunet ascuțit și îl călcă pe picioare.

– De ce? întrebă Saber.

– Nu comentăm dorinţele stăpânului! Facem ce ni se spune, cât mai repede posibil.

Saber îi aruncă o privire alarmată.

Thompson cerea supunere totală când preda bunele maniere şi nu se sfia să folosească bastonul, dar de data aceasta, în timp ce mergeau către camera de lucru a lui Grimsborough, aşeză o mână mângâietoare pe umărul lui Saber.

Aşadar, orice ar fi fost, nu era de bine.

Saber se frământă, încercând să-şi aducă aminte ce făcuse de trebuia să îşi viziteze tatăl. De la sosirea sa, îl văzuse pe Grimsborough numai de departe, şi asta fusese de ajuns. Aflase că tatăl său îi îngrozea pe toţi cei din casă: pe soţia lui, cu care era căsătorit de cincisprezece ani, pe fiicele sale, pe administratorul moşiei, pe servitorii săi, de la Thompson până la ultima servitoare din bucătărie.

Grimsborough nu era un stăpân deosebit de aprig şi nici un desfrânat ori un pervers. Părea neinteresat de altceva decât de propriile porniri: colecţiona cărţi, privea melodrame la teatru şi curse de cai. Cu toate acestea, avea în el ceva întunecat. Pe oriunde trecea, lumina soarelui părea să pălească, iar aerul se răcea. Când îşi îndrepta atenţia asupra unui biet vinovat, nobil sau om obişnuit, acesta se făcea mic, încercând să evite atingerea umbrei lui.

Saber nu se temea de el sau cel puţin aşa îşi spunea. Şi într-un fel era adevărat. Era mult prea ocupat ca să se teamă de tatăl său: descoperise că era, într-adevăr, un ignorant sălbatic, aşa cum îl numise Grimsborough. Vorbea moricadiana, engleza, spaniola şi franceza, dar era analfabet în toate limbile. Ştia cum se face un troc, cum să socotească în minte, dar nu şi să citească cifrele. Ştia să spună poveşti care o ţineau pe sora lui cu sufletul la gură, dar nu şi să le scrie. Putea să-şi dea seama unde este nordul, sudul, estul şi vestul, dar nu ştia să citească o hartă.

Ştia să călărească... O, asta făcea mai bine decât orice, şi îşi dădu seama imediat că armăsarii pursânge englezi ai tatălui său erau iuţi ca vântul.

Astfel, timp de trei luni, absorbise, înghițise, se înfruptase cu lăcomie din învățătură, împins de convingerea că, cu cât va ști mai repede să fie comandantul armatei care va distruge conducătorii haini ai Moricadiei și va prelua astfel tronul, cu atât se va întoarce mai iute acasă.

Dar era condus și de simplul simț al concurenței – până și surorile lui mai mici știau mai multe decât el despre istorie, artă sau literatură.

Nu putea suporta asta.

Învățase și artele sociale: să facă plecăciuni, să danseze, să fie manierat, să folosească furculițele și lingurile, să zâmbească, să rostească fraza corectă, spusă pe tonul corect, pentru fiecare ocazie în parte. Disprețuia toate astea.

Dar Ella, sora lui mai mare, îi atrăsese atenția că un prinț trebuie să cunoască diplomația și că, după câștigarea luptei, va trebui să facă plecăciuni, să danseze, să fie manierat, să mănânce și să flateze.

Nu-i plăcea deloc că ea avea dreptate.

Fetele îi făceau viața suportabilă. Atâta doar: suportabilă. Pentru că, în fiecare noapte, inima lui tânjea după țara sa, după Pirineii sălbatici. Visa chipul aspru al bunicului său, care îi poruncea să fugă în Anglia și să-și scape pielea. Își amintea parfumul plăcut al mamei sale, care îl îmbrățișase pentru ultima oară, înainte de a-l așeza pe cal și de a-și lua rămas-bun.

În fiecare clipă în care nu era ocupat, tânjea după casa lui ponosită și dărăpănată, din pădure, după mirosul aromat al pinilor, după furtunile sălbatice de iarnă și după zilele splendide de vară, după peisajele care se întindeau peste munți și ghețari.

N-a știut nimeni niciodată, dar plângea în fiecare noapte. El, Saber al onoratei case regale a lui de Barbari Jinete. Iar acum mergea să-l vadă pe omul care provocase tot iadul acesta: tatăl său.

Thompson bătu în ușa înaltă și închisă la culoare a camerei de lucru, apoi o deschise și se dădu un pas înapoi, lăsându-l pe Saber să intre. Băiatul păși în încăpere. Ușa se închise în spatele lui.

Era singur cu tatăl său.

Ca şi altă dată, Grimsborough stătea în spatele mesei de scris, mâzgălind nişte hârtii împrăştiate în faţa lui, dar astăzi draperiile erau deschise şi lumina slabă a soarelui englez îi strălucea pe deasupra umărului stâng, lăsându-l în umbră. Îşi ridică privirea şi îi făcu lui Saber un semn să se aşeze în faţa lui, cu biroul lat între ei.

–Azi am primit o scrisoare. Ridică hârtia mâzgălită şi ruptă, dintr-un teanc de alte hârtii mâzgălite şi rupte, şi citi: „Milord, vă rog să aveţi bunătatea de a-i transmite această veste fiului meu iubit, Saber". Îl privi cu ochii săi reci şi verzi. Nu vrea să înţeleagă că acum te numeşti Raul Lawrence.

Neliniştea îi strânse stomacul lui Saber şi nu protestă în faţa acestei insistenţe referitoare la numele său englezesc. Tot ce-l interesa acum era să afle ce scria în scrisoare.

– Vă rog, milord. Ce spune?

– „Bunicul lui a fost ucis de cei din familia de Guignard, în timp ce plecase în pădure, după de-ale gurii."

Saber simţi cum i se strânge inima.

– „Spuneţi-i că hoţii aceştia mârşavi l-au folosit drept pradă, urmărindu-l şi înjunghiindu-l cu suliţele..."

Saber nu mai putea respira, nu mai putea gândi. Văzu negru în faţa ochilor şi simţi că leşină.

– „... apoi l-au spânzurat de un copac şi i-au smuls măruntaiele. Am aşteptat să se întunece şi l-am dat jos."

Mintea lui Saber fu cuprinsă de un urlet. Mama lui nu ştia cât e de periculos să faci asta? Bineînţeles că ştia. Ştia ce i-ar fi făcut cei din familia de Guignard, dacă ar fi prins-o.

– „L-am îngropat în cimitirul de lângă castelul în care se odihneşte ultimul rege adevărat..."

Urletul creştea şi creştea, şi, în cele din urmă, izbucni. Saber îngenunche, strigându-şi furia faţă de această crimă, faţă de durerea provocată de moartea bunicului său şi de imaginile îngrozitoare din mintea sa. Îşi smulgea părul, îşi rupea hainele şi se bătea cu pumnii în piept; făcea ce se cădea să facă în Moricadia, la moartea unui conducător iubit al familiei sale renegate. Abia dacă auzi uşa trântindu-se de perete, apoi vocea lui Thompson alarmată

și îngrijorată. Un răspuns de la tatăl său. Apoi o lovitură în coaste îl luă prin surprindere. Durerea îi explodă în tot pieptul. Căzu într-o parte, ca o păpușă de cârpe, fără respirație și conștient de un singur lucru: agonia oaselor rupte. Urmă o altă lovitură, periculos de aproape de testicule. Instinctiv, se rostogoli, protejându-și bărbăția cu mâinile.

Încă o lovitură în coapsă.

Se îndepărtă, târându-se.

Încă una. Și încă una. Simți lovitura pantofului dur din piele și auzi o voce nesuferită care spunea:

– Niciodată. Niciodată. Un nobil englez niciodată...

În vuietul din capul său, Saber nu putea înțelege cuvintele.

O altă lovitură, de data aceasta în umăr, apoi îl auzi pe Thompson vorbind, implorând.

Brusc, Grimsborough îl apucă pe Saber de cămașa ruptă, îl ridică de pe podea și îl privi în ochi. De parcă nu tocmai aproape își omorâse fiul, îi spuse pe același ton obișnuit, rece și aspru, zgâlțâindu-l:

– Să nu te mai aud niciodată că scoți astfel de sunete. Englezii nu urlă ca păgânii. Nu bocesc ca femeile. Nu își arată sentimentele. Ei nu simt nimic. Înțelegi?

Saber îl privea fix, cu gura deschisă, încercând să respire, încercând să înțeleagă ce fel de fiară era omul care îl ținea acum, care îl concepuse, cel care socotea că este o crimă să-ți jelești bunicul mult iubit.

– Ai înțeles? repetă Grimsborough.

Saber știa că ar fi trebuit să-l sfideze, că ar fi trebuit să își apere dreptul la doliu, dar tuși și simți gust de sânge. Fiecare respirație era un chin. Era aproape inconștient și tot ce vedea erau ochii aceia impunători, atât de asemănători cu ai lui, însă reci și lipsiți de suflet ca ai unei vipere.

Încuviință din cap.

Grimsborough îi dădu drumul.

Durerea îi fulgeră prin tot corpul, dar își aminti ce tocmai îi spusese. Nu scoase nici un sunet.

–Scoate-l afară de aici! spuse Grimsborough, apoi se întoarse cu spatele și plecă.

Încurajându-l, Thompson își vârî brațul pe sub umărul lui Saber, îl ajută să se ridice și să iasă din încăpere. Pe coridor, Saber leșină din cauza șocului și a durerii.

În ziua aceea învățase o lecție. Una dură, brutală și dureroasă. O lecție pe care n-o va uita toată viața.

Ascunde-ți sentimentele. Nu te da bătut niciodată în fața sentimentelor.

Fiindcă Grimsborough nu își dorea un fiu, decât dacă îi semăna.

Așadar, cinci luni mai târziu, când Grimsborough îl chemă și îi citi o altă scrisoare mâzgălită, Saber nu mai scoase nici un sunet.

Ce rost ar fi avut? Pierduse cel mai important lucru din viața lui. Mama lui murise.

Capitolul 3

Zece ani mai târziu

Cu un zâmbet ușor pe chip, Raul Lawrence, în vârstă de douăzeci și unu de ani, stătea drept în șa, în vârful dealului, admirând peisajul fermecător.

Tinerele de la internatul lui Belle pluteau ca un puf colorat de păpădie pe pajiștea tatălui său, pe domeniul Grimsborough, și își răsuceau umbrelele în nuanțe pale de roz, galben și albastru. O recunoscu pe Belle de la distanță; conducea cel mai mare grup, într-un tur al grădinilor, arătându-le trandafirii cățărători, aleile pavate, leagănul din copac pe care el îl construise pentru surorile lui, la puțin timp după ce sosise din Moricadia. Asta se întâmpla acum zece ani, și fiecare moment departe de casă fusese o durere sufletească suportată cu stoicism, în singurătate și tăcere.

Cu toate acestea, deși nu își imaginase niciodată că ar fi posibil, erau lucruri pe care le iubea la Anglia. Surorile sale, prietenii,

caii, Thompson, chiar și pe mama lui vitregă... biata femeie. Toate acestea îi făcură suportabil exilul, și se bucura din suflet pentru fiecare dintre ele.

În timp ce le urmărea, o domnișoară se plimba la brațul lui Belle, privind uluită spre prietena sa.

Raul înțelegea de ce. Belle, cu zâmbetul ei blând, cu gropițele din obraji, cu inima ei bună și cu mintea neașteptat de inteligentă, avea tendința de a-i ameți pe toți.

Fusese observat, fiindcă unul dintre servitori venea grăbit spre el, în vârful dealului.

Raul descălecă. Scoase din cobur cadoul pentru Belle, îi aruncă frâiele servitorului și coborî spre grădini. Când se apropie, tânăra care era cu Belle ridică privirea. Raul se opri din mers.

Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, înaltă, cu un piept generos și talia subțire. Pielea aurie îi strălucea sub pălăria cu boruri largi. Ochii de culoarea albăstrelelor erau înconjurați de gene negre, iar părul blond și des, de culoarea grâului pârguit, era strâns într-un coc la ceafă. Buzele păreau făcute pentru sărutat, pentru clipe senzuale, și avea o aluniță neagră în colțul stâng al gurii. Era perfecțiunea întruchipată.

Apoi îi observă nările lărgite, ochii mijiți, buzele strânse, în timp ce îl cerceta...

Știa ce înseamnă asta. Nu îl accepta pe el, descendența și reputația lui.

Oricine ar fi fost, era o fandosită.

Belle urmări privirea prietenei sale și strigă:

– Raul! Cu brațele deschise, alergă spre el, îl îmbrățișă, râzând și plângând în același timp. Mi-a fost dor de tine.

– Și mie de tine, fată scumpă. O îmbrățișă strâns, bucurându-se de momentele pe care le mai aveau împreună. Cât am fost la Oxford, am căutat exact cadoul potrivit pentru majoratul tău și l-am găsit... uite.

Îi oferi un săculeț moale de mătase.

Belle îl desfăcu și scoase un șal de cașmir, care radia în culori pline de armonie, strălucire, intensitate.

– Ah... Raul, şopti ea, netezind materialul cu palma. E atât de frumos. Şi atât de special pentru mine. Îl privi cu ochii în lacrimi. Îţi mulţumesc.

Ştia. Într-un fel, ştia. Belle fusese întotdeauna sora care ştia să-i citească în suflet.

Luă şalul, îl desfăcu, i-l aşeză în jurul umerilor, apoi îi oferi braţul.

– Mergem să primim invitaţii?

Belle îl luă de mână şi, întorcându-se, faţa i se lumină.

– Victoria, el este fratele meu, Raul Lawrence.

Victoria clipi înfiorată.

– Fratele tău? Îl măsură cu privirea, din vârful pălăriei până la cizmele lustruite, şi făcu o reverenţă. Domnule Lawrence, ce onoare!

Aşadar, îl desconsiderase înainte chiar de a-i cunoaşte adevărata identitate. Ah, ce provocare! Îi plăceau provocările.

– Raul, ea este cea mai dragă prietenă a mea dintotdeauna, Victoria Cardiff.

– Domnişoară Cardiff.

Raul făcu o plecăciune, fără să zâmbească. Cu toate acestea, ochii îi erau amuzaţi şi observă cu plăcere că lucrul acesta o enerva pe tânăra Victoria.

– Eu şi Victoria ne-am cunoscut la şcoală, şi este o fată absolut minunată, îi spuse Belle.

– Îmi faci o onoare prea mare, Belle, spuse Victoria lăsându-şi privirea în jos. Tu eşti atât de drăguţă încât e uşor să fiu bună în preajma ta.

– Într-adevăr, este. Auzi strigăte dinspre grădină şi, privind într-acolo, le văzu pe Arianna şi pe Lucy alergând spre el, urmate mai domol, de Madeline şi de Ella. Vă rog să mă scuzaţi, doamnelor.

Cu un zâmbet larg, porni către cele două surori mai mici.

Arianna împlinise deja şaisprezece ani şi avea părul blond şi ochii albaştri ai mamei sale. Arăta ca un înger.

Raul ştia că nu e.

Lucy avea cincisprezece ani, era cea mai înaltă dintre surorile sale, cu părul și ochii negri, ca ai tatălui său, o fată care își ascundea încordarea cu un aer de seninătate, pe care îl dobândise cu greu.

După săruturi și îmbrățișări, le salută și pe cele două fete mai mari.

Acum Belle li se alăturase, și toate surorile stăteau împreună, privindu-l, râzând de bucuria de a-l avea acasă.

Tot timpul acesta, în mijlocul bucuriei dezlănțuite, fusese conștient de prezența Victoriei, care îl privea grav, analizându-l ca și cum el și fetele ar fi fost niște păsări exotice, iar ea un martor savant.

Adunându-și surorile mai aproape, le conduse către cea mai bună prietenă dintotdeauna a lui Belle.

Nu era îmbrăcată la fel de bine precum celelalte tinere de la petrecere. Rochia ei fusese recroită și refăcută, cu semne întunecate la cusături. Stilul era de acum cinci ani, iar boneta... ei bine, borul îi umbrea tenul perfect, dar paiele păreau ponosite.

O înconjurară, râzând, atrăgând-o în centrul familiei. O plăceau, îți puteai da seama ușor de asta, și i se păru interesant, pentru că el avea un mare respect față de surorile lui și de judecata lor. Până la urmă crescuseră în casa tatălui lor, unde observarea atentă a temperamentului însemna diferența dintre a primi atenția lui Grimsborough și a fi neglijat.

Neglijarea era mult mai preferabilă.

Cu toate astea, Victoria era rezervată față de surorile lui, ca și cum nu ar fi îndrăznit să se încreadă în prietenia lor, ca și cum toată viața ei fusese singură, privind din afară înăuntru.

Amuzat și, în același timp, mâhnit de descoperirea lui – sau poate doar presupunea că îi semăna? îi aruncă Victoriei un zâmbet viclean, de prădător.

Înadins, ea făcu un pas înapoi.

Cei doi se înțelegeau destul de bine fără cuvinte. Și nimeni nu-și dădea seama că purtau un dialog.

– E timpul să ne pregătim pentru balul din seara asta. Belle o apucă pe Victoria de braț. Hai, Victoria, o să ne distrăm!

Pentru prima dată, Raul o văzu pe Victoria șovăind nesigură. Părea să nu fie de acord, dar cu toate acestea, o dorință nostalgică i se citea pe chip.

Celelalte fete o înconjurară, își luară rămas-bun de la Raul și o luară cu ele.

Toate în afară de Ella, care se apropie de el și îl luă de braț.

Raul își așeză palma peste a Ellei, și porniră după fetele grăbite care pălăvrăgeau.

Pentru el, Belle și celelalte surori ale lui erau perna care îi atenuase loviturile existenței, și la rândul lui, făcuse și el tot ce putuse ca să le protejeze. El era fiul asupra căruia era îndreptată toată atenția lui Grimsborough, dar cu un tată ca al lor, fetele fuseseră ignorate, insultate, expuse cruzimilor. Disprețul neglijent al lui Grimsborough față de fiicele sale, bazat pe nimic mai mult decât pe faptul că erau fete, lăsase urme.

Mama lor făcuse tot ce putuse, dar în timpul șederii lui Raul în Anglia suferise cel puțin două pierderi de sarcină și un născut mort, toți băieți. Aristocrata puternică, mândră, disprețuitoare, pe care o întâlnise prima dată, se transformase într-o femeie slabă, tristă, copleșită de durerea pierderii fiilor săi.

Fiind fiica cea mai mare, Ella își asumase responsabilitatea de a-și proteja surorile mai mici și, când putea, și pe Raul. Avea grijă de ele ca o mamă, se neliniștea pentru ele și le instruia. El îi respecta bunătatea, chiar dacă se întreba cum putea suporta să-și sacrifice atât de mult tinerețea pentru familie.

Ella spuse:

– Belle a convins-o pe domnișoara Cardiff să le lase pe fete să o îmbrace cu una din rochiile nepurtate ale lui Lucy. Au aceeași înălțime și, cu câteva modificări pentru silueta domnișoarei Cardiff și a maturității sale, va fi fermecătoare în seara asta, nu crezi?

– Într-adevăr va fi, recunoscu el cu sinceritate. Dar ea nu are nici o rochie potrivită?

– Ba da, dar toate sunt într-o stare jalnică, la fel precum și cea cu care era îmbrăcată. Tatăl ei vitreg are propriii copii cu mama ei și se zgârcește la fiecare bănuț cheltuit pentru ea.

Ah. Asta explica reticența ei. Ella continuă:

– Când a trebuit să aleagă între haine și școală, ea a ales școala. Va merge la Distinsa Academie pentru Guvernante și va învăța să-și câștige existența. Are un adevărat talent pentru limbile străine, o voință puternică și o mare sensibilitate, și cred că va reuși.

El încuviință din cap. Auzise de Distinsa Academie pentru Guvernante, deținută de Adorna, Lady Bucknell.

– Un bastion al orientării în cariera și educația femeilor.

– Într-adevăr. Mama Victoriei, care cred că este o biată ființă destul de speriată de soțul ei, a pus piciorul în prag și a insistat să i se dea voie domnișoarei Cardiff să meargă la școală, în loc să stea acasă și să aibă grijă de frații ei.

Așadar, avusese dreptate în privința Victoriei. Era obișnuită să fie marginalizată.

– Nu-i de mirare că domnișoara Cardiff are o coloană vertebrală atât de dreaptă.

– Eu cred că, mai degrabă, e genul care răspunde la provocări, construindu-și o cochilie.

– Și clești? Ca un crab? Brusc deveni suspicios. Dar de ce îmi spui toate astea, draga mea Ella?

– Voiam să știi că n-ai de ce să îți faci speranțe și poate renunți la atitudinea asta de cocoș.

El se întoarse spre ea râzând.

– Asta am făcut?

Ella nu râse.

– Domnișoara Cardiff este foarte frumoasă, dar are o reputație care trebuie să rămână neatinsă, dincolo de orice îndoială.

El îi înțelese avertismentul. Nu-i plăcea, dar înțelese.

– Desigur. Nici n-aș visa s-o prihănesc cu avansurile mele nerușinate.

– Nerușinat, tu? Îmi vine greu să cred. Și nici tu nu crezi.

Ca întotdeauna, Ella îi citea mult prea limpede caracterul.

– Modestia nu ți se potrivește, rege Saber.

– Îți bați joc de mine cu titlul acesta, dar e drăguț să-mi aud din nou adevăratul nume.

Fața ei deja serioasă se întunecă și îl opri trăgându-l de braț.

– Belle spune că o să ne părăseşti curând şi că o să te întorci în Moricadia.

Raul îi atinse obrazul cu degetul arătător.

– Belle e foarte perspicace.

Ella inspiră cu greutate.

– Aşadar, îţi vei cere dreptul la tron.

– Nu e atât de uşor. Ştiu din relatările din ziare că familia de Guignard e încă la conducere, dar nu ştiu ce a mai rămas din opoziție. Şi familia mea? N-am mai auzit nimic de la nimeni, de la scrisoarea care anunța moartea mamei. Dar nu vreau să spun că Grimsborough nu a ascuns scrisorile de mine.

La auzul numelui tatălui ei, chiar şi gura Ellei se strâmbă a dezgust.

– Aproape că îmi vine să spun că sigur asta s-a întâmplat. Hotărârea lui de a rupe orice legături între tine şi Moricadia este remarcabilă numai în cruzimea ei neabătută.

– Nu e nimic remarcabil în cruzimea lui Grimsborough. Este singura lui trăsătură pe care ne putem baza cu toții.

– Nu vreau să te rănesc, dar... e posibil să nu mai fi rămas nici un fel de opoziție în Moricadia? E posibil ca familia ta să se fi risipit?

Ochii ei mari exprimau nelinişte.

– De asta mă tem şi eu.

Şi chiar se temea. În toţi anii aceia lungi din Anglia, îşi făcuse griji, sperase, încercase să găsească o modalitate de a cerceta familiile din Moricadia, fără să atragă atenția familiei de Guignard, uzurpatorii tronului său. Cu toate astea, poliţia lor tortura şi ucidea orice moricadian pe care îl suspecta de revoltă, iar el ştiuse întotdeauna că, atunci când se va întoarce acasă, trebuia să pară inofensiv. Aşa că îşi limitase investigaţiile doar la întrebări puse vizitatorilor care se întorceau din Moricadia, iar asta nu îi oferise nici un fel de informaţii.

– Ce poate face un singur om împotriva acestor fiare care deţin toată puterea? întrebă Ella, strângându-i braţul. Mărturisesc că mă tem pentru tine.

– Nu-ți fie teamă. Îmi voi găsi familia. Dacă e nevoie, o voi reuni, dar familia mea este remarcabil de rezistentă. Ai mei cunosc locurile ascunse din munți și din păduri. Zâmbi, amintindu-și de copilăria lui din acele locuri. Trebuie să cred că sunt undeva, încă în viață.

– Spuneai că, de două sute de ani, de când l-a ucis pe regele Reynaldo, familia de Guignard a încercat să pretindă că de data aceasta a exterminat rămășițele neamului lui, și că în fiecare an familia ta se luptă să recupereze tronul, fără nici un rezultat. De ce te-ai întoarce să schimbi asta?

În felul ei, Ella era agresivă, hotărâtă să-l facă să-și dea seama de greutățile care îl așteptau.

– Fără bani și fără nici un sprijin, familia mea nu a avut niciodată vreo șansă, dar când mă voi întoarce, toate astea se vor schimba, îi răspunse zâmbind. N-am reușit să folosesc educația pe care mi-a ales-o tata, în cele mai bune moduri posibile?

– Ai făcut avere ?

– Caii au fost buni pentru mine. Îi cunosc, știu care dintre ei va câștiga, iar din câștiguri știu să îi cumpăr și să îi înmulțesc. Da, mi-am făcut avere.

– Mă bucur. Numai că mi-aș dori... în fine. Ridică din umeri. Nu contează. Așadar, plănuiești să te întorci și să-ți câștigi tronul sau să fii ucis?

– Întotdeauna există posibilitatea să fiu ucis, dar printre moricadieni există o legendă că atunci când oamenii văd fantoma lui Reynaldo călare, asta prevestește întoarcerea singurului rege adevărat.

– Și chiar o văd? Bântuie stafia lui Reynaldo?

– Nu, dar eu nu m-am întors încă.

Ella zâmbi și îi cuprinse brațul.

– Mi-aș dori să nu pleci, dar știu că nu te vei simți împlinit până nu vei ajunge în patria ta.

– Dar tu, dragă surioară? Care este soarta ta?

Ella era mult prea serioasă, ca el să se simtă liniștit.

– O să mă mărit. O să am copii. O să rămân văduvă de tânără și o să-mi trăiesc viața în pace.

Neliniştea lui supărătoare spori.

– Nici măcar nu eşti măritată şi speri să fii văduvă?

Ea îşi scoase ceasul din buzunar.

– Nu trebuia să te întâlneşti cu tata?

– Schimbi subiectul.

– Ai face bine să te grăbeşti. Nu-i place când cineva se lasă aşteptat.

– Clar schimbi subiectul.

– O să avem timp să vorbim mai târziu. Ella îl împinse. Pleacă. Trebuie să merg şi eu să mă îmbrac. Se îndepărtă, apoi se întoarse spre el. Promite-mi un singur lucru.

– Orice.

– Promite-mi că, oricât de îngrozitoare va fi întrevederea ta cu tata, vei rămâne la petrecerea lui Belle.

Ezită. Ella doar presupunea că întrevederea va fi îngrozitoare. Raul ştia foarte bine că, atunci când tatăl său va afla veştile pe care Raul intenţiona să i le aducă, se va înfuria.

– Plecarea ta i-ar distruge petrecerea, şi nu prea a avut parte de bucurii în viaţă, insistă Ella.

– Da, ştiu. Foarte bine, atunci. Voi rămâne.

– Şi să-ţi iei rămas-bun înainte să ne părăseşti de tot.

– Asta n-aş rata niciodată să fac.

Ella se întoarse spre el, se ridică pe vârfuri şi îi mângâie părul de culoarea nopţii, ce îi cădea pe frunte.

– Nu-mi pasă de bârfele despre tine. Eşti un om bun şi, oriunde te vei duce, să nu uiţi că noi, fetele, te iubim tare mult.

Raul îi luă mâna şi îi sărută uşor vârfurile degetelor.

– Dacă sunt un om bun, meritul este al tău şi al celorlalte surori ale noastre.

– Nu cred. Bunătatea e piatra de temelie a fiinţei tale, pe care caracterul tău a construit-o.

Doamne, cât de mult spera să fie adevărat!

Dar, păşind în camera de lucru a tatălui său şi văzându-i faţa întunecată, atât de asemănătoare cu a lui, nu mai credea asta nici măcar pentru o clipă.

Capitolul 4

Ca întotdeauna, Grimsborough stătea așezat la biroul lui, mâzgălind niște hârtii care îi captau toată atenția.

Raul știa că tatăl său nu își dădea aere cu atitudinea sa poruncitoare. Pur și simplu, Grimsborough nu vedea nici un motiv să întâmpine politicos un vizitator, înainte ca acesta să se oprească din mers. După părerea lui și după cea a servitorilor săi mai înțelepți, nu exista pe lume un personaj la fel de important ca vicontele Grimsborough. Cu toate acestea, Raul ajunsese în momentul glorios în care cine și ce era tatăl său nu însemnau nimic pentru el.

Așa că se așeză pe scaunul din fața mesei de scris a lui Grimsborough și așteptă, aparent fără interes, ca tatăl său să-și termine treaba. După ce acesta puse condeiul jos, urmă o tăcere neobișnuită.

Raul își ridică privirea.

– Așadar!

Grimsborough părea nervos. Fiindcă Raul își studia cizmele lustruite? Sau pentru că cifrele de pe foaia lui de hârtie nu îl mulțumeau?

– Zici că ai terminat cu școala.

– Da, am terminat. Am învățat tot ce aveam nevoie să știu.

– Presupun că te gândești că ar trebui să mergi în marele tur pe continent.

– Nicidecum.

Grimsborough încă greșea, presupunând că Raul era ca alți tineri gentlemeni englezi: plictisitor, egocentric, convins că pământul se învârtea în jurul lui, când, de fapt, Raul știa foarte bine că, dacă voia ca lumea să se învârtă în jurul lui, trebuia să depună eforturi pentru a crea acea lume.

– Bine.

Grimsborough era unul dintre acei gentlemeni englezi: nu mai era tânăr, dar încă era egocentric.

– Pentru că mi s-a atras atenția că te pricepi la cai.

– Toți moricadienii se pricep la cai. E un talent moștenit de la strămoșii mei.

Așa cum se aștepta, afirmația despre Moricadia îl făcu pe Grimsborough să izbucnească:

– Prostii! Ești doar pe jumătate moricadian, iar înclinația se datorează faptului că ai crescut în preajma cailor englezi de rasă superioară.

– Cum crezi.

Cu o indiferență studiată, Raul își îndreptă cutele pantalonilor.

Mulțumit că înăbușise scurta revoltă a lui Raul, Grimsborough trecu direct la subiect:

– Dorința mea este să preiei conducerea grajdurilor mele pentru curse.

– Aceasta e dorința dumitale?

Raul detesta că tatăl său îl putea enerva cu atâta ușurință și chiar fără să își dea seama că o face. Trebuia să depășească asta... dar era vorba de tatăl lui, omul care poruncise să fie bătut, care îl obligase să fie civilizat și aproape îl omorâse, și toate din cauza uniunii întâmplătoare cu mama lui Raul. Întâmplătoare doar din partea lui Grimsborough; Raul știa că mama lui îl iubise pe bărbatul acesta, care o trădase într-atât. Din această cauză, aproape că o compătimise, și totuși... încă îi era dor de ea. Treceau luni fără să își amintească. Apoi o visa, iar durerea îl sufoca.

Nu fusese acolo s-o țină de mână când se stinsese, să-i șoptească iubirea lui de fiu – și era vina lui. Totul se întâmplase din vina lui.

– Bineînțeles, îți voi plăti un comision, în baza câștigurilor tale.

Era limpede că Grimsborough considera că îi face o favoare.

Raul aproape că zâmbi. Aproape.

– Este un test, domnule? Verificarea valorii mele?

– Ce vrei să spui? Grimsborough părea într-adevăr nedumerit, cum și era, fără îndoială.

– Lingăii dumitale au săpat în mine minunea generozității dumitale de a-mi permite să intru în rândurile gentlemenilor englezi, în ciuda faptului că sunt bastard.

Grimsborough încuviință din cap, cu un aer de superioritate.

– Am învățat că nobilii scuipă pe ideea de a câștiga din muncă cinstită.

Raul văzuse cum nobilii, tineri și bătrâni, preferau să-și piardă casele, să-și distrugă familiile, să fugă pe continent sau să meargă la închisoarea debitorilor, în loc să își câștige existența. Îi dispre-țuia, dar Grimsborough nu știa acest lucru.

Pentru prima oară în viața lui, Raul îl văzu pe Grimsborough alegându-și cuvintele cu precauție.

– Desigur, deși e adevărat că majoritatea nobililor englezi se eschivează cu grijă de la muncă, există bărbați care muncesc pentru că circumstanțele le-o cer.

– Dar nu și fiul vicontelui Grimsborough. Într-adevăr, știu că fiind bastardul dumitale, ar trebui să am și mai mare grijă decât cei născuți legitim în rang. Așa că mă tem că va trebui să îți refuz oferta generoasă.

Raul își cercetă atent tatăl, fără să vadă fisurile din atitudinea sa calmă, dar știind că sunt acolo.

Iritarea că Raul se împotrivise dorințelor sale trimise un val de roșeață în obrajii trași ai lui Grimsborough.

– Atunci îți voi tăia alocația.

– Cum dorești.

Raul stătea în picioare, mulțumit de fiecare aspect al acestei întâlniri.

– Cum crezi că o să te descurci? Nu ai banii tăi. Cu o răutate intenționată, Grimsborough adăugă: E limpede că familia mamei tale nu a contribuit la creșterea ta. De fapt, familia mamei tale nu a mai scris de ani de zile.

Amintindu-și conversația cu Ella, Raul întrebă:

– De câți ani, domnule?

– Poftim?

– Când m-ai înștiințat de moartea bunicului și apoi de moartea mamei, aveai un teanc de scrisori. Așadar, cineva a scris. Vocea

lui Raul era plină de resentiment. De cât timp îmi ignori familia, domnule?

– Am considerat că e mai bine să rup toate legăturile tale cu Moricadia.

Nu era răspunsul pe care îl aştepta, dar îi spunea multe lui Raul.

– O amputare curată, s-ar putea spune.

– Exact.

Grimsborough părea să creadă că Raul aproba.

– Unde sunt scrisorile acum?

– I le-am dat lui Thompson să le ardă. De ce?

– Mă întorc în Moricadia, voi pleca cu vasul de mâine-seară şi aş vrea să ştiu care este situaţia acolo. Raul îşi răsucea lănţişorul ceasului de buzunar. Dar probabil e mai bine să nu ştiu.

– Mori... Moricadia?

Cu prima mişcare spontană pe care Raul o văzuse la el, Grimsborough se ridică în picioare.

– Ce vrei să faci în Moricadia? Nu e nimic acolo!

– Te înşeli amarnic. Moricadia este celebră pentru casele de pariuri, pentru staţiunile balneare, pentru amatorii de plăceri şi pentru cursele de cai. Am cumpărat un castel cu multe grajduri. Grăjdarul, dresorul şi caii mei au plecat înaintea mea acolo. Voi câştiga bine în înalta societate de acolo.

Grimsborough înconjură biroul şi se opri în faţa lui Raul, cu nările lărgite şi ochii verzi aprinşi de o furie rece.

– De unde ai avut bani pentru cai? Pentru călătorie? Pentru castel? Ai furat de la mine?

Raul îşi stăpâni calmul, la fel cum îşi stăpânea caii – cu o mână sigură şi cu un ochi atent la mişcarea câştigătoare.

– Cum ar putea fi posibil, domnule? Ai pierdut la jocuri aproape toată averea şi se aude pe străzile Londrei că nimeni nu mai oferă împrumuturi vicontelui Grimsborough, de teamă că nu le mai primeşte înapoi.

Şocat, Grimsborough îşi lăsă capul pe spate şi ridică mâna să-şi pălmuiască fiul. Raul îl privi direct în ochi, aspru şi ameninţător.

– N-aş face asta, dacă aş fi în locul dumitale.

Urmă o tăcere lungă, plină de forță care trecea de la unul la altul. Grimsborough lăsă mâna jos. Probabil pentru prima oară în viață, se temea de cineva.

– Foarte înțelept, spuse Raul.

Batjocura lui Raul îl înfurie și, apropiindu-și fața de a lui, Grimsborough spuse:

– Îmi datorezi educația ta. Hainele! Viața ta! Îți poruncesc să renunți la planul ăsta ridicol de a te întoarce în... I se tăie respirația, ochii i se făcură de un verde palid, revenindu-i în memorie o amintire veche. Ia stai! Tu încă crezi că ești vreo regalitate moricadiană, nu-i așa? Ei bine, dă-mi voie să-ți spun, băiete, când am sedus-o pe maică-ta, nu era decât o servitoare în hotelul meu. Când am părăsit-o, i-am spus să-mi trimită vorbă dacă a rămas grea și dacă plodul e băiat. N-am știut nimic până când mi-ai apărut la ușă. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat după ce am părăsit-o. Fără îndoială, s-a prostituat.

Raul înghiți nodul amar din gât.

– Bunicul meu n-ar fi permis așa ceva.

Grimsborough își îndreptă și mai mult spatele și descoperi că nu îl mai depășea pe Raul în înălțime. Cu sălbăticie și dușmănie, spuse:

– Ha! Bunicul tău nu a fost decât un țăran bătrân cu aspirații. Nici măcar nu știu dacă ești al meu.

O insultă josnică, și amândoi știau că e o minciună.

Cele două perechi de ochi identici se priviră fix. Doi bărbați care nu împărțeau nimic decât sângele și oasele – și o ură reciprocă permanentă.

– Un motiv în plus să părăsesc Anglia. Rămâi cu bine, tată. Sper ca drumurile noastre să nu se mai întâlnească niciodată.

Raul se îndreptă spre ușă. Se întoarse și își privi tatăl încă o dată.

– Apropo, ar trebui să-ți cauți alt majordom. Thompson va merge cu mine în Moricadia.

– Bastard netrebnic!

Cuvintele lui Grimsborough îl biciuiră pe Raul. Se opri. Își controlă furia bruscă.

– Un bastard, desigur. Copilul nelegitim al celui mai mare risipitor din toată Anglia. Mă întreb, tată, ce vei face de acum încolo.

Grimsborough şuieră ca un şarpe pe moarte.

Făcând o plecăciune, Raul ieşi, dorind cu disperare să plece din casa aceea pentru totdeauna, dar se simţea legat de promisiunea pe care o făcuse surorii sale şi de afecţiunea faţă de celelalte. Legat, când tot ce îşi dorea era să fie liber.

Capitolul 5

Zâmbind şi salutând, Victoria trecu prin sala de bal, apoi urcă scările, fără să se oprească pentru a vorbi cu ceilalţi invitaţi, până când reuşi să iasă afară pe uşa deschisă care dădea în balconul lung ce înconjura etajul superior.

Era o noapte caldă, senină şi fără lună. Aerul proaspăt ademenise mici grupuri care stăteau în lumina ferestrelor deschise, privind grădinile în miez de noapte.

Cu aerul ei de un calm neştirbit, Victoria o luă la dreapta, ajunse la colţul casei grandioase, apoi o luă din nou la dreapta spre cel mai întunecat ungher, unde sunetul muzicii şi al conversaţiilor nu se mai auzea. Ajunsă acolo, încetini pasul, atentă să nu se împiedice de scaunele plasate artistic pentru conversaţii, se apropie de balustrada de piatră şi privi fără să vadă nimic în noaptea fără lună. Ascultă cu cea mai mare atenţie, iar când nu mai auzi nici o voce, nici un pas, nici un sunet, respiră adânc, alinându-şi apăsarea din piept.

Apoi, cu o încetineală atentă, rupse unul câte unul braţele de fildeş ale evantaiului său alb de dantelă, privindu-l fix, de parcă toată furia ei izvora din el. Cu o voce intensă şi tremurătoare, spuse în şoaptă:

– Măgar nesuferit! Apoi mai trase încă o dată aer în piept. Cum îndrăzneşti? De parcă te-aş vrea pe tine... Eşti bogat şi urât, şi bătrân, şi capricios, şi... Iarăşi inspiră adânc. Cincizeci de ani!

Cincizeci! Iar eu am abia optsprezece. Mic, osos, cu fața cenușie și însurat. Dezgustător! N-ai auzit niciodată de zicala „nu-i prost mai mare decât prostul bătrân"? Crezi că am venit aici ca să-mi găsesc un protector?

Își puse fața în palme și simți lacrimile de furie umezindu-i degetele mănușilor albe împrumutate. Lacrimi de furie. Lacrimi de umilință.

Prima dată când Lord Meredith își frecase cotul de sânii ei, crezuse că e o greșeală. A doua oară, roșise, se scuzase și se îndepărtase. Era vina ei. Numai vina ei. Nu ar fi trebuit să le lase niciodată pe Belle și pe surorile ei să o îmbrace ca pe o păpușă de lux. Rochia era de ultimă modă: din mătase strălucitoare de culoarea azurului, cu o fustă amplă care îi strângea talia subțire și mâneci bufante care îi dezgoleau umerii și spatele. Ar fi trebuit să-și dea seama că bărbații josnici vor interpreta toate astea ca pe o invitație.

Întotdeauna era atentă. Întotdeauna. O tânără în poziția ei nu-și putea permite un scandal. Crezuse prostește că e în siguranță acolo, în casa nobilă a prietenei ei. Își imaginase că bărbații care ar profita de o femeie lăsată practic singură pe lume vor respecta măcar circumstanțele, dacă nu și pe biata femeie.

Mama ei s-ar bucura să afle că această lecție despre decență fusese învățată perfect și fără să aducă prejudicii bunei reputații a Victoriei.

Respiră încă o dată adânc, încercând să aline strânsoarea corsetului care îi sugruma mijlocul subțire. Apoi, amintindu-și de atingerea lordului Meredith, se înfioră și pielea i se făcu ca de găină.

– N-aș accepta un bărbat ca tine...

Lord Meredith nu era acolo ca să o audă, dar cu toate acestea, ea îl ocărî în continuare.

– N-aș accepta nici un bărbat... Cretinule! Bufon înnăscut!

Da. Trebuia să-și ia toate măsurile de precauție, fiindcă dacă nu va reuși să-și protejeze reputația, nimeni nu o va mai angaja ca guvernantă și i-ar rămâne de ales doar între a trăi pentru totdeauna în casa tatălui său vitreg, din mila lui ranchiunoasă,

sau a accepta drept protector un bărbat ca Lord Meredith. Ambele opțiuni erau inacceptabile.

Se uită la evantaiul rupt, sfâșiat, și îl aruncă cu toată puterea. Dantela fu luată de vânt, fluturând ca un liliac rănit, și ateriză în tufișurile din depărtare.

– Inadmisibil! spuse.

Din spatele ei, se auzi o voce de bărbat:

– O manifestare edificatoare, domnișoară Cardiff.

Se întoarse ca să-l vadă pe martorul atât de bine ascuns în umbrele întunecoase de la marginea casei. Nu-l putea vedea, dar știa cine este. Ar fi recunoscut oricând și oriunde vocea aceea, felul în care îi rostea numele.

– Domnule Lawrence. Nu mi-am dat seama că ești acolo.

Dacă ar fi știut, s-ar fi dus într-un loc în care și-ar fi putut savura furia în intimitate.

– M-am gândit eu. Vocea lui părea răutăcios de amuzată. Domnișoară Cardiff, dacă vei fi guvernantă, va trebui să înveți să-ți controlezi furia.

De unde știa că intenționa să devină guvernantă? Cineva îi vorbise despre ea. Sau poate se interesase el. Oricum ar fi fost, era enervată.

– Te asigur, domnule Lawrence, îmi păstrez calmul cu ușurință. „De obicei. Când știu că sunt observată", adăugă în gând.

– Serios?

Nu-i auzise pașii, dar vocea era mai aproape.

– Aș fi putut să jur că tocmai am fost martorul unei izbucniri violente.

Era un porc. Dar la ce se aștepta? Știa cine e. Fiul nelegitim al vicontelui Grimsborough, îndesat pe gâtul societății: călăreț, jucător de cărți și un crai cu care nici o femeie nu ar fi fost în siguranță.

– Ce cauți aici?

Oare era o femeie cu el, în umbră? Oare o seducea și ea îi întrerupsese?

– Ce caut aici? Vocea deveni aspră și indispusă. Cam același lucru ca și dumneata, domnișoară Cardiff, ca și dumneata.

Venise acolo ca să se liniștească? Ce-ar fi putut să-l înfurie? Când îl cunoscuse în după-amiaza aceea, părea enervant de amuzat de ea și de surorile lui.

– Ieșirea dumitale m-a făcut să-mi doresc să am și eu un evantai pe care să-l rup în bucăți, spuse. Se pare că ajută.

Avea dreptate. O ajutase, deși acum îi părea rău că distrusese obiectul acela drăguț și frivol care o costase atât de mult din alocația ei mizeră, singura piesă din vestimentație care era cu adevărat a ei.

Se apropie de ea și acum îl putea vedea, o umbră întunecată, înveșmântată în negru, cu o fărâmă de alb la lavalieră, un chip abia vizibil în întuneric și ochi care o analizau cu o intensitate enervantă.

Ea era înaltă. El și mai înalt.

Trase adânc aer în piept. Bărbatul mirosea frumos, curat, a iarbă proaspăt tăiată și a aer curat.

Aici, singur în întuneric, se purta ca un domn.

Doar oare un domn ar face-o să strângă mătasea fustei în pumni, conștientă de foșnetul materialului subțire și rece ce i se freca de pielea delicată a degetelor? Oare un domn ar face-o să nu mai fie conștientă de sunetul muzicii și al conversațiilor? Oare un domn ar face ca amintirea lordului Meredith să se diminueze într-atât, încât să devină nesemnificativă?

Se gândi că nu.

– Ar fi bine să mă întorc înăuntru.

– Ca să te acosteze din nou vreun bufon bătrân și ramolit?

Toată speranța că poate nu îi auzise tirada se duse pe apa sâmbetei. Adunându-și fustele, îi spuse:

– Voi avea grijă să evit bufonii bătrâni și ramoliți.

– Și să fugi acum, ca să mă eviți pe mine.

– Nu te flata, îi spuse brusc.

Hm. Probabil controlul ei nu era așa de puternic precum sperase.

– Nu te evit, domnule. Fac ce ar face orice domnișoară atunci când este surprinsă de un domn într-un loc izolat. Mă retrag, pentru a mă proteja împotriva bârfelor. Apoi, încercând să destindă

atmosfera tensionată, glumi: Poate că ar trebui să fiu recunoscătoare că în seara asta m-a găsit un prinț, dar, din păcate, eu n-am crezut niciodată în povești.

Dădu să plece. El îi prinse cu precizie încheietura mâinii și o trase înapoi.

– La ce te referi?

Clipi surprinsă și... oh, Doamne... Oare vorbise fără să gândească și cu răutate?

– Mă refer la poveștile pe care le-ai spus surorilor tale, despre cum că ești un prinț exilat.

Povești care o amuzaseră foarte mult, în secret.

– Iar acum, cu voia dumitale...

– Belle ți-a spus că sunt prinț?

El nu părea la fel de amuzat și nu-i dădu drumul.

Prea târziu, Victoria își dădu seama că s-ar putea ca el să nu se distreze cu bârfa surorii sale.

– Ea a spus rege, dar m-am gândit că, din moment ce m-am referit la povești...

Își dădea seama că se bâlbâia pentru că el o ținea de încheietura mâinii.

– Câtor altor școlărițe clevetitoare le-a mai spus asta?

Pentru prima dată de când i se alăturase, Victoria simți o ușoară furie în vocea lui. Mâna lui îi strângea încheietura la fel ca înainte – ușor, dar neînduplecat. Simți un fior pe șira spinării.

– Nimănui. Te asigur, domnule, că nu a vrut să-ți facă nici un rău.

– Dar dumneata la câți ai spus?

Acum izbucni ea, furioasă:

– Nimănui! De ce aș face așa ceva? Se eliberă din strânsoare. Nu te găsesc interesant și, te asigur, nu i-am luat povestea în serios.

El se așeză în fața ei și o opri când tocmai se pregătea să plece în grabă.

– Ai o limbă ascuțită, dar nu prea multă minte.

Bătăile primite de la tatăl vitreg și sfaturile mamei ei hărțuite o învățaseră să-și îmblânzească limba ascuțită. Nu avusese de ales.

Cu toate acestea, iat-o, furioasă de-a binelea, sfidătoare în fața atacului domnului Lawrence. Habar n-avea de ce o înfuria acest

bastard al lui Grimsborough. Probabil îi atribuise rolul unui personaj negativ, punându-l în locul lordului Meredith. Lucru stupid peste măsură, dar în ciuda încercărilor ei de a le opri, cuvintele fierbeau în ea și îi aruncă adevărul în față tânărului Lawrence.

– Nu te înțeleg. Ești fiul nelegitim al vicontelui Grimsborough, crescut în casa lui, căruia i s-au oferit ocazii pentru care mulți dintre noi ar ucide.

– Și un tată pentru care majoritatea oamenilor ar ucide ca să-l poată evita.

Victoria știa că era adevărat. În nopțile târzii, ea și Belle își vorbiseră despre tații care le conduseseră viața, care le respinseseră, considerându-le lipsite de importanță, care căutaseră să le zdrobească cu indiferența lor, iar Belle îi spusese Victoriei că Grimsborough fusese de o sută de ori mai rău cu fiul lui, tocmai fiindcă era fiul lui. Dar în momentul acela, Victoria nu avea chef să fie corectă.

– Nu ești *niciodată* mulțumit de soarta dumitale? Să fii mai bine educat, mai bine hrănit, mai bine îmbrăcat decât egalii dumitale englezi, dar să te aștepți în continuare la venerație pentru sângele regal imaginar care îți curge prin vene.

– O limbă ascuțită, repetă el. Dar nu prea multă minte.

Victoria îi răspunse revoltată:

– Sunt una dintre cele mai raționale femei pe care le cunosc!

– Ești o nesocotită de neimaginat!

O împinse spre balustradă și o ridică de la pământ.

Șocată, își dădu seama că avea dreptate. Era o nesocotită.

Până jos la terasă și la podeaua de marmură era o distanță de cincisprezece metri. Dacă i-ar fi dat drumul...

Capitolul 6

Clătinându-se pe balustradă, Victoria își aruncă brațul în jurul gâtului lui Raul. Își înfipse pumnul în lavaliera lui, strivindu-i nodul scrobit. Deschise gura și se pregăti să țipe.

Iar el o sărută. Nu era acel prim sărut blând, plăcut, ca în visele unei adolescente, ci unul fierbinte, furios, cu gura deschisă, care îi înghiţi ţipătul şi îi cutremură simţurile.

Voia să o ucidă. Simţea asta în furia lui. Şi mai simţea ceva. Pasiune.

Nu ca libidinosul Lord Meredith, ci o căldură mistuitoare, care îi ardea toate emoţiile străine, aruncând-o în senzualitate, mistuindu-i inocenţa. Se chinui să-şi recapete echilibrul. Libertatea. Începu să-i muşte limba prădătoare.

Dar înainte să apuce să facă asta, el îşi smuci capul şi şopti:

– Dacă mă muşti, te arunc peste balustradă.

Vocea lui era atât de înverşunată, atât de ameninţătoare.

Apoi, dezminţindu-şi ameninţarea, o răsuci şi o readuse cu picioarele pe pământ. Înconjurându-i trupul cu braţele, o împinse înapoi, şi când fu prinsă între trupul lui şi zidul conacului Grimsborough, o sărută încă o dată.

Fiecare sărut era scurt, amar, tăios, volatil, ca praful de puşcă aprins, ca şi cum Raul şi Victoria erau două elemente care împreună provocau explozii infinite. Fiecare sărut avea gustul neliniştii, al frustrării, al dorinţei de a zbura liber.

A lui? A ei? Nu ştia. Tot ce ştia era că, de fiecare dată când el îşi ridica fruntea, gândurile i se întorceau în minte, simţea flacăra ruşinii şi încerca să vorbească, pentru a-l da la o parte.

Apoi o săruta din nou, şi o nouă explozie îi aprindea trupul.

În cele din urmă, el se opri, şi îi putu auzi respiraţia grea în întunericul nopţii. Şi ea respira greu, sfâşiată de o nevoie pe care nu şi-o imaginase niciodată.

Simţea marmura rece şi aspră pe omoplaţii goi. O ţinea strâns, prea strâns. Ar fi putut să ţipe, să plângă, să se lupte... Dar îi plăcea.

De ce? Cărei laturi perverse din ea îi plăcea să îi simtă pieptul apăsat pe al ei? Cum putea să se simtă în siguranţă în braţele unui bărbat care o ameninţase că o aruncă de la balcon? Ce nebunie o făcuse să se simtă atrasă de un bastard condus de dorinţa carnală, de o furie inexplicabilă?

Era ca şi cum l-ar fi înțeles. Ca şi cum ea, Victoria Cardiff, rațională şi prozaică, îşi găsise perechea cu care ar fi putut să fie femeia care era cu adevărat...

Apoi el oftă. Relaxat. Strânsoarea din jurul taliei ei slăbi şi deveni ca un leagăn blând, care o alina. Se aplecă din nou asupra ei, dar de data aceasta îi cuprinse gâtul în palmă, îi împinse bărbia în sus cu degetul mare, îi găsi gura şi o sărută... altfel. Furia lui se evaporase, transformându-se în ceva mai puternic. Îi alinta cu degetele scobitura din spatele urechii şi-i mângâia pielea sensibilă, satinată a bărbiei.

Îşi apăsă buzele pe gura ei, dar de data aceasta nu grosolan şi agresiv, ci ademenind-o cu dezmierdări blânde, amintindu-i cum arăta când îl văzuse prima oară: prea frumos, cu soarele strălucindu-i în părul negru, cu pielea bronzată şi aurie şi ochii verzi strălucind de promisiuni păcătoase. Pentru prima dată, pasiunea lor nu mai părea periculoasă, nu mai părea o explozie violentă şi, odată cu această schimbare, furia care o strângea ca într-o gheară se topi.

De departe, auzea muzica petrecerii, ştia că undeva oamenii vorbeau, râdeau, mâncau, se comportau ca nişte ființe civilizate. La fel cum se purta şi Victoria mereu.

Dar aici, afară... aerul cald, înmiresmat de parfumul puternic al florilor de regina-nopții, întunericul care îi înconjura seducător şi căldura molcomă a lui Raul Lawrence o făceau să înflorească, să îl caute cu trupul, cu inima. Se abandonă în brațele lui, îşi înclină capul pentru ca buzele lor să se unească mai bine şi îi răspunse la sărut, alintându-i buza de jos cu limba.

– Vrăjitoareo! şopti el cu gura lipită de a ei. Am ştiut... când te-am văzut astăzi... am ştiut că ai să mă vrăjeşti.

De data asta, sărutul lui era adânc, intim, căutând ceva. Căutând totul.

Iar ea i-l oferi, lăsându-i libertatea de a descoperi cum îi tremura respirația în piept, reacția ei înfiorată la tandrețea lui, şuvoiul de dorință care creştea cu fiecare atingere a limbii lui. Tensiunea de dinainte trecuse pe nesimțite. Acum revenise, dar nu mai era înfuriată, revoltată, ci mai degrabă o strădanie către un scop

nevăzut. Nu ştia exact unde aveau să ducă toate acestea, ştia doar că voia să ajungă acolo cât mai repede... împreună cu *el*.

Simţea că bărbatul acesta îi semăna: rănit, dar luptând, căutând alinare şi oferind putere, şi pentru o secundă se întrebă cum era posibil ca sufletele lor să se unească într-o pasiune atât de dulce, când aveau atât de puţine în comun.

După multe momente lungi, el îşi ridică din nou capul. Îi mângâie gâtul cu degetele, apoi le lăsă să cadă.

Se depărtă de ea. Nu foarte mult, dar destul încât să lase fiorul rece al realităţii să o atingă.

Ce făcea?

Încă îi ţinea lavaliera în pumn. Braţul ei era încă în jurul gâtului lui. O usturau buzele şi pielea îi ardea, era umflată, de parcă focul acesta pe care el îl aprinsese o ardea pe dinăuntru.

Şi dintr-odată, se văzu prin ochii celorlalţi: o oportunistă, folosindu-se de prietenia cu Belle pentru a avansa în poziţia de amantă a unui bărbat bogat. Cu alte cuvinte, se comporta exact cum îşi închipuia Lord Meredith.

Cu un scâncet de groază, îşi slăbi strânsoarea din jurul lui Raul. El făcu un pas înapoi.

– Domnişoară Cardiff.

Vocea lui era îngrijorată. Îngrijorată, ca şi cum s-a fi temut că ea îi va cere ceva: bijuterii, o casă potrivită pentru o cântăreaţă de operă.

– Domnişoară Cardiff, te rog să mă ierţi pentru gestul acesta nepotrivit.

Îşi cerea scuze. *Îşi cerea scuze* pentru ceea ce făcuseră împreună. Pe lângă groaza care o cuprinse, simţi o furie fragilă.

– Dumneata! Dumneata!

Aşteptă, dar când ea nu mai spuse nimic – şi cum ar fi putut s-o facă? Ruşinea o făcea să fie incoerentă –, el continuă:

– N-am avut nici un drept să-mi bat joc de dumneata şi de furia dumitale, când a mea este atât de incontrolabilă. Îmi recunosc vina, cu sinceritate.

Nu numai că îşi cerea iertare, dar tot el fusese şi cel care se oprise din această manifestare năvalnică de... de... nebunie.

Pentru asta, își dorea să îl pălmuiască.

În schimb, izbucni în cuvinte repezite, prea puternice, prea aspre, crude și nedrepte. Și ea știa asta. Dar nu-i păsa. Știa numai că voia să-l rănească, așa cum el o rănise pe ea.

– Dumneata, domnule Lawrence! Îți imaginezi că ești mai presus decât Lordul Meredith? După ce m-ai sărutat cu forța, m-ai amenințat cu moartea, m-ai făcut să-ți răspund, deși știi că nu am nici un fel de experiență și probabil mi-ai ruinat șansele de a găsi un loc de muncă decent? Și pentru ce?

– Repet, îmi pare foarte rău. Vocea lui nu mai era atât de împăciuitoare. Sunt supărat pe tatăl meu.

– Ești supărat pe tatăl dumitale, adevăratul dumitale *tată?* Ce păcat!

Respiră adânc, știind că va regreta această ieșire. Întotdeauna regreta. Dar acum avea de ales: să spună ceva greșit sau să plângă. Și nu avea de gând să plângă, nu în fața domnului Lawrence.

– Cunosc bărbații ca dumneata.

– Chiar așa?

Nu. Nu chiar ca el. Ca tatăl ei vitreg, care ar fi ținut-o acasă bucuros, pentru tot restul vieții ei, să aibă grijă de frații ei vitregi, până când avea să devină o femeie aspră și bătrână și toate promisiunile strălucitoare ale lumii vor fi trecut pe lângă ea. Dar acum nu putea fi corectă. Nu cu domnul Lawrence, care își ceruse scuze pentru ceea ce ea simțise că fusese întâlnirea dintre două suflete.

Era cea mai mare proastă din lume.

– Bărbații ca dumneata, spuse, sunt niște tirani care își folosesc puterea pentru a-și impune voința, care nu-și pot controla furia și care își găsesc scuze pentru cruzimea lor.

Își luă inima în dinți, așteptând ca el să o pălmuiască, așa cum merita din plin. Așteptând ca el să dovedească că era la fel de necruțător precum pretindea ea.

În schimb, el spuse:

– Cât de mult trebuie să urăști ideea că un prinț fals, o brută, un tiran te-a făcut să-i răspunzi la săruturi.

Vorbele lui tărăgănate o batjocoriră, împingându-i furia îndreptățită până în gât.

Pentru că era adevărat. Îi răspunsese. Cu înflăcărare. Explorându-l. Şi îi era ruşine. Ruşine de pasiunea ei şi de cuvintele aprinse care trădaseră atât de multe despre ea şi care biciuiseră atât de crud un bărbat care nu făcuse nimic atât de îngrozitor, în afară de a-i oferi plăcere. În afară de a-i oferi o fărâmă din ceea ce nu va putea avea niciodată.

Ţinându-şi fusta împrumutată de mătase în pumni, se răsuci pe călcâie şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre sala de bal.

Capitolul 7

Pe un drum din Moricadia
Trei ani mai târziu

Una din cele două fete pe care Victoria le avea în grijă se strecură până la ea şi o apucă de braţ:

– Domnişoară Cardiff, pădurea are ochi!

– Ce spui, dragă? întrebă Victoria apăsând o cârpă rece şi umedă pe braţul învineţit al doamnei Johnson.

– Pădurea aceasta are ochi, repetă Effie insistent.

Victoria privi în sus.

Copacii înalţi mărgineau drumul către capitala Moricadiei, iar din spatele lor, mici raze de soare străpungeau bolta densă de culoare verde. Victoria înţelese de ce adolescenta de şaisprezece ani plină de imaginaţie credea aşa ceva.

– Cu siguranţă, aşa arată. Nu-i aşa? zise Victoria.

Tremurând, fata se ghemui mai aproape de mama ei.

– I-am văzut. Ochi care mă urmăreau.

– Nu, dragă. Mama îi îndepărtă părul blond de pe faţa slabă. E doar în închipuirea ta.

– Ne urăsc, spuse Effie.

– O, Effie. Nu fi ridicolă.

Maude, care avea șaptesprezece ani și se credea extrem de sofisticată, stătea în trăsură cu demnitatea, hainele și imaginația intacte.

– Copacii nu sunt vii. Nu-i așa, domnișoară Cardiff?

Victoria se uită împrejur.

Drumul spre Tonagra, capitala Moricadiei, era bine întreținut, dar abrupt și șerpuit, cu pante neașteptate și locuri înguste, care o făceau pe Victoria să-și țină respirația. Pe neașteptate, un buștean căzuse și lovise trăsura, smulgând o roată din osie, făcând-o să se aplece într-o parte peste o prăpastie, rănind-o pe doamna Johnson și făcându-l pe domnul Johnson să bolborosească îngrijorat pentru soția sa.

Victoria și fiicele Johnson erau în cea de-a doua trăsură și abia reușiseră să oprească la timp. A treia trăsură – cea în care erau bagajele și cele trei servitoare care aveau grijă de femeile din familia Johnson – ajunse târziu la locul întâmplării. Toți bărbații moricadieni săriră imediat să repare trăsura. Vizitiul băștinaș insista că accidentul nu era decât un eveniment întâmplător.

Victoria se uita acum la buștean. Fusese proaspăt tăiat și aruncat. Ca să le întrerupă călătoria? Dar de ce? Iar bărbații șușoteau între ei. Toți erau puternici, înalți, zvelți, cu trăsături fine, cu pielea bronzată, părul negru și ochii negri.

Îi aminteau de... Raul Lawrence. Era stupid să se gândească la el, dar, până la urmă, acesta era locul în care se retrăsese împreună cu caii săi. Aceasta era țara în care pretindea că e rege.

Scrisorile pe care le primise de la draga de Belle îi mărturisiseră că tatăl lor se supărase pe fiul său nerecunoscător, că toate legăturile fuseseră tăiate, că fetelor li se interzisese să comunice cu el, dar englezii care mergeau în marele turn spuneau că Raul se descurca admirabil.

Victoria se bucura atât de mult pentru el!

Trase aer în piept, se liniști, renunță la sarcasm și încercă încă o dată. Se bucura pentru el. Cu seninătate și calm. Chiar se bucura.

Sărutul – sau mai degrabă, săruturile – se întâmplaseră demult; în urmă cu trei ani, mai exact. Dar în lunile ce urmaseră, își petrecuse nopțile trează, gândindu-se la ce ar fi trebuit să spună,

ce ar fi trebuit să facă, cât de tare ar fi trebuit să-l pălmuiască, cum ar fi trebuit să-l facă de rușine reproșându-i cu calm, imaginându-și orice alt scenariu în afară de cel în care se sărutau cu pasiune și apoi își aruncaseră cuvinte amare unul altuia, ca doi copii alintați și sentimentali.

Dacă din când în când, foarte rar, își amintea chiar și fiorul interzis, pasiunea copleșitoare, limita periculoasă a patimei lui... ei bine, acum trecuse peste asta. Nu se mai gândise la Raul Lawrence de un an, sau cel puțin de multe luni, iar când domnul Johnson anunțase că fusese angajat de un domn din Moricadia care are nevoie de un consilier financiar, suspinul Victoriei nu fusese un semn de disperare. Deși în aceste clipe – se uită încă o dată la bușteanul căzut – probabil că frământarea ei avea un motiv întemeiat.

– Domnișoară Cardiff, dacă sunteți amabilă... Domnul Johnson îi făcu semn să se apropie.

Ridicându-se, Victoria se duse lângă el.

Domnul Johnson era un bărbat solid, cu pieptul ca un butoi, cu fața rumenă și vocea puternică, simplu până în măduva oaselor. De asemenea, se pricepea atât de bine la bani, încât cunoștințele lui erau aproape geniale, și, deși călătoria lor de doi ani prin Europa avusese ca scop aparent educația și cizelarea fiicelor, se folosise de ocazie să se consulte cu oameni bogați și cu proprietăți despre posibilitățile acestora de a-și spori și menține averea. Munca lui se dovedise a fi instructivă pentru Victoria, pentru că, de îndată ce îi descoperise abilitățile matematice, o folosise drept contabil, explicându-i în același timp aspectele complexe ale economiei europene.

Pentru o tânără care fusese crescută într-o robie fără speranță, învățătura lui fusese cea care îi oferise prima licărire de lumină în lunga năpastă a vieții. Știa că nu va putea lucra niciodată ca domnul Johnson, știa că nu este un geniu financiar și, în orice caz, femeile nu erau încurajate să urmeze astfel de cariere intelectuale. Cu toate acestea, Victoria îi sorbise fiecare cuvânt, îi pusese tot felul de întrebări și, în cele din urmă, învățase cum să-și investească leafa. Dacă totul avea să meargă bine, economiile ei urmau

să o ajute să devină o femeie independentă, să călătorească de plăcere și poate chiar să-și cumpere o căsuță la țară, în Anglia...

Desigur, era oarecum deprimant să-și dea seama că până va dobândi o asemenea independență, cel mai probabil, tovarășul ei de viață va fi o pisică. Îi plăceau pisicile, dar totuși, să îmbătrânească singură...

Se scutură, alungându-și gândul. Mai bine așa decât ca mama ei, o sclavă a bărbatului pe care îl numea soț.

Domnul Johnson se aruncă la vorbă, cum se arunca în toate, direct și fără introduceri:

– Văd, domnișoară Cardiff, că deja îmi înțelegi problema.

Ea înclină din cap, fără să înțeleagă nimic, dar știind foarte bine că domnul Johnson o va lumina.

– Accidentul nu a fost un accident, ci un sabotaj, încercarea unor oameni disperați de a răsturna conducerea Moricadiei.

Victoria întrebă îngrozită:

– Dar de ce?

– Din cauza unor flecăreli despre un rege adevărat care va veni să elibereze poporul de sub stăpânirea asupritoare.

„Raul!" Victoria rămase cu gura căscată. Sângele i se scurse de pe chip. „Raul Lawrence!"

– Da.

Domnul Johnson luă șocul ei ca pe uimirea unei persoane civilizate față de o asemenea superstiție.

– Nu spun că oamenii de aici nu sunt exploatați. Am făcut cercetări înainte de a accepta această slujbă, și sunt, într-adevăr, asupriți. Dar și ignoranți. Zvonurile spun că stafia ultimului rege adevărat a fost văzută pe drumuri, călare, răzbunându-se pe conducătorii tirani. Se spune că ar fi un semn că noul rege adevărat e gata să-i detroneze pe cei din familia de Guignard.

– Familia de Guignard, repetă ea cu voce scăzută.

Cum e posibil să ajungă în Moricadia și să audă... așa ceva? Povestea aceasta care semăna atât de mult cu fantezia domnului Lawrence?

Bineînțeles că nu era posibil. Domnul Lawrence nu putea fi un *rege* deposedat de dreptul lui. Poate era un mincinos, deși nu părea genul... Și totuși, un sărut neînsemnat sau chiar o mulțime

de săruturi destul de intense nu însemnau că îl cunoaște. Sigur nu. Putea foarte bine să fie un mincinos.

–Cei din familia de Guignard sunt într-adevăr niște ticăloși îngrozitori, care îi țin pe moricadieni în sărăcie, atât la țară, cât și în locuințele din zonele sărace ale orașelor. Așa că nu cred că-i de mirare că răzvrătiții au întărâtat norodul, spuse domnul Johnson, mângâindu-și mustața.

Dar un scenariu mai plauzibil era că domnul Lawrence auzise acest mit pe vremea când era copil și îl afectase prea mult, pentru că, așa cum îi povestise Belle, domnul Lawrence pretindea că el este adevăratul conducător al Moricadiei și că își va lua țara înapoi de la uzurpatori, când se va întoarce.

–I-a întărâtat atât de tare încât atacă vizitatorii? întrebă ea. Ne-ați spus că țara asta trăiește din banii turiștilor.

–Da, din casele de jocuri de noroc. Din izvoarele minerale calde. Din cursele de cai. Dacă rebelii vor goni turiștii – ei bine, ți-am spus ce se va întâmpla.

–Da. Dacă îi vor alunga, conducerea nu va mai avea venituri și va cădea. Victoria aruncă o privire spre familia Johnson. Îi îndrăgea. Vă e teamă că vor fi violențe?

Fața lui ageră, cu trăsături pronunțate, căpătă o expresie de îngrijorare.

–Probabil. Prințul Sandre a fost victima unei glume umilitoare. Vărul său, Jean-Pierre, a preluat conducerea și a adus mercenari în țară. Stăpânul temnițelor este cunoscut pentru ingeniozitate. Și cu toate acestea, lumea se teme de Jean-Pierre și are și de ce. E hain până în măduva oaselor. De îndată ce oamenii vor lua trăsura de pe drum, vreau să le duci pe doamna Johnson și pe fete la Hôtel de Tonagra. Cazează-le, instalează-le în camere și vin și eu când trăsura e reparată.

–Desigur.

–Ține. Îi întinse un pistol. E încărcat. Are un singur glonț. Dacă va fi nevoie să-l folosești, fă-o cu cap.

Victoria se uită la țeava de metal argintiu și la patul de lemn lustruit. Înainte de a pleca din Anglia, domnul Johnson insistase ca ea să învețe să tragă cu pistolul. Spunea că avea nevoie de cineva cu o judecată sănătoasă, care să mânuiască armele de foc.

În mod evident, soția și fiicele lui nu intrau în discuție. Maude era orgolioasă și egoistă, Effie era tânără și prostuță, iar doamna Johnson era ca o moară stricată, care trăncănea atât de mult, încât Victoria nu înțelegea cum de o suporta domnul Johnson. Cu toate acestea, el o adora și pe ea, și pe fete, și ar fi făcut orice să le apere de pericolele lumii.

Viața cu familia Johnson fusese o revelație pentru Victoria. Indiferent de defectele lor, indiferent de supărările și de certurile lor – și erau numeroase! –, aveau o familie unită împotriva lumii și condusă de un tată iubitor.

Era plăcut să știe că există bărbați ca el. Era greu să nu fie invidioasă.

Totuși, acești doi ani fuseseră o perioadă de maturizare profundă pentru ea. Să călătorească prin Europa, să le educe și să le cizeleze pe fetele familiei Johnson, să învețe limbi străine la perfecție și să descopere o modalitate de a se întreține atunci când, inevitabil, va îmbătrâni: toate aceste lucruri îi schimbaseră viața. Nu mai era fata de dinainte, cea care se lăsa dusă de izbucnirile întâmplătoare, de furie și de frustrare. Nu mai era neajutorată. Acum își controla propria soartă, iar domnul Johnson avea încredere să-și lase familia pe mâna ei.

Luă pistolul, îl ascunse în fuste și, dând din cap aprobator, spuse:

– Mă voi descurca cu un singur glonț.

– Așa te vreau. De îndată ce ajungem în oraș, vom fi în siguranță.

O mângâie pe creștetul capului, fiind deja atent la cai și la bărbații care îndepărtau trăsura din drum.

– Fii cu ochii-n patru. Pe aici, copacii au ochi.

Capitolul 8

Holul hotelului era primitor, impunător, elegant, decorat cu plante în ghiveci și vaze cu flori, iar de la ușă pornea un covor

roşu, întins pe podeaua lungă de marmură, până la masa de recepţie sofisticată, din lemn lustruit.

Acolo, doi bărbaţi îmbrăcaţi după ultima modă, stăteau în spatele unui registru de piele, plasat pe un postament. Se încruntară, privind-o dezaprobator pe această femeie singură şi tânără care îndrăznise să calce pragul respectabilului lor stabiliment, dar Victoria nu luă în seamă blamul lor; în cei doi ani petrecuţi călătorind în toată Europa cu familia Johnson, fusese obligată să aibă de-a face cu mulţi străini înfumuraţi. Trecu printre cele două rânduri de coloane de marmură de culoare roz-deschis, privind în jur, analizând operele de artă luxuriante, sala de mese elegantă ce se vedea prin uşa cu boltă largă, bărbatul care stătea în picioare, la capătul scărilor arcuite...

Era el. Raul Lawrence.

Încetini pasul.

Ghinion. Unul dintre cele mai nefaste. Îngrozitor de nefast. Nu se putea ca primul om respectabil pe care îl văzuse aici să fie singurul pe care îşi dorea să nu-l mai vadă niciodată.

Se uită încă o dată.

Se înşelase. Nu era domnul Lawrence. Asemănarea era izbitoare, dar... nu. Nu arăta la fel.

Haine bune: pantaloni negri şi veston negru, asortate atent, cizme negre strălucitoare şi o cămaşă albă care îi scotea formele în evidenţă. Dar trupul lui avea şolduri înguste, umeri laţi, într-un mod indefinit, era mai dur... Părul lung şi negru dat pe spate într-un stil riguros, care îi descoperea faţa. Pielea întinsă pe fruntea înaltă, pometi înalţi, bărbie fermă.

Nu putea fi el. Domnul Lawrence era un tinerel furios şi sălbatic, iar acesta era un bărbat intens, hotărât.

Încă o privire, de data aceasta una care zăbovi.

Dar buzele lui... Ah, el trebuia să fie, fiindcă îşi amintea buzele acelea prea bine; erau la fel de pline şi de catifelate ca şi înainte. Şi felul în care o privea: cu capul în jos, ca un taur gata de atac, cu ochii verzi, tainici, care ardeau mocnit şi promiteau păcat.

Victoria îşi luă privirea de la el, se uită înainte şi continuă să meargă direct către recepţie. Ar fi trebuit să-l salute. La urma

urmei, trecuseră trei ani de la întâlnirea lor și era fratele celei mai bune prietene. Însă el o privise fix, într-un mod care trăda amintirea înflăcărată a acelor momente de pe balcon, a cuvintelor înverșunate pe care și le aruncaseră.

Se opri la masa de recepție.

Funcționarii o priveau disprețuitor, de sus.

– Bine ați venit la Hôtel de Tonagra, domnișoară...?

Le răspunse scurt și la obiect:

– Angajatorul meu, domnul Johnson, ne-a trimis pe mine și pe familia dumnealui înainte, să ne ocupăm camerele.

Nasurile reveniră la poziția normală. Unul dintre bărbați se întoarse să scoată un teanc de hârtii din rafturile aflate în spatele lui.

– Domnul Johnson și familia dumnealui sunt aici? Acum?

– Doamna Johnson și fetele sunt aici. Trăsura domnului Johnson a fost lovită de un copac. Poate ar fi cazul să trimiteți ajutoare. Îi privi cu răceală pe cei doi bărbați. Eu sunt domnișoara Cardiff, guvernanta. Doamnele așteaptă la ușă în a doua trăsură. Poate n-ar fi rău să trimiteți ajutor și pentru dumnealor. Sunt grav tulburate de accidentul care le-a amenințat tatăl atât de rău.

Nu a fost surprinsă să-i vadă pe bărbați că sar în ajutor. Știa cum să-și folosească vocea ca să-i oblige să se supună, pe toți funcționarii de hotel de pe întregul continent.

– Trăsura cu bagaje vine din urmă, adăugă.

Un bărbat luă un fluier și suflă în el de două ori. Servitorii se năpustiră pe uși, spre intrare și spre trăsura care aștepta. Iată. Victoria își încheiase misiunea pentru domnul Johnson.

Acum era timpul să se ocupe de domnul Lawrence și de reacțiile pe care le avuseseră unul față de celălalt. Spera să nu-i poarte pică. Da, în seara aceea de acum trei ani, avusese limba ascuțită și lucrul acesta o făcea să se simtă prost. Lăsase furia s-o învingă, așa cum nu mai făcuse niciodată de atunci. Spusese lucruri pe care le regretase, în orele singuratice și întunecate ale nopții. Dar era și vina lui. Spusese lucruri. Cuvinte nepoliticoase. De neiertat. Desigur că și el își amintea – deși, din experiența ei, bărbații nu erau cinstiți în privința amintirilor sau a opiniilor.

Cu toate acestea, de cum intrase pe uşa hotelului, Victoria tăiase orice prilej de comunicare. Nu voise asta, dar fusese atât de tulburată de apariţia lui neaşteptată, că bunele maniere pe care le preda fetelor lui Johnson o părăsiseră şi... într-adevăr, fusese nepoliticoasă. Inadmisibil de nepoliticoasă.

Acum se putea controla. Îl va saluta din cap şi îi va zâmbi politicos, de îndată ce se va întoarce. Îşi va cere iertare, scuzându-se că a fost atât de tulburată de incidentul de pe drum şi atât de ocupată, încât nu îl observase. Iar el se va preface că o crede. Incidentul se va încheia.

Când îşi întoarse privirea către scări, văzu o femeie şi un bărbat – el într-un costum din tartan, de culoare verde, ea într-o rochie de satin trandafiriu – care stăteau acolo şi priveau agitaţia provocată de sosirea familiei Johnson.

Victoria se uită pe hol, căutând silueta aceea solitară, îmbrăcată în negru.

Raul Lawrence nu era nicăieri.

– L-aţi văzut cumva pe domnul acela? îl întrebă pe recepţioner. Cel care stătea pe scări când am intrat? Era înalt, îmbrăcat în negru, cu părul lung şi negru şi ochii verzi.

Recepţionerul se holbă la ea, de parcă ar fi avut două capete.

– Domnişoară Cardiff, am fost toată ziua cu ochii pe foaier, dar n-am văzut pe nimeni care să se potrivească cu descrierea dumitale.

– Pe nimeni? Îl privi cu uimire. Sunt convinsă că domnii în costume negre nu sunt atât de rari.

– Aici, în Moricadia, oaspeţii noştri fac cure cu apă minerală, petrec şi joacă la jocuri de noroc. Se relaxează, deci se îmbracă corespunzător acestor activităţi.

Recepţionerul se uită cu înţeles la cuplul colorat care îi luase locul domnului Lawrence.

– Da, dar...

Alţi oaspeţi ieşeau din sala de mese, confirmând declaraţia bărbatului. Toţi, tineri şi bătrâni, trăncăneau vesel în diferite limbi, purtau haine strălucitoare, la modă, şi urmăreau sosirea familiei

Johnson cu un interes avid. Doamna Johnson apăru la intrare și îi făcu Victoriei semn cu batista.

– Domnișoară Cardiff! Domnișoară Cardiff! Vino odată! Avem nevoie de tine să-i supraveghezi pe servitori.

Grăbindu-se către familie, Victoria continuă să caute cu privirea de jur împrejur. Nici urmă de Raul Lawrence.

Oare îl jignise atât de tare? Sau poate, până la urmă, doar își imaginase?

Capitolul 9

Cu obrajii roșii de nerăbdare, Maude se năpusti în apartamentul pe care Victoria îl împărțea cu fetele.

– Tata dorește să vii să-l ajuți.

– Da? Victoria îi zâmbi fetei drăguțe și durdulii, cu părul șaten, aranjat atent și cu ochii albaștri strălucitori. Și-a revenit după accident?

– Îl știi pe tata. E mânios, dar e sănătos ca un cal. Spune că are nevoie de ajutor cu socotelile. Maude își răsuci bucla ce i se odihnea pe umăr. O să-l binedispui, nu-i așa?

– Nu-ți pot promite asta, dar cu siguranță o să-l ajut cu socotelile. Victoria le făcu un semn din cap servitoarelor care desfăceau bagajele sub supravegherea ei. Luați hainele de călătorie, spălați-le, călcați-le și aduceți-le înapoi până mâine-dimineață.

Învățase să fie fermă cu servitoarele străine, dându-le limite de timp, altfel ar fi profitat de nesăbuiții turiști englezi.

Servitoarele făcură o reverență, încuviințară, iar una dintre ele spuse:

– Da, domnișoară Cardiff. Vom face cum ne-ați spus.

Apoi, întorcându-se la celelalte, le traduse... ceva. Victoria spera că le transmitea mesajul ei, dar în ciuda talentului lingvistic, nu înțelegea limba moricadiană. Crezuse că se aseamănă cu spaniola sau franceza, dar în schimb părea diferită, deloc derivată din

latină, ci mai degrabă, dintr-o limbă străveche, apărută când lumea era tânără și toată omenirea era primitivă și sălbatică.

Ridicându-se în picioare, Victoria își îndreptă gulerul și manșetele și se pregăti să meargă la domnul Johnson. Își întoarse capul spre Maude, care ținea ghergheful în brațe, gata de plecare.

– Vrei să stai cu noi când facem socoteli pentru un străin? întrebă Victoria. Când ai putea să îți iei servitoarea și să explorezi hotelul ăsta splendid?

– Îmi place să-mi petrec timpul cu părinții mei, spuse Maude repede.

Victoria se așeză la loc.

– Ia spune, ce se întâmplă?

– De ce crezi că se întâmplă ceva? întrebă Maude, făcând pe nevinovata, dar când Victoria continuă s-o interogheze cu privirea, Maude se lăsă pe canapea și spuse: Of, bine! Va fi un bal!

– Când?

– În seara asta.

– Unde?

– Aici, la hotel. În fiecare joi seară se organizează un bal pentru oaspeți. Toată lumea vine și dansează până în zori.

Victoria clătină din cap, dar până să apuce să spună ceva, Maude spuse repezit:

– Ah, domnișoară Cardiff, e ultima noastră oprire. După aceea ne vom întoarce în Anglia și când se va întâmpla asta, va trebui să fiu cea mai plictisitoare dintre ființe, o debutantă. Nu voi putea să mă distrez. Nu voi putea dansa cu prea multă plăcere. Nu voi putea purta o discuție inteligentă despre călătoriile mele sau să beau vin sau să mă sărut cu un prinț în întuneric. Pentru că tatăl meu este contabil, și ca să pot prinde o partidă bună, trebuie să mă port exemplar. Știi că e adevărat, domnișoară Cardiff. Știi cât va fi de îngrozitor. Sunt frumoasă și o știu și o să fac o partidă bună, promit, dar lasă-mă să mă bucur de o seară cu șampanie și râsete, și dans. Doar una, și jur că o să fiu cuminte tot restul vieții.

Era ca și cum Maude îi atinsese direct inima Victoriei. În urmă cu doar trei ani, Victoria se simțise exact la fel înainte de bal. Căzuse în ispită, petrecuse câteva ore într-o plăcere tinerească

și apoi... Ah, dar nu avea nici un motiv să creadă că dorințele lui Maude vor avea aceleași consecințe. Numai că... era posibil ca în țara asta să izbucnească o revoluție.

Dar domnul Johnson spusese că sunt în siguranță în oraș, o spunea cu convingere. Dacă n-ar fi fost așa, nu s-ar mai fi aflat aici.

Întrebarea era: Victoria era de acord cu el? Astăzi îl văzuse pe Raul Lawrence; știa că îl văzuse. Dacă se afla în mijlocul orașului, dacă el era nucleul revoluției, atunci erau în pericol. Dar venise aici de trei ani. Ce făcuse în tot acest timp? Oare își dăduse seama că a fi o regalitate mitică era mai dificil decât își imaginase? Că a conduce o șleahtă de localnici needucați în detronarea conducătorilor asupritori implica mai mult decât plănuise? Sau poate descoperise viața bună – cu siguranță se descurcase bine – și renunțase la visul său?

Văzând ezitarea Victoriei, Maude aduse ultimul argument:

– Nu vreau decât să dansez cu bărbați tineri și frumoși care sunt interesați de mine; nu pentru averea tatălui meu, ci pentru că sunt drăguță. Chiar e o crimă?

Victoria zâmbi. Argumentul lui Maude o făcu să își dea seama de diferența dintre ele: Victoria își dorea libertatea, Maude voia să fie admirată fiindcă era frumoasă. Și totuși, ce drept avea să o judece?

– Îl poți întreba pe tatăl tău dacă îți dă voie să mergi la bal, spuse Victoria și se ridică în picioare.

– Și o să-mi ții partea? spuse Maude, sărind în picioare.

– Răspunsul se află în mâinile pricepute și iubitoare ale părinților tăi, îi răspunse Victoria hotărât.

– Dar știi că ai influență asupra lui!

Într-adevăr, influența unei femei raționale asupra unui bărbat înconjurat de niște femei capricioase.

– Să mergem. Știi că tatălui tău nu-i place să aștepte.

Moartă de nerăbdare, Maude luă din nou gherghefui și o urmă pe Victoria în apartamentul domnului Johnson. Victoria bătu la ușă. Maude o împinse la perete și dădu buzna.

Apartamentul excesiv de luxos includea un salon mare, cu o masă de scris, un şemineu şi un set de scaune confortabile, tapiţate cu catifea neagră brodată. În spate se vedea dormitorul cu patul cu baldachin din catifea, urcat pe un podium înalt, un covor persan, podele din lemn de culoare închisă şi un tapet atât de încărcat încât îi dădea ameţeli Victoriei.

Domnul Johnson o observă şi rânji.

– Şi mai zic de mine că sunt necioplit.

– E un loc interesant, spuse Victoria cu o indiferenţă atentă.

– Ei aş! E decadent. Nu mi-aş fi adus familia aici, dacă aş fi ştiut. O privi pe Maude pe sub sprâncene. Tu ce vrei?

– Nimic, tată. Doar să petrec puţin timp cu dumneata.

După ce făcu o reverenţă, îşi trase un scaun lângă mama ei, scoase acul din broderie şi făcu o cusătură.

– Ce înseamnă asta? o întrebă domnul Johnson pe Victoria.

Deodată, de pe pervaz, se ivi capul lui Effie, care stătea acolo, cu o carte în mână.

– Vrea să meargă la bal diseară.

– Poftim? se răsti domnul Johnson

– Mulţumesc foarte mult, pârâcioaso!

Maude se uită urât la sora ei. Effie făcu o grimasă de mulţumire şi îşi trase capul înapoi pe pervaz.

– N-ai să mergi la nici un bal într-o ţară străină şi coruptă, unde cine ştie ce desfrânat va încerca să danseze cu tine! strigă domnul Johnson.

– Nu urla, dragă, spuse cu calm doamna Johnson.

– Nu urlu!

Victoria se duse către uşa dormitorului unde cele trei cameriste care ţineau în braţe rochiile doamnei Johnson se făcuseră mici de teamă.

– Aţi face bine să vă grăbiţi şi să puneţi hainele acelea la locul lor, ca să puteţi pleca de aici.

Una dintre cameriste, cea care vorbea engleza, traduse rapid în moricadiană – presupuse Victoria – şi cele trei începură să se mişte în grabă, pentru a-şi termina treburile. Victoria dădu din

cap mulțumită, apoi se așeză la masa de scris pe care o așteptau deschise registrele de contabilitate ale domnului Johnson.

– Suntem oameni din clasa muncitoare, dar tu ai șansa să te măriți bine, poate chiar să ai un titlu, dacă îți menții reputația intactă.

Domnul Johnson continua să răcnească.

Maude, care semăna cu tatăl ei mai mult decât își dădea seama, bătu din picior:

– *Papa*, vreau să mă distrez acum!

Culoarea obrajilor domnului Johnson trecu de la roșu la vinețiu.

– Să te distrezi? Nu asta vreau eu pentru fetele mele!

– Va fi muzică și dans. Iar la miezul nopții, un bufet mare cu mâncăruri extraordinare! Și bărbați frumoși din toată lumea! Maude își aruncă gherghefu] într-o parte. Toată lumea merge! Vreau și eu!

Doamna Johnson continua să coasă.

Victoria răsfoia paginile, încercând să înțeleagă de ce fusese chemat domnul Johnson să se ocupe de conturile acestea, orice ar fi fost ele. Părea că cineva foarte bogat avea de gând să-și transfere întreaga avere în afara țării. Dădu paginile înapoi, până la prima, încercând să găsească numele proprietarului, însă tot ce găsi era o schiță stilizată a unui mistreț.

– Maude, de ce nu poți fi și tu ca Effie? spuse domnul Johnson făcând un gest către pervaz. Ea nu-și dorește să cocheteze cu bărbați străini toată noaptea!

Comparația ostentativă și înjositoare a domnului Johnson o făcu pe Victoria să se întoarcă pe scaun.

Fața lui Maude se înroși, scoțând în evidență asemănarea cu tatăl ei.

Din fericire, Effie se dădu jos de pe pervaz și spuse:

– Și eu aș vrea să merg la bal.

Maude se întoarse către sora ei.

– Nu poți merge. Ai doar șaisprezece ani. Și ești o pârâcioasă!

Doamna Johnson își puse mâna pe brațul lui Maude.

– Liniște, dragă. Tatăl tău se gândește.

Nu se gândea. Era uimit de această dezvăluire neaşteptată.

– Eşti prea tânără. Nici nu se pune problema.

– Sunt prea tânără în Anglia, dar aici, nu.

Effie cerea atât de rar ceva, încât era în avantaj.

– Te rog, *papa*, am rochia aceea nouă pe care mi-ai cumpărat-o din Veneţia. Dacă n-o port curând, se va demoda.

– Ce grozăvie, bombăni el.

Culoarea din obraji începu să îi dispară. Criza trecuse.

– Domnişoară Cardiff, spuse, eşti singura femeie raţională din această cameră. Dumneata ce părere ai? Să-mi las copilele să meargă la un bal într-o ţară străină cu o grămadă de străini cu reputaţie îndoielnică?

Victoria privi peste capul domnului Johnson şi o văzu pe doamna Johnson concentrată asupra lucrului de mână şi, orientându-se după încuviinţarea schiţată din cap, spuse:

– Nu este ca şi cum fiicele dumneavoastră vor fi nesupravegheate. Voi fi acolo, să am grijă de ele în fiecare clipă. La fel şi dumneavoastră şi minunata dumneavoastră soţie, ştiu bine, veţi fi cu ochii pe ele. Şi poate, cine ştie, aveţi timp să daţi chiar dumneavoastră o tură prin salon.

O privi ameninţător, apoi se întoarse către doamna Johnson şi spuse:

– Ştiu ce faceţi voi, femeile! Credeţi că mă puteţi duce de nas.

– Nu ştiu ce vrei să spui, dragă.

Vocea doamnei Johnson era la fel de distrată ca de obicei.

– Bine atunci, la naiba. O să mergem.

Fetele săriră în sus de bucurie şi bătură din palme. Domnul Johnson se întoarse către ele şi le făcu un gest de mustrare, cu degetul butucănos:

– Dar dacă văd că săriţi calul...

Maude se opri brusc din frenezie.

– Nu, tată, ne vom purta absolut perfect!

El continuă:

– Dacă domnişoara Cardiff are chiar şi cea mai mică nemulţumire...

– N-o să aibă, îţi promit.

Effie încă sărea într-un picior. Domnul Johnson continuă:

– Ne întoarcem imediat în camere!

– Știm, *papa*. Maude o apucă pe Effie de mână. Hai să le spunem slujnicelor să ne calce rochiile!

Fetele se îndreptară spre ușă.

– Dumneata continuă-ți treaba, *papa*, spuse Effie. Domnișoara Cardiff te va ajuta.

Chiar înainte să dispară pe hol, Maude zise:

– Cine știe, *papa?* Poate ne vom găsi prințul la bal!

Domnul Johnson stătea în picioare, clătinând din cap, cu ochii ațintiți pe ușă.

– Ce neroade am crescut!

– Este un vis firesc pentru o domnișoară, spuse doamna Johnson.

– Și nu este imposibil, spuse Victoria. Astăzi l-am văzut în hol pe Raul Lawrence, fiul vicontelui Grimsborough, și când era în Anglia, pretindea că este adevăratul conducător al Moricadiei.

Deodată, se auzi o bufnitură din dormitor. La auzul sunetului, Victoria se ridică în picioare. Domnul și doamna Johnson se întoarseră cu fața către ușa dormitorului.

Camerista, cea care vorbea engleză, stătea cu o tavă de argint în mână, cu un morman de pahare și farfurii sparte, la picioare. O privi cu groază pe Victoria, apoi spuse:

– Iertați-mă. Sunt atât de proastă!

Căzând în genunchi, strânse grăbită bucățile sparte, cu mâinile goale, și se tăie.

Victoria alergă spre ea. Așezându-se în genunchi lângă ea, o apucă de încheietura mâinii.

– Te rog. Nu e un accident atât de groaznic. Nu-ți mai face atâtea griji.

Părea că gestul acesta nu o liniștea pe camerista care cu siguranță nu avea mai mult de douăzeci de ani, ci o tulbura și mai tare.

– Cum te cheamă? întrebă Victoria.

– Amya, răspunse fata.

– A fost un accident stupid, spuse Victoria. Și fără importanță.

Celelalte slujnice veniră în grabă, bodogănind supărate, în timp ce strângeau cioburile.

Victoria înfăşură degetele însângerate ale fetei cu o batistă.

– Îţi jur, nu ai motive să te întristezi. Domnul Johnson va plăti pagubele, spuse Victoria aruncându-i o privire domnului Johnson care dădu din cap, în semn de aprobare. Dacă vor exista repercusiuni, te vom ajuta.

Amya dădea din cap în mod repetat, dar tremura sub strânsoarea Victoriei, lucru care o făcea să se întrebe ce i-ar putea face conducerea hotelului acestei fete, de era atât de înspăimântată.

– Amya, nu trebuie să-ţi faci atâtea griji. Domnul Johnson te va proteja.

– Nu pentru mine îmi fac griji, domnişoară Cardiff, ci pentru dumneavoastră.

Ochii îngrijoraţi ai Amyei se umplură de lacrimi.

– Pentru mine? întrebă Victoria nedumerită. De ce?

– Ştiţi... atât de multe lucruri. Mă întreb... cât de curând puteţi părăsi Moricadia?

Capitolul 10

În tumultul şi praful cursei de cai, Raul Lawrence stătea nemişcat şi privea, aşteptând ca Halcón Guerra să facă mişcarea. Mânzul era în floarea vârstei, un animal cu o viteză de neînchipuit. Jocheul galez îşi cunoştea calul şi îl stăpânea cu o artă care îi lua prin surprindere pe toţi îngâmfaţii jochei europeni.

Iar calul urma să piardă, pentru că aşa hotărâse Raul. Nu era încă timpul să câştige. Era foarte aproape. Dar încă nu era momentul.

Raul îl vedea pe Dafydd ţinându-l pe Halcón Guerra, mânuindu-l cu o grijă delicată care compătimea şi promitea în acelaşi timp. Jocheul ţinu sub control mânzul până în ultima secundă, apoi îi dădu voie să facă un salt înainte, pentru a ajunge al doilea la linia de sosire.

– Ahh! În tribuna de lângă Raul, baronul Halse Huber scoase un mormăit încântat. Calul meu l-a învins din nou pe al tău. Poate până la urmă vei fi de acord să-mi vinzi mie mânzul... pentru două mii de guinee.

Raul zâmbi și făcu o plecăciune în fața germanului corpolent.

– Prețul meu este de șapte mii de guinee.

Baronul Huber pufni:

– Măi să fie! Ești nebun? Un preț atât de mare pentru un pursânge care nu și-a atins niciodată potențialul?

– Îl va atinge și atunci prețul nu va mai fi atât de mic.

Râzând zgomotos, baronul întrebă:

– Ai curaj să punem pariu?

Raul își acoperi fața cu o palmă; apoi, când știu că își poate controla expresia, își dădu părul la o parte de pe ochi.

– Cum doriți, domnule baron, dar să nu spuneți că nu v-am avertizat.

Făcu un gest către bărbatul care înregistra pariurile și parie nu numai împotriva baronului, ci împotriva tuturor nătărăilor plini de bani care credeau că se pricep la cursele de cai.

Raul îi avertizase pe toți că Halcón Guerra va câștiga, și nu numai o dată. Iar ei râseseră, cu toții.

Așa că aveau să primească tot ce meritau când va sosi momentul. Poate că data viitoare urmau să admită că el era cel mai bun dintre jucători... sau poate nu. Nesăbuiții care pariau împotriva unui jucător profesionist erau, în definitiv, cei de pe urma cărora Raul își adunase cea mai mare parte din avere.

Raul îl observă intrând în tribune pe majordomul său, Thompson, și deveni încordat.

Ce căuta Thompson aici? Fostul majordom al lui Grimsborough devenise mâna dreaptă a lui Raul, ocupându-se de casa lui, de conturile și de servitorii lui, precum și de sarcina permanentă de a-i asigura securitatea. Pentru că în această țară, aparent condusă de prințul Sandre, temuta poliție secretă cerceta și-și băga nasul în toate podurile, în toate dormitoarele și în toate întâlnirile amoroase, iar Raul avea prea multe secrete ca să poată dormi liniștit.

– Domnule baron, scuzați-mă, vă rog. Se pare că amanta mea îmi trimite un mesaj.

Raul zâmbi, făcu o plecăciune și se duse în întâmpinarea lui Thompson. Bătându-l cu mâna pe umăr, îl conduse spre grajduri, iar când se îndepărtară de mulțime, întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Ultimii trei ani fuseseră buni pentru Thompson. Își descoperise afinitatea pentru intrigi și o dragoste pentru munții și pădurile din patria lui Raul. Încă se îmbrăca precum cel mai scorțos dintre majordomi, dar acum nu era decât o deghizare. În aerul de munte în care intriga le conducea viața, se transformase dintr-un biet servitor într-una dintre cele mai importante arme ale lui Raul în lupta ce avea să urmeze. Spiona, călătorea, complota. Devenise puternic și dur. El era omul căruia ceilalți îi aduceau informații, iar acum îi spuse cu o voce joasă:

– Una dintre cameristele de la Hôtel de Tonagra a venit pe jos tocmai până la castel.

Distanța era de opt mile, nu era foarte mare, dar drumul era accidentat și abrupt. Tocmai de aceea, Raul alesese să locuiască acolo: era atât de aproape de capitala pe care trebuia s-o cucerească, dar în același timp, dacă voia, putea face ca drumul să fie extrem de greu de străbătut de către armată. Dar tonul lui Thompson îi spuse că femeia bătuse drumul până acolo cu un motiv, așa că întrebă:

– De ce?

– A spus că o foarte frumoasă doamnă din Anglia v-a văzut și a afirmat că ați fi pretins că sunteți adevăratul rege al Moricadiei.

Raul nu șovăi, nu arătă nici un semn de neliniște. Dar știa adevărul. Victoria Cardiff, dușmanul său, prietena surorii sale și o femeie care sărută senzațional, îl văzuse, îl recunoscuse.

Și el o recunoscuse pe ea.

N-ar fi trebuit. Nu se mai gândise la Victoria Cardiff de trei ani. Fusese ocupat cu întoarcerea în Moricadia, cu găsirea rudelor sale, cu stabilirea avantajelor pe care le avea față de familia de Guignard, cu găsirea castelului pe care urma să îl folosească drept casă, cu pregătirea pentru a deveni cel mai bun jucător din

cazinouri. Femeile nu îl preocupaseră, le folosise drept acoperire pentru activitățile sale și pentru a-și păstra imaginea. Nu era timp pentru o poveste de dragoste serioasă, avea o datorie față de moștenirea sa, față de bunicul său mort și de mama lui moartă, față de țară. Își luase în serios aceste îndatoriri.

Și apoi... iat-o! Domnișoara Victoria Cardiff, intrând în hotel. Nici în cele mai nebunești închipuiri ale sale nu s-ar fi gândit că o va vedea acolo. Cum era posibil? Când el părăsise Anglia, ea tocmai pleca la Distinsa Academie pentru Guvernante, ca să-i poată educa pe copii sau ceva de genul acesta – o muncă înfiorătoare, oricum. Probabil ca să-i fure ochii vreunui bancher și să-și dea seama că mariajul este mai puțin împovărător decât munca, să se mărite cu el, să-i facă copii... Desigur, soțul ar fi fost plictisitor, nepriceput în pat, un tovarăș de conversație apatic, genul de bărbat care ar fi fost șocat de pasiunile ascunse ale nevestei și, fiindcă era vorba despre Victoria, în cele din urmă, l-ar fi ucis, turnându-i otravă în ceai.

Dacă s-ar fi gândit vreodată la Victoria Cardiff – dar nu o făcuse –, aceasta ar fi fost soarta pe care și-ar fi imaginat-o pentru ea.

În schimb, trecuse prin holul celui mai bun hotel din Tonagra și o văzuse și, fără să vrea, își amintise cum arată, cum se mișcă, cum sărută...

Într-o clipă, scopul lui se schimbase: nu mai era acela de a cuceri Moricadia, ci pe Victoria. Devenise un prădător, tot numai instinct și dominare, vânând femeia ce reușise să fugă o dată. De data aceasta nu avea să-i mai scape. Pentru că venise pe teritoriul lui.

Era a lui.

Capitolul 11

Dar Raul avea țeluri: să-i detroneze pe cei din familia de Guignard, să-și elibereze poporul și să-și instaleze familia în locul ei de drept, acela de conducătoare a Moricadiei. Era prea periculos

pentru el să și-o dorească pe Victoria, pentru că dacă ar fi făcut-o... l-ar fi distras de la toate acestea. Știa acest lucru și îl ura. Acesta fusese motivul pentru care, după ce o văzuse la Hôtel de Tonagra, se ascunsese în spatele unuia dintre masivele aranjamente florale ale hotelului... și o urmărise.

Nu-și pierduse atât de mult din roua tinereții, dar și-o estompase cu o coafură severă, o rochie îngrozitor de banală, o pălărie gri și o expresie menită să-i înspăimânte pe nechibzuiți. Și felul în care le vorbise recepționerilor, ca un val de gloanțe care le ciuruise calmul afișat. Se pregătea să devină o bătrână aspră, cu ochelari cu rame de sârmă și cu o linie subțire în loc de gură.

Dar sub pelerina ei de călătorie, îi observase linia siluetei: pieptul generos, strâns în corsetul chinuitor, talia subțire pe care își amintea cum i-o măsurase cu palma. Se gândi că atinsese multe femei la fel de bine stăpânite și de bine dotate, dar de nici una nu îi păsase atât încât să vrea să o salveze de soarta unei fete bătrâne.

Pe vremuri, Victoria Cardiff fusese o provocare frumoasă, una pe care tânărul Raul știa că ar fi putut-o învinge cu ușurință. Acum, numai un bărbat matur putea vedea dincolo de măștile pe care le purta și le putea da la o parte. Numai Raul putea ajunge la inima acestei femei.

Cu o voce înceată, Thompson întrebă:

– Domnule? Cum rămâne cu camerista?

Raul se concentră asupra lui Thompson și, asigurându-se că nu sunt ascultați, spuse:

– E de-a noastră?

– Nu până acum, dar știa adevărul despre dumneavoastră. A știut unde să vină să transmită mesajul.

Thompson avea o figură sumbră.

– Se duce vorba. Întoarcerea mea a devenit mai mult decât un zvon. Știam că așa va fi.

Peste două luni, când frunzele vor îngălbeni, vor trece la acțiune. Raul își va lua țara înapoi. Inevitabil, pe măsură ce se adunase armata, din ce în ce mai mulți oameni le aflară intențiile, iar șansele ca familia de Guignard să descopere adevărul creșteau din

ce în ce mai mult. Cu cât puteau înăbuși aceste zvonuri, cu atât mai bine. Dar...

– Relatarea cameristei ar putea fi o capcană, spuse Thompson.

– Nu, nu este o capcană. Adevărul e că Victoria o cunoaște pe Belle. Mă cunoaște și pe mine. A auzit povestea mea.

Thompson înmărmuri de uimire. Nu știa nimic despre domnișoara Cardiff – nimeni nu știa – și niciodată nu-l văzuse pe Raul preocupat de vreo femeie într-un fel sau altul. Apoi se grăbi să se pună la punct cu povestea aceea din urmă:

– V-o amintiți? De la petrecerea surorii dumneavoastră?

– La fel ca și tine, se pare.

– Eu îmi amintesc fiecare persoană care a participat la orice reuniune din casa tatălui dumneavoastră. Era slujba mea, domnule, așa cum acum datoria mea este să vă apăr.

Ah. Oricât de lipsită de rigiditate era casa lui Raul în comparație cu cea a lui Grimsborough, Thompson nu avea să-și piardă niciodată formalismul.

– Îți mulțumesc pentru asta.

Ca întotdeauna, Thompson se concentra pe problema actuală:

– Considerați că remarca domnișoarei Cardiff a fost rău intenționată?

– Deloc. În casa tatălui meu, a avut grijă să mă asigure că respinge ideea că aș avea sângele regal.

– Doamne sfinte! spuse Thompson absent. Habar n-aveam că vreo femeie a fost vreodată nepoliticoasă cu dumneavoastră.

– Da, ei bine, domnișoara Cardiff a fost prima. Și ultima.

La această amintire, un mic zâmbet apăru pe buzele lui Raul.

– Ce vreți să fac în această privință? întrebă Thompson.

– Mai întâi, du înapoi camerista la hotel.

– Ca să urmărească și să asculte.

– Exact.

Intrară în grajdurile reci și întunecose. Mirosurile familiare de piele, de paie, de carne caldă de cal și de bălegar îi umplură simțurile lui Raul. Oriunde s-ar fi aflat, grajdurile erau casa lui.

– Pentru cât timp va rămâne în oraș domnișoara Cardiff?

– O săptămână, poate mai mult. Angajatorul ei lucrează pentru unul dintre nobilii noştri, îi transferă nişte bani în afara ţării.

– Cine e?

Raul se opri, mult în spatele boxei unde Dafydd îl ţesăla pe Halcón Guerra.

– Cred că nici măcar angajatorul ei nu ştie pentru cine lucrează.

– Aşa, deci. Oricine ar fi, se ascunde. Raul îşi scoase pălăria şi îi mângâie borul cu degetele. Poate că am început să speriem lipitorile bogate din Moricadia mai mult decât au făcut-o cei din familia de Guignard?

– Cu siguranţă, da. Dar femeia aceasta ar putea distruge totul.

Raul stătea în picioare, gândindu-se, luptându-se cu instinctele sale primare. Thompson nu îi era de nici un ajutor.

– Cred că ar trebui s-o răpim şi s-o ţinem ostatică până ne terminăm treburile.

Se referea la treburile legate de revoluţie.

Dar Raul avea nevoie de concentrare, iar prezenţa Victoriei în casa lui nu i-ar fi încurajat gândurile raţionale.

– Nu voi face nimic, decât dacă este absolut necesar.

– De ce nu? Într-o situaţie atât de delicată...

Raul făcu un gest scurt şi, chiar dacă nu-şi dădea seama, pentru o clipă semănă atât de mult cu tatăl său despotic, încât Thompson tresări.

– Nu. M-am mai ars o dată cu asta. N-am s-o fac şi a doua oară.

Se îndreptă către boxă. Cu o voce joasă şi stăruitoare, Thompson întrebă:

– Doriţi să ştiţi dacă va mai spune şi altcuiva?

– Da, pentru că atunci va trebui să fac... ceva.

Raul îşi atârnă pălăria în cuierul de la perete. Dafydd scosese şaua calului şi îl ţesăla, fredonând un cântec de dragoste. Raul luă peria din mâna jocheului şi începu să-l perie şi să cânte. Halcón Guerra stătea nemişcat, tremurând după efortul cursei, iar Raul îi mângâie gâtul, coapsele, fredonând liniştitor, fără cuvinte.

Dafydd îi spuse aprins:

– Vrea să câştige.

– O va face, răspunse Raul.

– Dacă n-o va face curând, își va pierde încrederea.

– Înțeleg.

Nimeni nu aprecia mânzul așa cum o făcea Raul: aveau totul în comun. Raul era în Moricadia de trei ani, adunase o avere care ar fi putut întreține o armată întreagă, săpase adânc în secretele familiei de Guignard și învățase drumurile lăturalnice, organizându-și oamenii. Fiecare moment fusese ocupat cu activități pregătitoare, iar acum voia să câștige. Ei voiau ca el să câștige. Curând...

Din ușa boxei se auzi vocea dușmănoasă a unui bărbat:

– Ia te uită. Raul Lawrence, fiul vicontelui Grimsborough țesală un cal.

Raul nu se opri, nu tresări și nu-și arătă deloc repulsia adâncă pe care o simțea:

– Fiul nelegitim al vicontelui Grimsborough, Jean-Pierre, *nelegitim*. Am lucrat în grajdurile tatălui meu de fiecare dată când nu era atent. Cum crezi că am reușit să am propriile grajduri?

– Exact asta mă întrebam. Jean-Pierre de Guignard păși înăuntru, ținând cravașa pe umăr. Ești o enigmă, Raul Lawrence, iar mie nu-mi plac enigmele. Nu în țara mea.

– Țara dumitale? spuse Raul, ridicând politicos din sprânceană. Prințul Sandre știe că pretinzi asta?

Colțul stâng al gurii lui Jean-Pierre tresări.

– Prințul Sandre e bucuros să o împartă cu membrii familiei, mai ales cu omul care îi pune în aplicare legile.

– Așadar, prințul Sandre este bine? întrebă Raul politicos.

– Foarte bine. De ce te-ai îndoi?

– În ultima vreme n-a fost văzut în public. Umblă zvonuri...

– Nefondate, răspunse Jean-Pierre.

Ceea ce nu spusese Jean-Pierre era că recenta umilire a prințului Sandre îl făcuse un pustnic căruia îi era teamă să iasă în public, pentru că hohotele de râs l-ar fi urmărit inevitabil. În general, mulțimea râdea înfundat, chicotea înăbușit sau tușea cu înțeles, dar în timpul ultimei sale apariții publice, moricadienii izbucniseră, huiduindu-l: „Porcule! Porc pârlit!" și „Lumânare!" Jean-Pierre trimisese în mijlocul mulțimii garda regală călare, dar oamenii

se împrăştiaseră ca frunzele în vânt, iar prinţul Sandre se furişase înapoi în palatul său, ca să urzească gânduri sumbre.

Această retragere îi dăduse lui Jean-Pierre ocazia să preia puterea în regat.

Jean Pierre, cu părul lui negru, faţa frumoasă, corpul musculos şi ochii atât de deschişi la culoare încât păreau albi. În Moricadia, oamenii spuneau că ochii lui aveau culoarea aceea din cauza mamei lui şi a activităţilor ei sexuale cu o mulţime de bărbaţi, pentru care era atât de vestită. Prinţul Sandre fusese auzit spunând că Jean-Pierre era ca un câine aproape turbat, şi se lăuda că îl ţine în lanţ.

Raul credea că Jean-Pierre se eliberase. Nu-l ţinea legat nici un lanţ, şi oriunde mergea, provoca durere şi mânie. În fiecare zi, un tată moricadian era azvârlit în închisoare pentru braconaj, o mamă era acuzată de furt pentru a-şi hrăni copiii şi bătută brutal în public. Intenţia nu era numai înăbuşirea recentei creşteri a numărului de infracţiuni, ci şi aceea de a-i obliga pe moricadienii răzvrătiţi să dea cărţile pe faţă, fără să fie pregătiţi pentru asta.

Nu se putea întâmpla aşa ceva.

Dar exact aşa cum plănuise Jean Pierre, răzvrătiţii sufereau pentru fiecare nedreptate.

Şi Saber suferea.

Atâta vreme cât Jean-Pierre se afla la putere, nu exista dreptate în Moricadia.

Şi iată-l aici. Oare ce îl făcuse să fie interesat de Raul? Auzise oare deja despre afirmaţia Victoriei Cardiff?

– De curând – astăzi, de fapt –, am mers călare până la castelul tău, spuse Jean-Pierre.

– Serios? Dar fără îndoială ştiai că astăzi voi fi aici!

Adică pe hipodrom, unde Raul se afla în fiecare zi de curse.

– Da. Dar eram curios, de ce eu – sau oricine altcineva – nu am fost niciodată invitat la o petrecere sau la un ceai. Şi, de altfel, nimeni.

– Spuneţi că aţi fost acolo. Acum înţelegeţi de ce nu dau petreceri ca să mă laud cu casa mea?

– Da. Castelul are, să zicem, o anumită atmosferă. Într-un fel gotic. Un pod mobil şubred. Donjoane negre. Pânze de păianjen atârnând pe candelabre...

Jean-Pierre înaintă şi dădu să-l mângâie pe Halcón Guerra. Mânzul se sperie şi se retrase.

Raul îl calmă, apoi îl asigură pe Jean-Pierre:

– Trebuia să-l fi văzut când m-am mutat. E mult îmbunătăţit.

Jean-Pierre chicoti:

– Asta e bine, fiindcă cealaltă curiozitate a mea este pe ce ţi-ai cheltuit banii.

– Pe ce-şi cheltuie banii majoritatea bărbaţilor?

– Tu nu ai de întreţinut o amantă.

– Dar în schimb ajut o mulţime de prietene – Raul făcu o pauză cu subînţeles – bune.

– Da. Femeile te vorbesc întotdeauna de bine. Lucrul acesta părea să nu-i convină lui Jean-Pierre. Cu toate acestea, vizita mea nu mi-a oferit un răspuns la cea mai importantă întrebare. De ce s-ar muta un englez într-o ţară ca a noastră, de ce s-ar stabili aici şi şi-ar cumpăra un fost palat regal dărăpănat?

Era timpul să nu-i mai răspundă la întrebări, era timpul să pună punct.

– Am făcut asta acum trei ani.

– De curând am devenit cel care pune în aplicare legile familiei de Guignard.

– Adevărat. Ai primit slujba abia acum câteva luni, nu-i aşa? Când predecesorul dumitale a fost găsit atârnând de un copac.

Dafydd se opri în pragul staulului.

Thompson luă de pe jos un căpăstru de piele şi îl agăţă într-un cui.

Îi subestimaseră autocontrolul lui Jean-Pierre. Stătea acolo, lovindu-şi cizmele cu cravaşa şi zâmbind:

– Da. Pentru mine a fost o întorsătură norocoasă de evenimente.

Într-adevăr, vorbea fără ocolişuri, căci omul pe care îl înlocuise îi fusese văr.

– Dacă predecesorul meu nu şi-a pus întrebări despre un om ca tine, continuă Jean-Pierre, atunci a fost un idiot care a meritat să fie spânzurat.

– Spânzurat de Moarte, o stafie care călăreşte pe drumurile de noapte, îndeplinind vechea profeție care spune că, atunci când fantoma vechiului rege va fi văzută călare, noul rege se va întoarce curând.

– Un bărbat mascat, nimic mai mult, izbucni Jean-Pierre.

– Da, desigur. Doar nu crezi că sunt atât de neghiob încât să cred în fantome şi în profeții, nu-i aşa? Sunt englez şi mai presus de toate prostiile acestea superstițioase.

Acest lucru era mai adevărat decât ar fi crezut Jean-Pierre, fiindcă cel care facilitase aparițiile Morții era chiar Raul.

– Sunt şi crescător de cai, spuse şi făcu un gest înspre Halcón Guerra. Particip la jocuri de noroc. Ocazional, seduc femei bogate. Am ales să trăiesc aici în Moricadia, pentru că mă pot răsfăța cu aceste activități din care obțin şi un mare câştig.

– Eşti exact genul de om de care au nevoie cazinourile din Moricadia, pentru a se îmbogăți, spuse Jean-Pierre.

– Da. Şi atunci de unde această curiozitate a dumitale? Raul trebuia să ştie. De ce acum?

Jean-Pierre îl privi pe Raul, mijindu-şi ochii.

– Îmi aminteşti de cineva... de un bărbat pe care l-am mai întâlnit.

Capitolul 12

Gândurile se amestecau în capul lui Raul. Nici un zvon despre originea sa moricadiană nu-l însoțise aici; Grimsborough le poruncise slugilor să-i țină secret trecutul – nu voia să afle cineva despre ruşinea sângelui străin al fiului său.

Bineînțeles, fusese ascultat.

Era adevărat că avea trăsăturile ultimului rege moricadian, dar îşi ascundea asemănarea în coama de păr negru care îi atingea

umerii, şi până atunci, nimeni nu făcuse legătura dintre el şi familia regală. Era hotărât ca Jean-Pierre să nu fie primul. Privindu-l țintă, Raul îşi folosi ochii verzi ca să-i distragă atenția:

– Ai vizitat Anglia? Poate ne-am cunoscut acolo.

– N-am fost niciodată în Anglia, deci nu. Nu, îmi aminteşti de o persoană pe care am întâlnit-o cu mult timp în urmă...

Jean-Pierre se uită din nou la Raul, analizându-l cu toată curiozitatea. Raul făcu un gest în aer, apoi lăsă mâinile în jos.

– Nu-mi pot da seama când.

– Mă sâcâie ca un dinte inflamat. Dar îmi voi aminti destul de curând. Până atunci, abia aştept următoarea mea vizită la tine acasă.

– Data viitoare îți voi trimite o invitație.

– Nu e nevoie. Găsesc că e mult mai plăcut să trec pe acolo... pur şi simplu.

Jean-Pierre îşi duse degetele la pălărie, se întoarse pe călcâie şi ieşi din grajduri. Paşii îi răsunau tare pe podeaua de lemn.

Thompson ieşi după el şi îl privi cum se îndepărtează. Raul reflectă asupra sunetului paşilor lui.

– Nu l-am auzit când a venit, nu-i aşa?

– Nu, domnule, nu l-am auzit, spuse Thompson. Probabil a păşit foarte încet.

– Se pricepe să meargă tiptil. A auzit ceva din ce n-ar fi trebuit?

– M-am gândit la lucrul acesta şi nu, n-a auzit. Thompson continuă să privească înspre uşă şi spuse cu voce scăzută: Dar mă întreb, oare chiar îşi aminteşte de dumneavoastră?

Raul zâmbi, chicoti, apoi se sprijini de perete şi râse, dând din cap. Fără să se amuze, Thompson aştepta răbdător.

– Aş putea să vă întreb de unde vă cunoaşte, stăpâne?

– Cred că a fost prezent la evenimentul care m-a exilat din Moricadia.

Amintindu-şi, Raul se opri din râs, dar zâmbetul nu-i dispăru de pe buze.

– Ce eveniment?

Dicția precisă a lui Thompson deveni şi mai limpede.

–Pe vremea aceea, eram cam sălbatic.

–Îmi amintesc, domnule.

–Nu, nu înțelegi. Când eram copil, eram un neastâmpărat, iar apoi acțiunile mele m-au forțat să vin în Anglia. A fost o lecție grea pe care am învățat-o: că ceea ce fac are consecințe. Asta și dorul de casă m-au îmblânzit. Acum Raul era destul de serios. Dar înainte... Raul scutură din cap la această amintire. Familia de Guignard era celebră pentru picnicul de toamnă. Se urcau în niște căruțe vesel împodobite – decorate de supușii lor loiali și iubitori – și mergeau într-o poieniță din pădure, unde amplasau un cort alb, frumos – tot supușii lor loiali și iubitori făceau și asta – în care se ospătau cu mistreți.

–Uciși de supușii lor loiali și iubitori? sugeră Thompson.

Raul înclină din cap și începu din nou să-l perie pe Halcón Guerra, liniștindu-se simțind căldura și recunoștința lui.

–Dacă supușii lor loiali și iubitori nu și-ar fi jucat rolul, ar fi plătit cu vârf și îndesat. În toată istoria noastră, cei din familia mea au fost războinici, așa că se ocupau de vânătoarea de mistreți. Aveam caii noștri, dar erau valoroși pentru noi, și nu voiam să le riscăm viața în căutarea unui dar pentru familia lor blestemată. Aveam și câteva arme de foc, dar erau de contrabandă, iar familia de Guignard era cu ochii pe noi, așa că nu am riscat să fim prinși cu ele.

–Familia dumneavoastră vâna mistreți sălbatici pe jos? Thompson era clar îngrozit. Cu sulița? Doamne, Dumnezeule, ce medieval!

–Țara în care te afli este primitivă, Thompson.

Din expresia lui Thompson, era evident că știa prea bine acest lucru.

–Eram o familie mare, și cu toții, fete și băieți, am învățat de mici să fim duri. Mâncarea era puțină, iernile erau grele și cei din familia de Guignard erau despotici. Și cu toate astea, bunicul și unchii mei nu ne luau pe noi, băieții, să vânăm cu ei. Mistreții erau prea periculoși. Așa că bărbații ne urcau în copaci și ne spuneau să stăm nemișcați, iar ei trimiteau câinii de vânătoare după mistreți.

– Mistreții sunt într-adevăr atât de răi pe cât se aude?

– Când se simt încolțiți, ies la luptă. Sunt scunzi, rapizi, grași și, dacă scapă de sulițe, te sfâșie și îți scot măruntaiele afară.

– Ei, pe naiba!

Înjurătura lui Thompson venea din neîncrederea unui englez civilizat.

– Când aveam șapte ani, am văzut un mistreț atacându-l pe bunicul meu și sfâșiindu-i piciorul cu colții. A șchiopătat tot restul vieții. Fiul regilor, rănit în serviciul copiilor uzurpatorilor francezi. Chiar și după atâția ani, când își aducea aminte, Raul ardea pe dinăuntru. Nu le păsa. Supușii lor loiali și iubitori pârleau mistrețul, aduceau verdețuri din grădinile lor și de pe câmpurile lor și își hrăneau asupritorii.

– Mă mir că nu i-au otrăvit.

– Îi foloseau pe copiii moricadieni drept degustători.

– Și pe dumneavoastră?

– Nu. Eu, fiind moștenitorul regelui, eram considerat prea valoros ca să fiu pus în pericol. După cum îți poți închipui, mă sâcâia lucrul acesta, la fel ca și batjocura verilor mei. Amintindu-și un aspect important, Raul adăugă: supușii lor loiali și iubitori săpau și le construiau latrinele, astfel încât cei din familia de Guignard să-și poată depozita rahatul lor regesc.

Cu o voce încărcată de îndoieli, Thompson întrebă:

– Și ce-ați făcut, stăpâne?

– Aveam zece ani, era primul an de stăpânire al prințului Sandre și voiam să-mi răzbun bunicul, așa că am pus la cale un plan.

Chiar și acum, știind dezastrul ce urmase, Raul zâmbea.

– Îți amintești cum arătam când am ajuns în Anglia? Mic, slăbănog?

– Mort de foame, spuse Thompson.

– Da, și asta. Cu o noapte înainte de faimosul picnic al familiei de Guignard, m-am urcat într-un copac, apoi am sărit pe cort și am crestat o gaură în mătase, îndeajuns de mare încât să pot băga prin ea vezica unei vaci, umplută cu excrementele lor, adunate din latrine...

– O! Domnule! Nu! exclamă Thompson, frecându-și fruntea.

– Aveam zece ani. Pe vremea aceea, mi se părea o idee bună.

Orice altă explicație era de prisos. Fie Thompson își amintea cum era să ai zece ani, fie nu.

– Planul meu a mers ca pe roate. Familia de Guignard s-a așezat la masă, eu m-am suit pe cort și am dat drumul vezicii prin gaură. Amintirea era atât de grozavă, încât Raul era entuziasmat chiar și acum. A căzut direct pe mistreț și a explodat, umplându-i pe toți de rahat, în special pe prințul Sandre, care, jur, avea gura deschisă când a aterizat vezica.

Thompson râse scurt și înăbușit.

– A fost perfect... Numai că nu știam nimic despre textile, despre mătase, și nu mi-am dat seama că dacă mă reazem pe crestătura pe care o făcusem, se va rupe și voi cădea prin ea, ca un cuțit încins prin unt.

Chipul lui Thompson arăta exact așa cum își amintea Raul expresia prințului Sandre: ca și cum ar fi avut gura plină de excremente.

– Da. Mătasea s-a rupt, am căzut și am aterizat drept pe spate, pe masă, pe mistreț, uitându-mă la o grămadă de oameni furioși și acoperiți de rahat. S-au năpustit asupra mea. Eu m-am rostogolit pe grăsimea porcului și am alunecat, scăpând din mâinile lor. Fugeam dintr-un colț în altul al mesei, încercând să sar cumva și să ies afară.

– Și cum ați scăpat?

– Bunicul meu era o vulpe bătrână ageră. A bănuit că pusesem ceva la cale și i-a chinuit pe verii mei până când unul din ei a mărturisit. Așa că, în timp ce încercam să scap, rudele mele au dezancorat cortul. Am ieșit de acolo și, înainte să vină iarna, mama și bunicul m-au trimis în Anglia, ca să fiu în siguranță. Vechiul și familiarul sentiment de vinovăție îi apăsa pieptul. L-au găsit pe bunicul și l-au ucis. Apoi a murit și mama.

– Nu este vina dumneavoastră, domnule.

– Poate că e sau poate nu. Familia de Guignard nu avea nevoie de o scuză ca să spânzure un bătrân, și poate mama nu a murit de durere și de foame. Dar știu ce datorie am față de familia mea și de țara asta.

Ori își va plăti datoria, ori va muri. Iar Raul nu avea de gând să moară.

– A fost și Jean-Pierre de Guignard la ospăț?

Raul se gândi, încercând să-și amintească.

– Ar fi avut vârsta mea, cred că era în capătul mesei, dar... da. E foarte posibil.

– Așadar își amintește de dumneavoastră.

În vocea lui Thompson se citeau prevestiri de rău augur.

– Nu prea mai arăt ca micuțul sălbatic de atunci.

– Nu... dar aveți în continuare aceleași trăsături.

– În privința aceasta nu pot face nimic, Thompson.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul, până când Dafydd se întoarse înapoi în grajd și își drese glasul zgomotos, apoi spuse cu accentul lui galez specific:

– Uitați ce e, domnule Lawrence. Eu nu sunt decât un jocheu. Nu știu nimic despre politică, dar oamenii ca mine îi cunosc pe cei asemănători cu cel care tocmai a plecat. E genul căruia îi plac indivizii neînsemnați ca mine, fiindcă îmi poate rupe picioarele ca să le mestece ca pe niște copane.

Raul nu-i insultă inteligența lui Dafydd, contrazicându-l.

– Eu mă car, spuse Dafydd. Acum.

Raul se hotărâse.

– Rămâi și la următoarea cursă!

– Pentru ce? întrebă Dafydd suspicios.

– Ca să-l duci primul la linia de sosire, spuse Raul mângâindu-i gâtul lui Halcón Guerra.

– Credeți că e bine să faceți asta? întrebă Thompson.

– Dafydd este jocheul lui Halcón Guerra. Pentru nimeni altcineva nu va alerga așa cum o face pentru el. Raul îi făcu un semn din cap lui Dafydd. Curând vom avea nevoie de bani și nu are nici un rost să mai așteptăm. Premiul va fi zdravăn, plus că, până la apusul soarelui, voi vinde mânzul pentru opt mii de guinee. Deocamdată, e o sumă bună, bani siguri în mână.

– Nu știu, domnule. Dafydd își mângâie coapsa, ca și cum Jean-Pierre își înfipsese deja colții în mușchii lui. Vreau să plec din locul ăsta păgân.

– Îți dau zece la sută din câștig, spuse Raul.

În mintea lui Dafydd, aspectul acesta rezolva problema.

– S-a făcut.

Raul îl bătu pe spate, apoi se îndreptă spre ieșirea din grajd împreună cu Thompson. Își luă pălăria, apoi amândoi se apropiară de ușă.

– Ce facem cu femeia? întrebă Thompson cu blândețe. Ce facem cu domnișoara Cardiff?

Ieșiră din grajd. Raul se întoarse cu fața spre soare, lăsând lumina să îi scalde și să-i încălzească chipul.

– Trebuie să facem ceva, nu-i așa?

– Având în vedere că Jean-Pierre stă la pândă, aș zice că este obligatoriu să o reducem cumva la tăcere.

– Da.

Pentru prima oară, Raul dădu voie porților memoriei să se deschidă larg, și toate senzațiile plăcute de a o avea pe Victoria în brațe îl acaparară: buzele ei surprinse, deschizându-se sub ale lui, apăsarea moale a sânilor ei pe pieptul lui, mirosul de lavandă și de vanilie al părului ei. Amintirea îl aruncă într-un vârtej de dorință, și dintr-o mișcare, înainte ca Thompson să-i vadă fața, își puse pălăria și începu să pășească înspre tribune.

– Voi avea eu grijă de domnișoara Cardiff. De fapt, ca să-mi ating scopul... cred că e timpul să tulbur balul prințului.

– Adevărat, domnule? Vocea lui Thompson învie de nerăbdare, la anunțarea planului de mult anticipat. Îi voi anunța pe oameni. Îi va face *foarte* fericiți.

– Du-te, atunci, și spune-le.

Privindu-l pe Thompson îndreptându-se în grabă și cu hotărâre către drum, crescu și entuziasmul lui Raul.

De atâta amar de vreme, rămăsese un maestru al jocului de șah, mutându-se pe sine și pe alții în poziții, păstrându-și garda sus, în vorbă și faptă. Tot ce făcea și spunea avea un singur scop: acela de a-și lua țara înapoi de la tirani. Crease tot felul de incidente care aveau ca scop subminarea controlului familiei de Guignard și zdruncinarea mâinii de oțel care apuca hulpavă șuvoiul de bani ce inundase casele de jocuri de noroc și stațiunile. Dar aceste momente, deși înviorătoare, fuseseră scurte și trecuseră rapid.

Acum, în seara asta, o să facă primul pas atent către revoluție, și în același timp – inima îi bătea cu putere și gura i se uscă – nu avea de ales, tot în seara aceasta, o va răpi pe Victoria.

Capitolul 13

Primul semn că nu era ceva în regulă fu când Victoria se întoarse în cameră după ce le dusese pe Maude și pe Effie la mama lor, pentru a le cerceta rochiile de bal. Doamna Johnson le aprobase, domnul Johnson se încruntase și își smucise lavaliera, iar Victoria îi lăsase cu slujnica doamnei Johnson, care urma să facă ultimele retușuri la costume.

Victoria intră în apartamentul pe care îl împărțea cu fetele, merse la masa de toaletă și ridică boneta de dantelă care o aștepta acolo.

Boneta era o parte importantă a costumului ei. Rochia de mătase albastru-închis era un cadou din partea familiei Johnson, un material frumos, dar croit modest, iar gulerul și manșetele albe erau apretate. Chiar dacă la vârsta de douăzeci și unu de ani nu mai avea șanse de măritiș, era încă frumoasă, așa că purta boneta de dantelă ca pe un semn distinctiv, astfel încât domnii să știe că nu era o femeie disponibilă, ci o însoțitoare.

Cum stătea în fața oglinzii, auzi mișcare în garderobă și se întoarse la timp ca să vadă una dintre cameriste ieșind afară cu brațele pline de rochii.

– Ce faci? întrebă Victoria tăios.

Camerista spuse repede, cu un sentiment de vinovăție.

– Iau rochiile ca să le duc la călcat.

Victoria o recunoscu. Era Amya, cea care vorbea engleza, cea care mai devreme scăpase din mână tava.

– Sunt deja călcate.

– Nu, domnișoară Cardiff, fata care trebuia să le calce este o leneșă. Nu le-a călcat cum trebuie. Le voi călca eu însămi. O să fiți mai mulțumită.

Victoria verificase rochiile când se întorseseră, şi chiar dacă nu erau călcate perfect, nu era nici treabă de mântuială.

– Încă învăţăm, adăugă Amya, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Victoria cedă.

– Bine. Dar te rog să fii atentă. Câteva dintre rochiile fetelor sunt destul de scumpe.

– Da, domnişoară, eu sunt cea mai bună.

Amya se strecură spre uşă, o deschise, apoi o zbughi pe coridor, fără să o închidă.

Victoria se uită în urma ei. Era ceva cu fata aceasta, ceva ciudat... Toate rochiile pe care le ţinea în braţe erau de culoare închisă: maro, negru, bleumarin. Se duse în garderobă şi verifică umeraşele. Bănuielile ei se adeveriră. Camerista luase doar rochiile Victoriei să le calce. Oare le furase?

Dar de ce le-ar fi furat pe cele mai ieftine şi mai simple dintre ele? Nu avea nici un sens.

Ieşi pe coridor să o urmărească. În acelaşi timp, Maude ieşi din apartamentul părinţilor ei, cu ochii strălucind de nerăbdare.

– Uite-o, mamă. Acum hai să mergem!

Misterul, dacă exista unul, trebuia să aştepte.

Maude şi Effie se grăbiră către locul de pe margine în care se aşezase Victoria, în mijlocul celorlalte însoţitoare.

– Îţi vine să crezi aşa ceva? Prinţul nu va veni în seara aceasta.

Supărată, Maude îşi strângea în pumni fusta de catifea trandafirie. Victoria îşi lăsă deoparte lucrul de mână.

– Nu-ţi şifona fusta, dragă.

Maude îşi deschise pumnii şi netezi materialul bogat.

– Fetele cu care am vorbit spun că nu a fost văzut la nici un bal aproape toată vara, de când i s-au întâmplat nişte incidente umilitoare, din cauza unor răzvrătiţi înspăimântători. Îţi poţi închipui că nişte haimanale i-au făcut rău unui prinţ nobil?

– Am auzit unii oameni spunând că, de fapt, nu este prinţ, ci că se trage dintr-o familie de uzurpatori.

Effie, mereu mai atentă decât sora ei, părea tulburată.

– E stupid. Nu e căsătorit. Ar trebui să-l lase în pace, ca să poată veni la bal.

Obrajii lui Maude se înroşiră de indignare.

– Fetelor! interveni Victoria cu blândețe. Sunt o mulțime de domni aici, unii destul de arătoşi, şi fără îndoială unii destul de...

– Bogați, spuse Maude.

– Voiam să spun că o parte din ei sunt, cu siguranță, buni dansatori. În loc să vă faceți griji pentru prințul Sandre, vă sugerez să încercați să vă distrați. Aceasta este ultima noastră oprire înainte de a ne întoarce în Anglia, iar regulile pentru domnişoare vor fi mult mai stricte acolo. Mai ales pentru tine, Effie, din moment ce nu eşti încă destul de coaptă pentru a-ți face debutul.

– Ai dreptate, domnişoară Cardiff.

Effie făcu o piruetă, învârtindu-şi rochia de satin, îndeajuns de decentă pentru o fată de vârsta ei, dar frumos croită de artiştii şi croitoresele din Italia.

– Maude n-are decât să stea bosumflată. Eu vreau să dansez în seara asta.

– Şi eu vreau să dansez, spuse Maude.

– Vă rog să nu uitați, când sunteți invitate la dans, mai întâi le faceți cunoştință părinților cu domnul respectiv, sau dacă ei sunt ocupați cu altceva, veniți la mine. Vom păstra o aparență a bunelor maniere.

Victoria aruncă o privire rece asupra mulțimii.

– Domnişoară Cardiff, tata are dreptate. Maude dădu din cap, imitându-l teribil de bine pe domnul Johnson.

– În ce privință?

– Spune că pentru o femeie atât de frumoasă, eşti incredibil de conservatoare.

– Pentru această calitate m-a şi angajat, răspunse sec Victoria şi nu-şi dădu voie să se simtă jignită.

Oare din cauza asta domnul Lawrence preferase astăzi să fugă în loc să-i vorbească? Fiindcă îşi însuşise calitățile scorțoase ale unei guvernante şi însoțitoare severe?

Era prostesc să creadă aşa ceva. Pur şi simplu, nu îşi amintise de ea. Cu toate astea, o rănea să-şi dea seama că săruturile acelea,

care reprezentaseră un moment important pentru ea, nu însemnaseră nimic pentru el, ci fuseseră o întâmplare printre zeci de altele... Ei bine, era fără îndoială adevărul, și orice altă explicație era pură vanitate, iar Victoria Cardiff nu tolera vanitatea. Dar oricum, toate astea nu aveau nici o importanță.

Aruncă o privire către ringul de dans aglomerat. Era aici. Domnul Lawrence, învârtindu-se nebunește pe acordurile valsului, cu o doamnă frumoasă în brațe. Era vrăjită, dacă ar fi fost să te iei după expresia ei, și pe bună dreptate – când își dădea pe spate părul negru, Raul Lawrence arăta ca un poet în cel mai romantic sens posibil.

Victoria își aranjă boneta și își reluă lucrul de mână. Spera să nu le facă avansuri lui Maude și Effie, fiindcă atunci ar fi nevoită să intervină. Și zâmbi la gândul acesta care îi plăcu un pic cam mult.

Sala de bal a hotelului strălucea: lemnul lustruit, ramele aurite, draperiile purpurii de catifea și cordoanele cu franjuri aurii.

În ochii Victoriei, arăta vulgar și exagerat. Dar învățase că europenii erau altfel: mai ostentativi și mai agresivi, cu statuile lor goale, neacoperite, și moda lor lipsită de pudoare. Spera doar că, pur și simplu, locul acesta era apogeul grosolăniei și că nu era o țară în care toți cei care veneau în vizită erau pătați de scandaluri. Asta ar fi fost foarte greu de explicat oricărui pretendent englez la mâna lui Maude sau a lui Effie.

Totuși, cu cât privea mai mult mulțimea, cu atât își punea mai multe întrebări. Domnii erau de două ori mai mulți decât doamnele și, deși unele femei păreau absolut respectabile, altele nu erau deloc: râdeau prea zgomotos, beau prea mult. Ba chiar vedea câte una ridicându-și fusta, pentru a-și dezgoli gleznele învelite în mătase.

Ușile sălii se deschideau către terasa cufundată în întuneric, și Victoria văzu mai multe cupluri ieșind afară și râzând. Chiar și însoțitoarele bârfeau între ele, în loc să-și supravegheze fetele – o neglijare gravă a datoriei.

Victoria puse deoparte lucrul de mână. Acum își dorea să nu-l fi încurajat pe domnul Thompson să le permită fetelor

să se distreze puţin înainte de întoarcerea acasă. Se temea că, până la urmă, distracţia aceasta, oricare ar fi fost, nu era chiar atât de nevinovată.

Dacă nu ar fi privit atât de atent, n-ar fi observat bărbaţii mascaţi, îmbrăcaţi în negru, care se strecurară prin uşile deschise, în mijlocul mulţimii. La început crezu că sunt servitorii care pregătesc un fel de joc pentru amuzamentul invitaţilor. Dar se mişcau agresiv, împingând domnii şi zâmbind ţanţoş femeilor.

Cu nervii întinşi, Victoria se ridică încet în picioare.

Apărură şi mai mulţi bărbaţi, care intrară chiar pe uşile pe care le văzuse păzite atent de gărzi când venise în sala de bal. În momentul acela, se gândise că era nepotrivit să fie puşi acolo, deoarece se putea vedea foarte bine că poartă pistoale şi săbii. Acum se întreba unde dispăruseră. Bărbaţii în negru începură să se mişte în sala de bal, învârtindu-se în sensul invers acelor de ceasornic, obligându-i pe invitaţi să facă acelaşi lucru. Erau ca nişte linguri care amestecau în supă, creând vârtejuri de oameni care se împiedicau şi bombăneau şi care, încet-încet, deveneau din ce în ce mai îngrijoraţi.

Victoria porni să-şi caute fetele. Apoi, gândindu-se la siguranţă, reveni la locul ei, scoase acul din broderie şi se duse hotărâtă spre ringul de dans. Dar fu oprită. Era aproape ca şi cum era ţinta bărbaţilor, prinzând-o, lărgind cercul, împingând-o la perete. Ceva se sparse – unul dintre servitori scăpase pe jos o tavă de argint, plină cu pahare.

Muzica se opri brusc.

Mirosul băuturilor şi al panicii care se instala încet umplea aerul.

Victoria îi aruncă o privire lui Maude, care zâmbea inconştientă. Apoi se uită la Effie, care părea înspăimântată şi alerga către părinţii ei. Apoi la domnul Johnson care o ţinea cu o mână pe doamna Johnson, întinzându-i-o pe cealaltă lui Effie şi căutând-o cu privirea pe Maude. Dar nu şi pe Victoria. Atenţia lui era îndreptată întotdeauna numai asupra familiei sale.

Aşa cum şi trebuia să fie.

Victoria se împiedică.

Unul dintre bărbații mascați o prinse, o răsuci și o aruncă în brațele altuia. Apoi ale altuia. Strânsoarea lor era impersonală, dar o purtară inexorabil până la o ușă deschisă care ducea către pivnițele hotelului. Victoria nu știa ce era acolo; știa doar că nu vrea să meargă acolo. Dar masa de oameni o împingea în direcția aceea. Un alt bărbat o apucă, iar ea îi înțepă mâna cu acul. Omul icni de durere, își retrase mâna și, odată cu ea, îi luă și acul. Apoi, cu intenție evidentă, o împinse pe ușa care ducea către un hol întunecat. O adiere slabă îi zburli părul și simți miros de aer proaspăt.

Bărbatul se instalase amenințător între ea și sala de dans.

Din sală, se auzi o femeie țipând. Ridicându-și fustele, Victoria o luă la fugă.

Capitolul 14

Dacă ar putea ieși afară înainte ca bărbatul acela s-o ajungă din urmă, ar putea să ocolească grădinile și să ajungă în sala de bal ca să se asigure că Maude și-a găsit părinții. Era abia o fetișcană. Dumnezeu știe ce-ar fi făcut bărbații aceia cu ea...

Victoria ignoră teama pe care o simțea, căci ce i-ar fi făcut *ei* dacă ar fi prins-o?

Dar nu trebuia să fie egoistă și atât de preocupată de propria siguranță. Maude și Effie aveau nevoie de ea.

Trăgându-și sufletul, ajunse într-o încăpere mare, slab luminată. Privi de jur împrejur. Era bucătăria. De ce fusese împinsă către această bucătărie goală și sinistră? Și unde erau bucătăresele? Spălătoresele? Servitorii?

Se uită repede spre coridor, dar nu văzu nimic, și întunericul camufla orice urmăritor. Văzând ușa deschisă, o zbughi într-o grădină mică, înconjurată de ziduri. În aer se simțea miros de rozmarin, lavandă, cimbru, busuioc și salvie. Era grădina de ierburi aromatice a bucătăresei.

Poarta era deschisă, și Victoria se grăbi spre ea, apoi se opri să asculte. În depărtare, auzea slab vocile bărbaților care strigau și femeile țipând. Dar aici... nu se auzea nimic. Nimic în spatele ei, nimic de partea cealaltă a zidurilor. Cu grijă, ieși pe poartă.

Se afla pe o potecă lată de pământ, înconjurată de niște barăci dărăpănate. După extravaganța din hotel, priveliștea aceasta o șocă pe Victoria. Orice ar fi depozitat hotelul aici, nu era de valoare.

Poteca de un sfert de milă ducea spre o clădire înaltă, o clădire care semăna cu o fermă. Se îndreptă către ea, continuând să facă eforturi să audă un sunet, orice sunet.

Liniștea stranie îi ridica părul de pe ceafă. Sau poate o înspăimânta sentimentul că este urmărită de niște ochi nevăzuți?

Ajunse la peretele de lemn, îl atinse cu palmele și înaintă sprijinindu-se de el, până ajunse la o altă ușă. O împinse cu grijă. Ușa se deschise fără zgomot, și Victoria privi cu atenție înăuntru.

Un felinar era agățat de peretele din depărtare. În semiobscuritate, putea vedea caii în boxele lor, le putea auzi șuieratul blând al respirației. Grajdul. Găsise grajdul. Nu era nimeni. Nimeni nu scotea nici un sunet. Și se întrebă din nou: unde erau servitorii? Ar fi trebuit să fie măcar un grăjdar să păzească animalele...

Cu precauție, păși înăuntru.

– E cineva aici? întrebă încet.

Caii își ciuliră urechile, își întoarseră capetele spre ea, dar nu primi nici un răspuns. Poate că grăjdarul auzise zgomotul și fugise să vadă ce se întâmplă.

Răsuflă ușurată, fără un sunet. Era în siguranță.

Numai că... avea o datorie la care trebuia să se întoarcă.

Dar nu s-ar fi întors acolo neînarmată. Aici erau arme.

Privirea ei scrută pereții pe care erau agățate funii și unelte. Un topor.

Prea greu.

O furcă.

Prea lungă și greoaie.

Un cârlig de fier, destul de mic ca să și-l ascundă sub fuste și destul de greu ca să se apare de un atacator. Perfect.

Merse în vârful degetelor și ridică mâna să-l ia de pe perete. Niște degete puternice îi apucară încheietura mâinii și vocea unui bărbat spuse:

– Nu, mă tem că ăsta nu te va ajuta deloc.

Își ridică privirea și văzu o mască întunecată, cu ochi negri, strălucitori.

Deschise gura, încercând să țipe.

O pânză îi acoperi capul, înăbușind sunetul. Apoi fu ridicată, cărată și aruncată ca un sac de cartofi pe spinarea unui cal înalt și masiv. Răpitorul se urcă pe cal, punându-și mâna pe spatele ei, cu fermitate. Și se avântară în noapte.

Sacul care acoperea capul Victoriei era subțire; putea respira, putea simți aerul rece, imediat ce ieșiră din grajd. O acoperea până la genunchi și când încercă să o rupă, își dădu seama că era destul de rezistentă, încât să-i împiedice mișcările. Calul era înalt și galopa lin, înghițind pământul. Trecură prin pădure, căci simțea mirosul de pin și de argilă. Dar la ce îi folosea că știa asta? Tot ce știa despre țara asta era hotelul, în care acum era un haos. Bărbatul acesta care o răpise... Înghiți cu teamă. Deși părea absurd, bărbatul care o răpise îi întinsese o cursă înadins. Dorise s-o îndepărteze de grup ca să o poată duce... undeva... și să... ce? S-o siluiască? S-o ucidă? S-o tortureze? De ce? Ce și-ar fi dorit un bărbat de la ea? Încercă să își ridice trupul de pe spinarea calului ca să ușureze presiunea, în timp ce sângele i se scurgea în cap. Calul își încetini galopul.

Bărbatul, oricine ar fi fost, o ridică de mijloc și o așeză chiar în fața lui. Calul o luă din nou la goană.

Capul i se învârtea și încerca să-și păstreze echilibrul.

– Ce vrei? întrebă.

Sunetul vocii ei era înăbușit, știa asta, dar știa și că el o aude.

Bărbatul nu răspunse.

Nici măcar nu țipase. La naiba cu discreția ei englezească!

Îi văzuse fața mascată, se luptase cu el, dar nu țipase îndeajuns de tare încât să atragă atenția cuiva. Nu că ar fi fost cineva să o audă, dar totuși, jură că dacă ar fi să mai treacă o dată prin asta,

ar profita de orice ocazie să urle din toate puterile. Ar putea să țipe chiar acum. Simțea cum disperarea îi clocotea în piept.

Dar ce folos? Calul urca; îi simțea încordarea, simțea cum călărețul îi regla pașii și îl ghida. Aerul era mai rece, vântul vuia printre crengile copacilor, într-o melancolie surdă, dar nu auzea nici măcar o voce.

Ajunseseră în sălbăticie, departe de oraș.

O durea spatele. Fustele îi fluturau. Nu vedea nimic. Era speriată. Ca și cum ar fi simțit toate acestea, răpitorul îi sprijini spatele, dar ea nu-și permise să se relaxeze.

Era englezoaică, iar englezoaicele nu cooperau cu răpitorii.

Părea o veșnicie, dar estimă că trecuse încă o jumătate de oră, până să audă vocea unui bărbat strigându-i. Vorbea moricadiana.

Pentru prima dată, își aminti că răpitorul îi vorbise în engleză.

Oare era englez?

Nu. Nici un englez nu s-ar comporta atât de rușinos. Nici un englez în afară de... Dar nu, era prea puțin probabil.

Copitele calului loviră în piatră, iar sunetul răsună cu ecou.

Auzi și mai multe voci, bărbați și femei, toți vorbind moricadiana. Prin pânză, putea vedea lumină. Inima Victoriei începu să bată tare.

Calul încetini. Călărețul coborî din șa și o dădu jos, luând-o în brațe, cu o mișcare ușoară. Merse, ținând-o în continuare în brațe, intră într-o clădire, trecând printr-o cameră mare plină de voci, râsete și miros de mâncare. Lăsând vocile în urmă, urcă scările și trecu prin locuri ba întunecate, ba luminate. Bărbatul se întoarse într-o parte, ca și cum ar fi trecut pragul unei uși. Lumina pătrundea prin material. O femeie vorbi, spunând ceva care îi smulse bărbatului un mormăit de aprobare.

În sfârșit, în sfârșit, o puse jos și se îndepărtă.

Agitată, își smulse sacul de pe cap. Se afla într-un dormitor vechi și ponosit. Focul ardea în șemineu. Un scaun de lemn. Un divan mic. Un urcior cu apă și un lighean. Pe o măsuță, o tavă cu mâncare și vin.

Se întoarse cu fața la ușa din lemn masiv. Văzu că este închisă. Auzi un sunet de cheie. Năpustindu-se asupra ei, auzi cheia

întoarsă în broască. Era blocată acolo. Singură. Furioasă, speriată, confuză. Şi se sperie şi mai tare când îşi văzu rochiile întinse pe pat...

Fusese răpită.

Capitolul 15

În dimineaţa însorită din Moricadia, zgomotul cheii în uşă o trezi pe Victoria din somnul ei adânc şi îl văzu pe Raul Lawrence trecând pragul închisorii ei.

Stătea dreaptă pe divanul îngust, clipind şi privindu-l stăruitor:

– Dumneata!

– Foarte elocvent, domnişoară Cardiff.

Făcu o plecăciune şi închise uşa în urma lui.

Indignarea îi clocotea în vene.

– Recunosc că pentru o clipă am bănuit că eşti dumneata, dar apoi m-am gândit că nici un englez n-ar putea fi atât de josnic încât să răpească o femeie.

– Greşeşti din două puncte de vedere.

– Două?

Pesemne că mintea îi era încă ameţită, fiindcă habar n-avea ce voia să spună.

– Englezii sunt la fel de josnici ca oricare alţi bărbaţi, mai ales când au de-a face cu un premiu atât de frumos şi de preţios ca dumneata. Înaintă, desfăcându-şi lavaliera. Iar eu nu sunt englez.

Lucrul acesta o făcu pe Victoria să se ridice în picioare.

Dar divanul era atât de mic şi stătuse ore în şir chircită pe el, încă de când îşi dăduse seama că nu avea cum să iasă din încăpere – privind pe fereastră la cerul plin de stele, văzuse că acest castel era aşezat pe un colţ de stâncă, iar încăperea se afla în vârful lui – şi că era inutil să bată cu pumnii în uşă şi să strige.

Făcu câţiva paşi împiedicaţi, încercând să se îndrepte. Bineînţeles, bărbatul vrednic de dispreţ spuse râzând:

– Puteai să dormi în pat.

– Nici gând! Și ce vrei să spui, cum adică nu ești englez?

Până nu era trează de-a binelea, refuza să se gândească la remarca lui legată de „premiul frumos și prețios".

– Sunt moricadian. Sunt un prinț moricadian. Așa cum ai declarat cu nesăbuință în camera de hotel a angajatorului dumitale, eu sunt moștenitorul tronului moricadian.

Poate că era amețită de somn, dar nu era proastă.

– Știi că am spus asta? întrebă și făcu următoarea legătură logică: M-ai răpit pentru că am spus că ești prinț?

– Da.

– Din cauza asta a scăpat fata aceea vasele din mână?

Victoria descoperi că indignarea o făcea să stea foarte dreaptă.

– Da.

– Și tot din cauza asta mi-a luat hainele?

Inclusiv lenjeria pe care o descoperise aranjată frumos într-un sertar.

Raul își aruncă lavaliera pe podea.

– M-am gândit că vei avea nevoie de toate lucrurile dumitale.

– Ai aranjat toate astea pentru că îți închipui că îi pasă cuiva de faptul că pretinzi că ești moștenitorul tronului moricadian?

Dintr-o mișcare atât de rapidă încât ea nu avu timp să-l evite, Raul îi apucă brațele.

– Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să ascund adevărul de tiranii care m-ar fi torturat, m-ar fi ucis și mi-ar fi târât corpul mutilat pe străzile din Tonagra, în spatele propriilor mei cai – și am reușit. N-am de gând să-mi distrug șansele de a-mi salva poporul de asuprire, fiindcă o englezoaică îmi poate strica planurile din cauză că nu știe să-și țină gura.

Ea îl privi neîncrezătoare.

Fața lui era gravă, ochii săi verzi străluceau, iar felul în care o ținea îi aminti de momentele acelea de pe balconul lui Grimsborough, când crezuse că o va arunca peste balustradă.

Cine era bărbatul acesta? Abia dacă îl cunoștea, dar acum știa că îi era teamă de el.

Dar în toată viața ei, îi fusese teamă de bărbați mult mai onorabili. Știa ce avea de făcut. Ridicându-și bărbia, spuse cu hotărâre:

–Autoritățile te vor suspecta că ai provocat scandalul de azi-noapte.

–Tocmai aici te înșeli. Își slăbi strânsoarea, dar nu îi dădu drumul. Am fost la petrecere. Nu m-ai văzut? Când a început nenorocirea, dansam cu cea mai nouă moștenitoare belgiană. Am fost împins afară și am fugit, așa cum au făcut atâția alți bărbați și femei. După două ore în care am rătăcit în întuneric, m-am întors în sala de bal și mi-am oferit ajutorul în prinderea răzvrătiților. Am fost corectat repede: nu erau răzvrătiți, ci niște tineri străini care făceau o glumă proastă. Am ajutat, interogând servitorii și tresărind la fiecare zgomot puternic. Apoi m-am scuzat, i-am spus lui Jean-Pierre de Guignard că aveam de gând să îmi petrec săptămâna la vânătoare, am zâmbit ușor și am plecat acasă.

–Dar... ăsta nu este tot adevărul!

–Și cu toate astea, nimeni nu pare mai nevinovat și mai laș decât mine.

Se gândise la tot. La tot! Bărbatul acesta era pe cât de inteligent, pe atât de periculos, și ea ar face bine să nu uite lucrul acesta.

–Ce-ai vrut să spui când m-ai numit un premiu frumos și prețios?

Dintre toate întrebările stupide, de ce i-o fi ieșit tocmai asta pe gură? I se păru că îl aude cum scrâșnește din dinți.

–Ești frumoasă. Asta știi.

–Sunt acceptabilă, îl corectă, și am ajuns la vârsta la care pot fi considerată o fată bătrână.

El pufni.

–Ai ajuns la vârsta la care nu mai ești o prostuță. Ești femeie și încă una care arată al naibii de bine. Un bărbat, dacă ar vrea, te-ar putea duce la pirații mediteraneeni și te-ar vinde pentru o sumă frumușică. Presupun că ești încă virgină?

Fața îi ardea.

–Domnule... Lawrence!

–Deci ești. Da, o sumă frumușică. Sau aș putea să te țin aici ca pe jucăria mea, să te îmblânzesc eu însumi.

–Nu sunt o pisică sălbatică!

Locul în care degetele lui îi apăsau brațul începu să se înfierbânte, ca și cum atingerea lui o ardea.

– De unde știi? Tocmai ai recunoscut că ești virgină!

– Ba nu!

– Deci nu ești virgină?

El rânji, văzând-o că se chinuie să-și găsească răspunsul.

În cele din urmă, Victoria se calmă:

– Sunt sau nu, nu e treaba dumitale.

– Draga mea domnișoară Cardiff, aș vrea să fie treaba mea. Zâmbetul îi păli. Dar adevărul este că nu am timp de dumneata acum. Pun la cale o revoluție.

– Atunci du-mă înapoi în Tonagra.

– Ce să faci acolo, domnișoară Cardiff? Să mergi direct la poliție? Ai idee ce ți-ar face? Te-ar chestiona.

– Despre dumneata? Nu le-aș spune nimic.

Raul râse cu asprime.

– Nu le-aș spune nimic, insistă ea. Jur. Și cuvântul mi-e cuvânt, pentru că, spre deosebire de dumneata, domnule Lawrence, eu sunt mândră de originile mele engleze.

– Cuvântul dumitale nu valorează nimic.

Înainte să apuce să vorbească, o scutură ușor.

– Nu pentru că ai fi o mincinoasă, ci pentru că familia de Guignard te-ar duce în palatul regal, te-ar târî până în cea mai întunecată temniță, te-ar interoga, te-ar tortura, te-ar viola, ar scoate de la dumneata toate informațiile pe care le ai despre mine sau pe care le presupui, despre originea mea, despre locul în care mă aflu, despre averea mea și compatrioții mei... iar când îi vei implora să te ucidă, o vor face.

Capitolul 16

Victoria îl privea șocată pe Raul.

Crezuse că era singurul barbar din țara aceasta civilizată, și totuși cuvintele lui erau convingătoare.

–Nu ţi-ar găsi nimeni niciodată trupul. O privea încruntat, analizând impactul cuvintelor lui. Nu e un joc pe care-l joci uşor. Sunt la mijloc bani şi putere, iar familia de Guignard va face orice ca să obţină şi una, şi alta. Îşi luă mâinile de pe braţele ei. Aşadar, vei rămâne aici.

–Aici.

–Cu mine. Aceasta este camera dumitale.

Noaptea trecută, după ce fusese încuiată aici, înainte ca focul să se stingă, inspectase încăperea. Pe lângă patul mare şi vechi cu o saltea nouă, plină cu pene, divanul din păcate prea mic, noptiera şi scaunul de lemn, mâncarea şi vinul pe care le lăsase neatinse, fiindcă se temea să nu conţină doctorii sau otravă – îi părea rău, fiindcă acum îi era sete şi era lihnită de foame –, mai se afla acolo şi o cameră de toaletă mobilată cu accesorii moderne de porţelan şi un dulap mare plin de haine bărbăteşti. O analiză mai detaliată a acelor haine îi dovedi că erau făcute de cel mai exclusivist croitor din Londra. Mai mult, în sertarele din garderob erau lavaliere, gulere şi manşete bărbăteşti.

Se pare că şi el se pricepea destul de bine la interogări, fiindcă îi urmărea gândurile fără prea multă nedumerire.

–Te-ai simţit jenată când mi-ai pipăit lenjeria?

–Nu, nici gând de aşa ceva.

Era adevărat. Până le-a găsit, se crăpa de ziuă, iar ea era prea amorţită ca să mai simtă ruşine. Dar adăugă cu mândrie:

–Căutam o armă. Ce păcat că n-am găsit una!

–Îţi pot arăta cum să faci o armă din zeci de lucruri din încăperea asta.

Oare glumea? Nu părea. Victoria privi de jur împrejur. Camera era mobilată într-un stil destul de obişnuit. Ce-ar fi putut folosi drept armă?

–Noaptea trecută m-am uitat pe fereastră – să vadă dacă putea să evadeze –, şi am descoperit că mă aflu într-un castel, nu-i aşa?

–Da, într-adevăr, este unul dintre castelele familiei mele. Se duse la fereastră şi privi cu drag în depărtare. Este într-o stare deplorabilă, dar ideal pentru campania noastră, plin de pasaje secrete, unghere şi cotloane în care putem ascunde armele de foc şi muniţia, şi cu temniţe ascunse în spatele unor podele false.

Ei nu-i păsa de revoluție.

– Un castel are multe dormitoare. Voi merge să dorm în altul.

– Ar fi stupid din partea mea să-ți permit să faci asta. Întorcându-se, își scoase gulerul și manșetele și le aruncă pe podea, peste lavalieră. Intenționez să fii ocupată și supravegheată în timpul zilei și încuiată cu mine în cameră pe timpul nopții.

– Nu pot sta aici cu dumneata. Este în joc reputația mea!

– Poți avea încredere în mine. Promit să nu spun. Îi dădu un bobârnac ușor peste obraz. Până la urmă, am dovedit că sunt de încredere. Nimeni nu știe despre săruturile noastre de altă dată.

Victoria nu voia să vorbească despre săruturile acelea.

– Jur că nu voi încerca să evadez.

Fața lui Raul împietri.

– Ești englezoaică, domnișoară Cardiff. Pentru dumneata, jurământul față de un păgân ca mine nu înseamnă nimic.

– Nu este adevărat!

– Și datoria dumitale ca englezoaică este să evadezi.

Asta era adevărat. Dar știa cât de lung fusese drumul până la castel și văzuse întunericul dens și de nepătruns al pădurii. Era adevărat că ar fi evadat dacă ar fi avut ocazia, dar... cum ar fi găsit drumul înapoi spre Tonagra? Dacă s-ar fi rătăcit, ar mai fi găsit-o cineva vreodată? Și ce fel de prădători – oameni și animale – erau acolo în sălbăticie?

Poate ar putea să mituiască pe vreunul dintre servitorii lui...

– Cât timp ai de gând să mă ții prizonieră în modul acesta atât de imoral?

– Te cam pripești, nu-i așa? Încă n-am făcut nimic imoral.

– Și nici nu vom face, domnule! Acum îți cer să-mi spui...

– Vei rămâne aici până voi avea controlul asupra țării.

– Și cât înseamnă asta?

– Nu mai mult de doi ani. Îi aruncă o privire și izbucni în râs. Dacă ți-ai vedea expresia!

Cu o voce severă, de profesoară, îi răspunse:

– Da. Sunt convinsă că te face să te tăvălești de râs. Acum îmi poți spune mai precis?

– Două luni. Cu siguranță înainte să se topească prima zăpadă.

– Două luni! Îl privi îngrozită. Ești nebun?

– Gândirea dumitale greşită m-a făcut să nu am de ales.

– Nu ai de ales? Traversă camera, ca să-l înfrunte. Parcă ai fi un copil. Bineînţeles că ai de ales. Te rog, trimite-mă înapoi la familia Johnson. Vom pleca direct în Anglia, şi nu mă vei mai vedea niciodată.

– Familia Johnson a plecat, spuse el.

Frământarea îi pieri. Sângele i se scurse de pe chip. Mâinile îi căzură, lipsite de vlagă. O abandonaseră.

– Poate ar trebui să stai jos.

Ţinând-o de cot, o conduse către scaun şi o aşeză.

– Bineînțeles că au plecat. Cum de nu mi-am dat seama? Parada dumitale de la bal – domnul Johnson nu ar risca niciodată viața familiei sale, pentru nimic în lume. Şi în nici un caz pentru guvernanta lor.

Înțelesese. Înțelesese cu adevărat.

– Atunci nu este o pierdere atât de mare, dacă aveau atât de puțin simț de răspundere sau afecțiune.

– Eu nu sunt jucătoare. Am nişte bani strânşi, dar nu destui. Nu încă. Am nevoie de o slujbă.

Buzele îi erau amorțite.

– Ce-am să fac într-o țară străină fără nici o recomandare şi fără să înțeleg limba?

Nişte griji stupide pentru un moment ca acesta, îşi zise, când era captivă într-un castel cu un răzvrătit. Dar când toate acestea aveau să se termine şi o să fie liberă – ce va face? Cum se va întoarce în Anglia? Cum îşi va explica dispariţia unui eventual angajator?

Raul turnă din urcior şi îi întinse cupa:

– Bea!

Victoria sorbi o înghiţitură mică şi spuse cu silă:

– E vin!

– Da, şi e bun pentru stările de şoc.

O privea un pic prea intens, ca şi cum i-ar fi văzut durerea.

Victoria avea pretenţii mari de la ea, printre care şi faptul ca nimeni să nu-i vadă sentimentele care o zdruncinau pe interior. Când era mai tânără, înţelesese că sentimentele o făceau

vulnerabilă; indiferența simulată o proteja de durere și avusese grijă să se ascundă sub o mască de seninătate.

Acum, același bărbat care în urmă cu trei ani își croise drum prin exersata ei indiferență o avea în puterea lui, iar ea nu suporta ca el să-i vadă durerea provocată de faptul că oamenii cu care trăise și călătorise o abandonaseră fără să privească înapoi.

Mai luă o înghițitură de vin, apoi puse cupa jos.

– Îți mulțumesc. Mă simt mai bine. Mi-e foame și sete. Asta explică amețeala de mai devreme.

– Sunt convins că ai dreptate.

Voia să îl taxeze pentru tonul său cinic, dar el își smulse cămașa din pantaloni și o trase peste cap.

Imaginea pielii lui dezgolite o șocă pe Victoria, atât de mult încât nu-și putea lua ochii de la el. Structura robustă a umerilor se înălța deasupra pieptului musculos. Abdomenul plat și talia îngustă îi confirmau ceea ce observase mai devreme – își rafinase trupul atletic, transformându-se într-un bărbat adevărat, puternic și solid. Iar pieptul îi era acoperit de păr. Nu foarte mult, doar o umbră întunecată care forma un T îngust, de la piept până la talie.

Ah, dacă nu ar fi fost atât de conștientă de virilitatea aceea, de trupul acela!

El nu părea conștient de privirea ei fascinată, lăsându-și cămașa să cadă peste celelalte rufe aruncate pe jos.

Ar fi trebuit să-l certe pentru indecență și să-i atragă atenția că exact acesta era motivul pentru care avea nevoie de propriul dormitor.

– Cine o să strângă toate astea?

– Ce să strângă?

– Lavaliera dumitale. Gulerul și manșetele, îi spuse, arătându-i-le cu degetul. Cămașa!

Pentru prima oară în această conversație, părea confuz.

– Persoana care le strânge întotdeauna?

Victoria se îmbujoră de mânie și se ridică în picioare:

– Bărbații ca dumneata lasă întotdeauna pe cineva să strângă după ei.

– În primul rând, domnişoară Cardiff, te rog să nu mă compari cu alţi bărbaţi pe care i-ai întâlnit în scurta şi mediocra dumitale existenţă. Poate că îmi arunc hainele pe jos, dar când vine vorba de *murdării*... mi le curăţ singur.

Cu aceeaşi viteză în mişcări care o luase prin surprindere şi înainte, îşi înfăşură braţul în jurul mijlocului ei şi o trase mai aproape, dovedind că era conştient de acţiunile lui şi de efectul lor asupra ei.

Îi întinsese o cursă.

– Ce crezi că faci?

Se temea că ştia deja.

– Îţi ofer o slujbă.

– O slujbă?

„O slujbă?" repetă în gând.

– Ai spus că ai nevoie de una.

– Da, dar...

– Toată lumea din castelul meu munceşte.

– Eu nu vreau să fiu în castelul dumitale şi în nici un caz n-am de gând să lucrez pentru dumneata.

– Nu pentru mine. Pentru cauză. Toţi din castelul acesta lucrează pentru cauză. Este necesar. Am strâns o grămadă de bani de-a lungul timpului, dar acum am de întreţinut o revoluţie. Nu pot hrăni leneşii.

– Pune-mă în poştalion – voi pleca din ţară şi de pe capul dumitale.

– E vorba despre o slujbă uşoară, una pe care cred că o vei găsi plăcută. Rânji din nou, cu zâmbetul acela fanfaron de pirat. Îţi ofer slujba de amantă a mea.

Capitolul 17

Victoria îl lovi cu fruntea în faţă. Buza lui Raul se crăpă din cauza loviturii.

El scoase un scheunat şi făcu un salt înapoi.

Ştiind că lovise o altă ființă, Victoria simți o satisfacție malițioasă pe care n-o mai întâlnise până atunci.

–Ai dreptate. Există arme aici de care nu-mi dădeam seama înainte.

–La naiba! M-a durut, spuse el pe un ton calm, apoi adăugă: Da, dacă ai motivația potrivită, cea mai bună armă ești tu însuți.

Victoria simți un val de mândrie – și detesta asta. Ura să știe că lauda lui însemna ceva pentru ea. Ura și mai mult că el o subestima atât de mult, încât îi oferise slujba de amantă, crezând că ea va accepta.

–Nu-ți amintești ce m-a făcut să ies pe balcon, la balul de debut al lui Belle?

–Lord Meredith trăgea cu ochiul în vitrinele magazinului dumitale.

Victoria petrecuse trei ani încercând cu un calm impresionant să îmbătrânească plină de grație. Şi un sfert de oră cu Raul Lawrence îi mătură orice urmă de eleganță, ca și cum nici n-ar fi existat. Era șocată, furioasă, jenată, incitată și violentă, iar expresia lui – „trăgea cu ochiul în vitrinele magazinului dumitale" – o făcu să caute cu privirea o altă armă prin cameră.

Sfeșnicul acela înalt de fier. Dacă ar fi scos lumânarea și l-ar fi folosit, cu vârful ascuțit în afară, ca pe un berbec, ar fi putut să-i străpungă pieptul lui Raul și să-l strivească de perete.

Într-un fel, imaginea aceasta îi potoli furia și întrebă:

–Ce te face să crezi că m-aș oferi dumitale, dar nu și lordului Meredith?

El râse, apoi se strâmbă de durere și își atinse din nou buza.

Victoria nu era amuzată.

–Da, ești tânăr și chipeș...

–Ai observat!

–... dar Lord Meredith avea bani și nici nu existau șanse să fie ucis de propriile ambiții prostești.

Zâmbetul lui Raul dispăru.

–Am mai spus și înainte că ai o limbă ascuțită și nu prea multă minte.

Fraza îi trezi îngrijorarea. O auzise și altă dată.

El se întinse spre ea. Ea refuză să facă un pas. Pe un ton de avertizare, îi spuse:

– Deja îţi sângerează buza.

– Atunci le poţi săruta mai bine.

Încet braţele lui îi înconjurară trupul.

– Sau te pot face să-ţi fie teamă să mergi la culcare.

El se opri şi se încruntă.

– Te-ai gândit vreodată că nu este o idee sănătoasă să provoci un bărbat care îşi poate exercita puterea asupra ta?

– Da. Ştiu.

Cu toate astea, nu mai făcuse un lucru atât de prostesc de când tatăl ei vitreg o pălmuise pe mama ei, pentru că nu o învăţase pe Victoria să fie îndeajuns de respectuoasă. Dar ceva legat de Raul – felul în care o trata, ca pe o persoană inteligentă – o făcea să se simtă îndrăzneaţă. Dacă îl apreciase greşit pe Raul Lawrence... ei bine, ar fi putut face un ştreang foarte bun din legăturile aurite care strângeau draperiile baldachinului.

Raul îşi slăbi strânsoarea. Victoria se îndepărtă.

– Apropo, spuse, îngâmfarea lordului Meredith l-a făcut să sufere destul de rău. Târziu în noaptea aceea, când s-a dus la culcare, a fost acostat de o persoană care a obiectat viguros faţă de felul cum te-a tratat.

– Dumneata? Adică... dumneata ai fost acea persoană?

– De ce eşti atât de neîncrezătoare? Raul îşi atinse buza din nou. Sângera destul de tare când l-am lăsat acolo.

– L-ai lovit?

– Te insultase pe dumneata, oaspete în casa tatălui meu.

În lumea bărbaţilor, aşa cum îi cunoştea ea, lucrurile acestea aveau mai mult sens. Raul nu apărase onoarea ei, ci pe a tatălui său.

– Acum un minut, dumneata m-ai insultat exact la fel, când mi-ai cerut să-ţi fiu amantă.

– Dumneata m-ai încurajat.

Victoria îşi îndreptă spatele abordând o atitudine cât mai rigidă.

– N-am făcut aşa ceva.

– Ba da. Ești vie, inteligentă, te exprimi cu abilitate, ești foarte curajoasă.

– Sunt *vie*? Victoriei îi scăpă un hohot de râs. Într-adevăr ai standarde joase, domnule.

– De fapt, am standarde foarte înalte. Își mângâie bărbia și o studie. Ai ceva care te face deosebită.

– Fiindcă sunt singura femeie care te-a refuzat?

– Și asta.

L-ar fi considerat încrezut, dar cum putea să fie încrezut când era adevărat că atrăgea femeile fără să depună nici cel mai mic efort? Fără alt motiv în afară de fizicul lui uimitor, un farmec superficial... și pentru că, atunci când se uita la o femeie, ea știa că avea parte de toată atenția lui.

Iar el folosea înadins acea atenție, pentru a trezi în ea sentimente pe care le-ar fi prețuit întreaga ei viață singuratică și stearpă.

O, nu. Victoria nu se putea gândi la asta. Dacă s-ar gândi, ar uita tot ce știa despre onoare și decență și ar accepta oferta lui.

– Te atrage și frumusețea mea, spuse ea batjocoritor.

– Cunosc o mulțime de femei frumoase. Dumneata ești cea pe care o vreau în pat, dar dacă ești sigură că nu vei fi amanta mea...

– Nici gând!

Raul continuă:

–... va trebui să găsim o altă slujbă pentru dumneata.

Nu, *nu* era dezamăgită că el renunțase atât de ușor.

– Nici n-am de gând să-ți strâng rufele murdare.

– Nu, cel mai probabil Thompson face asta. De asemenea, am și o bucătăreasă. Dispăru în garderobă și strigă de acolo: Poate ai putea să lucrezi ca spălătoreasă.

– Nu.

Victoria își încrucișă brațele pe piept.

– Am și menajeră. Se întoarse din garderobă, fără cizme și ciorapi. Poate ai putea fi ajutor de intendent.

Bătea undeva, își putea da seama.

– Te gândești la o anumită slujbă?

El pocni din degete și spuse prefăcându-se mirat:

–Am o idee!

–Pun pariu că da!

–Ești guvernanta a două domnișoare de origini mai puțin decât nobile. E bine cunoscut faptul că, în timpul călătoriei dumitale prin Europa, le-ai instruit pe fetele acelea și pe părinții lor atât de bine, încât vor fi acceptați, dacă nu chiar bine primiți în societatea engleză.

–Eu sunt renumită? Mă îndoiesc de asta. Cu cine ai vorbit?

–Bârfele circulă mai repede decât orice poștalion.

–Dar nu și cele despre guvernante.

–Dacă guvernanta este drăguță, cu siguranță vor exista și bârfe.

Hm. Nu știa dacă să-l creadă sau nu. Apoi îi trecu prin minte un gând îngrozitor.

–Ai un copil care are nevoie de îndrumare în bunele maniere?

–Nu. Nu am soție, nu am amantă și, evident, nu am copii, legitimi sau nu. Propria-mi situație m-a învățat să fiu atent să nu fac copii din flori.

Era foarte bucuroasă să audă asta, deși nu știa de ce îi pasă.

–Atunci cine... ?

–Am rude.

–Rude, repetă ea.

–Majoritatea oamenilor care trăiesc în castelul meu îmi sunt rude. Veri, în cea mai mare parte, primari și mai îndepărtați. Și alții. Suntem o familie numeroasă, cu rădăcini nobile și maniere plebee.

Se așeză în fața ei, își sprijini coatele pe genunchi și se apleacă spre ea, la fel de serios și de fermecător ca orice gentleman care ar încerca să convingă o lady să-i accepte planurile. Din păcate, purta numai pantalonii, lucru care îi distrăgea atenția și îi reducea aspectul de gentleman.

Raul continuă:

–Există zvonuri că familia mea se trage din Atilla Hunul, cel care a devastat Franța și și-a împrăștiat sămânța pretutindeni. Se spune că una dintre femeile lui îndărătnice i-a furat iataganul și, urmărită de mânia lui, a fugit în Pirinei, în locul unde se află

acum Moricadia. Acolo a dat naştere fiului său, în pădure. Pământul i-a absorbit sudoarea şi sângele şi doar fiarele sălbatice au auzit primele lui scâncete. L-a învățat pe băiat să devină războinic, iar când Saber avea cincisprezece ani, a obligat triburile din munți să i se alăture şi să se unească, pentru a forma un imperiu. Saber a folosit ca blazon dragonul cu ochi verzi şi a folosit sabia pentru a-şi impune regulile.

– Saber, repetă ea.

– Numele lui. Raul se bătu cu pumnul peste pieptul dezgolit. Numele meu!

– Unde este iataganul?

– Nu ştie nimeni.

– Nu arăți cum mi-aş fi imaginat că arată un descendent al hunului Attila.

Cu toate acestea, Raul avea înfățişare de războinic. Şi-l putea închipui călare pe un cal, controlând animalul din coapse, legănând iataganul în aer, cu părul fluturând în vânt. Toată lumea s-ar teme de el... şi toată lumea l-ar iubi.

– Au trecut şaptezeci de generații de când a fost născut primul prunc. Nu am înfățişarea crudului cuceritor asiatic, dar mama îmi povestea că bunica spunea că m-am născut cu părul lui Attila. Îi arătă câteva şuvițe. Negru, drept, bogat.

– Frumos păr, spuse ea.

Ca şi cum ar fi vrut s-o tachineze – oare? sau poate nu? –, Raul îşi ridică brațele şi îşi trecu degetele prin el, dându-l la o parte de pe față.

Nu îşi dorea să îi atingă părul. Nici pe el.

– Cum a pierdut familia ta controlul asupra țării?

– Cu peste două sute de ani în urmă, predecesorul meu, regele Reynaldo, a primit un conte francez parvenit şi pe oamenii săi în palatul de la Tonagra. Au fost tratați ca nişte oaspeți onorabili, au sărbătorit, au băut, iar când Reynaldo şi gărzile lui au adormit, cei din familia de Guignard au măcelărit gărzile. Ochii verzi ai lui Raul deveniră reci şi sumbri. L-au aruncat pe Reynaldo în propria temniță şi au acaparat țara.

Ştia că ar fi mai bine să nu afle, dar cu toate acestea Victoria întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu regele Reynaldo?

– L-au spânzurat şi apoi l-au decapitat. Ca să dea o lecţie familiei lui, care şi-ar fi putut închipui că ar putea recupera cumva ţara, i-au înfipt capul într-o ţeapă, în Tonagra.

Victoria fu cutremurată de un fior şi îşi frecă braţele. Raul dădu din cap.

– Da. Familia de Guignard este şi a fost dintotdeauna pătată de cruzime şi dezonoare. Regele francez le-a acordat ţara ca principat – nu era a lui ca să le-o dea, dar asta nu l-a oprit – să fie a lor şi să le-o transmită urmaşilor, atâta timp cât sunt la putere.

– Şi ce se întâmplă dacă pierd controlul?

– Atunci francezii vor acapara ţara, ca şi cum ar fi a lor. Dar familia de Guignard nu ar lăsa niciodată să se întâmple aşa ceva, de bunăvoie. Nu, au fost inteligenţi şi au declarat că izvoarele naturale calde şi reci sunt binefăcătoare şi au construit staţiuni balneare, pentru a-i atrage pe cei bogaţi în ţară. Dându-şi seama că nu au exploatat încă toate bogăţiile care ar fi putut fi ale lor, au construit săli de jocuri de noroc, cazinouri, hoteluri. Banii curg, iar ei îi pun în vistieria lor... Făcu un gest în depărtare.... şi rămân acolo. Poporul moricadian moare de foame, e gata de revoltă şi dacă o va face, se va lăsa cu vărsare de sânge. E posibil ca până la urmă cei din familia de Guignard să moară, dar odată cu ei vor muri şi o mulţime de moricadieni. Familia mea este gata să se lupte şi vom câştiga.

– Şi apoi vei deveni rege.

– Pentru asta m-am pregătit, pentru asta m-am sacrificat şi am făcut planuri toată viaţa.

Victoria îi văzu faţa puternică şi privirea hotărâtă şi îl crezu.

– Când voi fi rege, îmi voi ţine rudele aproape şi, ca să nu spun mai mult, ei nu au avut avantajul unei educaţii adecvate în Anglia. De fapt, cei mai mulţi dintre ei nu sunt deloc mai învăţaţi sau mai manieraţi decât moricadienii pe care sperăm să-i ajutăm. Aşadar, ca să am o curte potrivită, am nevoie de o guvernantă pentru oamenii aceştia.

– Înțeleg. Poate ajungem la o înțelegere. Salariu meu era de patruzeci și opt de lire sterline pe an. Crezi că voi rămâne aici pentru două luni – să zicem patru lire pe lună și încă două lire pentru fiecare săptămână în plus?

– Patru lire pe lună? E îngrozitor de scump.

Avu tupeul să pară indignat. Victoriei începu să-i placă.

– Vei primi ceea ce plătești. Deși recunosc, l-am ajutat pe domnul Johnson la socoteli.

– Da?

Raul îi povestise despre istoria moricadienilor, ca să o convingă, ca să o ademenească să-i accepte oferta. Dintr-odată, farmecul lui se schimbă devenind ceva mai sobru și teribil de serios.

– Pentru cine a venit să lucreze în Moricadia?

– Nu știu.

– Nu știi sau nu vrei să-mi spui?

Nu-i plăcea tonul întrebării, nu-i plăcea să vadă că Raul avea măști pe care le purta sau le arunca, după bunul plac.

– De ce te interesează?

– Pentru că informația înseamnă putere. Oricine ar fi fost această persoană își transferă averea în afara țării.

De unde știa Raul atât de multe? Era, într-adevăr, un bărbat cu care trebuia să ai grijă, fiindcă dacă purta măști... de unde știa ea care este adevăratul Raul Lawrence?

– Am văzut registrele, dar nu era nici un nume.

Raul îi cercetă chipul, ca și cum ar fi putut, într-un fel, să-i smulgă informațiile. Pumnul i se încleștă pe genunchi.

– Bine. Angajatorul dumitale a părăsit țara înainte să-și termine treaba. Până când persoana aceea va găsi un alt consultant, banii vor rămâne aici. Pentru asta trebui să fim recunoscători.

Pumnul își slăbi strânsoarea. Farmecul îi reveni din nou pe chip și în atitudine.

– Așadar, accepți responsabilitatea de a-mi educa rudele?

De ce nu? Familia Johnson o părăsise. Trebuia să lucreze.

– Pentru patru lire pe lună, da.

– S-a făcut.

Îi întinse mâna.

Ea i-o strânse, surprinsă și suspicioasă că el cedase atât de ușor în privința salariului.

– Jumătate în avans, adăugă ea.

– Cum dorești.

Dar o distrăgea faptul că îi ținea mâna între palme, în timp ce o privea în ochi. Avea degetele bătătorite și calde, iar cu cel mare îi mângâia palma. Plăcerea acelui gest mic o făcu să tresară și să-și retragă mâna.

– Ți-am spus că nu voi fi amanta dumitale.

– Știu. Cu o mulțumire pe chip, își întinse pe scaun trupul înalt și subțire. Mi-ai refuzat această ofertă și mă bucur.

Victoria avea sentimentul că, într-un fel, o manipulase exact cum dorise. Fața lui luă expresia unui pașă care își admira noua concubină.

– Dacă ai fi consimțit, m-aș fi simțit... împlinit. Și ar fi fost bine, dar să fii amantă înseamnă, în esență, o funcție plătită. Nu m-am gândit niciodată că vei accepta oferta. Ești prea mândră ca să te vinzi.

– Am alte modalități de a-mi câștiga existența, îi răspunse ea enervată.

– Știu. Se ridică în picioare. Așadar, de acum înainte, când te vei apropia de mine, voi ști că o faci pentru că ești irezistibil de tentată.

– N-am fost irezistibil de tentată niciodată în viața mea.

Cu toate astea, la provocarea lui, simți un fel de teamă. Pentru că îl sărutase o dată și fusese luată de val și probabil lucrul acesta o făcuse vulnerabilă. Era ca un om care supraviețuise pneumoniei, dar devenise atât de slăbit, încât se îmbolnăvea imediat... Ba nu, nu era chiar adevărat. Pentru că, în preajma altor bărbați, nu se temea de slăbiciunea ei.

Boala la care era predispusă se numea Raul Lawrence.

– N-ai fost niciodată irezistibil de tentată fiindcă n-am încercat niciodată să te seduc.

– Credeam că ne-am înțeles că nu se va întâmpla așa ceva.

– Nu. Ai refuzat să-mi fii amantă. Dar vom fi împreună, în toate sensurile care contează, îi spuse și își duse mâna la betelia pantalonilor.

– Certitudinea dumitale este deplasată, domnule!

Îl privi în timp ce se deschidea la pantaloni.

– Eu nu sunt genul de femeie care... nu sunt genul care... Ce faci?

– Am stat treaz toată noaptea, am dansat, am instigat, am răpit, am călărit și am făcut pe prostul.

El își lăsă pantalonii să cadă și se îndepărtă, îmbrăcat doar în lenjeria de bumbac care acoperea esențialul și nimic mai mult.

– Mă duc să mă culc. Vrei să mi te alături?

Se întoarse cu spatele la el... dar nu înainte să îi privească atent coapsele.

– Deci, ce părere ai despre imaginea aceasta interzisă?

Râdea de ea, își dădea seama. Pe cel mai zdrobitor ton al ei îi spuse:

– După părerea mea, ești excesiv de musculos pentru un domn.

– Ceea ce dovedește că nu sunt un domn.

Auzi un foșnet și își dădu seama că ar putea să se strecoare pe furiș către ea, se întoarse repede și îl văzu urcând în pat, cu fesele dezgolite. Își acoperi ochii cu mâinile.

– Și eu ce-ar trebui să fac atâta timp cât dumneata te odihnești după petrecere?

– Ai putea să vii cu mine în pat.

Cu mâinile la ochi, îi răspunse:

– Cred că deja am stabilit, iar răspunsul este nu.

– Atunci... Thompson, care este mâna mea dreaptă și un excelent majordom englez, te așteaptă la ușă să te conducă într-un tur al castelului.

Încet, Victoria își lăsă mâinile în jos.

Raul stătea așezat pe perne, cu palmele sub cap, cu pătura peste abdomen și cu pieptul lat și dezgolit. Era tânăr, frumos, nepăsător.

– Tot timpul acesta Thompson m-a așteptat la ușă?

– Da. De ce?

În ochii mari și uimiți ai lui Raul se citea nevinovăția, dar nu era deloc nevinovat.

Thompson o așteptase? Raul știa că nu va accepta oferta lui? Tot discursul acesta nu fusese nimic altceva decât un joc în care își bătuse joc de ea, de principiile și de convingerile ei? Se dezbrăcase ca să o seducă?

– Ești un porc. Se năpusti la ușă, o deschise furioasă și se întoarse. Sper că nu-ți voi deranja odihna când îmi voi aranja dormitorul așa cum îmi place.

Capitolul 18

– M-am plictisit.

Prințul Sandre de Guignard luă o carte din mână și o aruncă pe teancul de pe masă.

„Plictisit? Normal că ești plictisit. Ne tragem din cea mai puternică familie din Moricadia. Noi doi suntem cei mai puternici din familia de Guignard. Și ne ascundem în apartamentul tău, în camerele private ale palatului, jucând cărți", își spuse Jean-Pierre în gând, apoi sugeră:

– Am putea merge la unul dintre balurile de la Hôtel de Tonagra. Înainte vă plăceau.

Dar prințul Sandre pufni:

– Înainte de ce? Înainte să fiu dezonorat și umilit în fața întregii țări? A întregii lumi? Și asta a fost vina ta, Jean-Pierre, să nu crezi că am uitat.

Jean-Pierre aruncă o carte pe masă.

– Da, Înălțimea Voastră, și vă apreciez generozitatea care mi-a permis să-mi păstrez funcția de cel mai umil servitor al domniei voastre.

– Uneori, Jean-Pierre, nu cred că ești umil deloc.

De fapt, prințul Sandre, cu părul negru și ochii albaștri, fercheș și cu trup atletic, nu credea asta. Pentru că îl ridicase pe Jean-Pierre din poziția lui de fiu al celei mai mari târfe a familiei

de Guignard și-l făcuse omul responsabil de siguranță și care înăbușea zvonurile despre revoluție. Era adevărat, Jean-Pierre eșuase spectaculos în a-i menține siguranța prințului Sandre, dar până ca acesta din urmă să-și revină în urma „incidentului", destui oameni fuseseră torturați și spânzurați pentru a-i satisface dorința de răzbunare.

Sau poate nu?

Comportamentul lui Sandre îl nedumerea pe Jean-Pierre.

Crezuse că Sandre va reveni după incident, într-o furie incandescentă. Se așteptase să fie târât în temnițe și, în cel mai bun caz, să fie lăsat să putrezească acolo. În cel mai rău caz, se gândise că Sandre îi va scoate măruntaiele și le va arunca la șobolani.

În schimb, prințul Sandre continuase să fie o făptură demnă de milă, care se ascundea în palat și-și studia cărțile, nevrând să iasă în public, de teamă că va fi batjocorit, mergând din când în când în trăsuri fără însemne regale în stațiunile balneare, unde se îmbăia în izvoarele reci ca gheața, plângându-se ca o femeie cu voce pițigăiată.

Așadar, Jean-Pierre conducea țara așa cum trebuia: cu intenția clară de a-i distruge pe țăranii moricadieni răzvrătiți, pentru că zvonurile că adevăratul rege va veni să-i salveze din ghearele familiei de Guignard se înmulțiseră, iar Jean-Pierre intenționa să le înăbușe și să-i ucidă pe cei care le răspândiseră.

Dar în timpul liber nu făcea altceva decât să-și dădăcească vărul princiar, un bărbat care acum se bălăcea în lașitate.

Îi spuse prințului Sandre:

– Avem un prizonier în temniță. Aveam de gând să-l spânzur dimineață în piața publică de la periferia orașului. Doriți să-l spânzurăm acum?

– Nu ies în public! se răsti Sandre, ca un copil îmbufnat.

– E noapte. Dacă purtați o pelerină și o pălărie cu boruri largi, nu vă va recunoaște nimeni.

Într-adevăr, trecuse destul de mult timp de când Sandre nu mai ieșise în public, încât putea să dispară complet și nimeni nu și-ar fi dat seama...

Gândul acesta îl surprinse pe Jean-Pierre. Îl șocă. Trăise ca să-l servească pe prințul Sandre.

Și totuși... la ce se aștepta prințul? El însuși îl transformase pe Jean-Pierre în monstrul acesta care omora și tortura, a cărui prezență îi făcea pe bărbați să tremure de frică, iar pe femei și copii să fugă și să se ascundă. Sandre fusese cel care îl învățase pe Jean-Pierre să fie nemilos. Dacă ar fi fost atât de isteț pe cât îl crezuse Jean-Pierre întotdeauna, ar fi știut că rezultatele acelei instrucții ar putea fi fatale... pentru el.

Jean-Pierre îl cercetă cu atenție. Acum arăta ca vechiul Sandre, iar ochii lui albaștri scăpărau de anticipare și cruzime.

– Da. Da! Ce încântător! O spânzurătoare noaptea. Sunt convins că individul se teme de zorii zilei. Hai să arătăm milă și să-i risipim teama.

Jean-Pierre puse cărțile jos – o mână câștigătoare –, se ridică, merse la ușă și chemă pe cea mai apropiată dintre gărzile palatului.

Bărbatul veni rapid, dar nimic nu-i putea ascunde groaza din ochi.

– Cum te cheamă? întrebă Jean-Pierre.

– Excelență, mă numesc Salazar.

– Așa e. Ești nou.

Fusese recrutat după ce Jean-Pierre fusese nevoit să-l ucidă pe unul dintre ceilalți gardieni, care încercase să-l înjunghie.

– Soția ta este în temniță, nu-i așa?

– Da, excelență.

– Ei bine, am vești bune. Când cobori, o poți vizita. Dar mai întâi, spune-i lui Bittor să-l aducă pe Aguirre. Îl spânzurăm în noaptea asta.

Salazar îl privi fix și înghiți în sec.

– Bittor... Trebuie să vorbesc cu Bittor?

Bittor era conducătorul gărzii regale, mai mult monstru decât moricadian, slab ca un ogar, cu dinți lungi și albi și ochi negri, lipsiți de suflet. Îi înspăimânta pe ceilalți gardieni, și pe bună dreptate. Se înmulțiseră zvonurile că îi plăcea să tortureze femeile,

în moduri de neimaginat. Şi toate erau adevărate. Jean-Pierre fusese martor la brutalitatea lui.

– Bittor este responsabil de temnițe şi de tine. Nu-ți face griji, nu-ți va face nici un rău. Nu până când nu-i spun eu.

Jean-Pierre zâmbi privindu-l pe Salazar care se întoarse şi aproape că o luă la fugă.

Apoi se dezmetici. Pierduse prea mulți dintre oamenii săi aleşi. Pe unii fusese nevoit să-i ucidă pentru furt sau fiindcă îi bănuia de trădare. Unii dispăruseră, presupunea el că în armatele răzvrătiților. De aceea, hotărâse recent să țină familiile gărzilor în temniță. Şi da, lucrul acesta îi ținea sub control, dar în acelaşi timp, făcea din toți nişte laşi.

Fusese obligat să angajeze mercenari: un prusac mătăhălos cu părul spălăcit şi trupa lui de o mie de ucigaşi aleşi cu grijă. Ei erau armata lui Jean-Pierre şi mențineau palatul şi țara în siguranță.

Oftă. Subjugarea moricadienilor era o povară apăsătoare... şi una pe care o ducea singur.

Îl privi încă o dată pe prințul Sandre. Şi dacă ducea singur această povară, de ce avea nevoie de vărul lui?

Ca o adiere rece aducătoare de teamă, Jean-Pierre şi prințul Sandre merseră călare până la periferia Tonagrei. Gardianul îi scoase pe țărani din casele lor, adună mulțimea înspăimântată în jurul locului de spânzurătoare şi îl târî pe scări pe prizonierul care țipa şi implora. Îi puse ştreangul de gât şi lăsă în jos trapa de sub picioare.

Spânzuratul smuci din picioare şi se agăță de lat... dar doar pentru scurt timp.

Prințul Sandre făcu un gest către spânzurătoare.

– Priviți. E deja mort. Ce s-a întâmplat cu oamenii din țara asta? N-au nici un fel de curaj? N-au deloc mândrie? De ce nu luptă? Înainte o făceau.

– Sunt morți de foame şi lipsiți de speranță, spuse Jean-Pierre.

Prințul Sandre se întoarse către el şi, pentru o clipă, sclipirea din ochii lui fu la fel de violentă pe cât îşi amintea Jean-Pierre.

– Şi?

– Ați pus o întrebare. Eu v-am răspuns. Nu este o critică. Acesta este adevărul.

Și iată încă unul: sclipirea neîndurătoare a ochilor lui Sandre nu îl mai înspăimânta pe Jean-Pierre. Nimic nu-l mai înspăimânta. Se îndreptă spre cai.

– E plictisitor. M-am plictisit, spuse prințul Sandre târându-se în urma lui, ca un copil plângăcios. Aproape că îmi doresc să se întoarcă Moartea.

– A dispărut, izbucni Jean-Pierre. Și cred că, după tot ce vi s-a întâmplat, ar trebui să vă bucurați.

– Dar familia noastră? Unde este? Acum un an am fi avut zeci de rude cu care să sărbătorim fiecare pedeapsă. Acum am rămas doar noi doi.

– Au fugit din țară, spuse Jean-Pierre cu dinții încleștați. Le este teamă.

– Știu.

Prințul Sandre părea îndurerat și oftă.

– Presupun că aș putea să mă întorc și să-mi continui socotelile.

Jean-Pierre se urcă pe cal și se uită în jos la prinț:

– N-aveți un contabil pentru asta?

– Ba da, bineînțeles! Prințul Sandre urcă în șa și își făcu de lucru potrivind frâiele. Dar e vorba de averea întregii țări. Nu pot avea încredere în nimeni când vine vorba de banii de la cazinouri și de la stațiunile balneare. În nimeni.

– Probabil că nu. Dar o ocupație atât de sedentară într-o noapte atât de promițătoare, mi se pare o pierdere.

– Ne-am putea întoarce la palat ca să jucăm cărți, sugeră prințul Sandre.

Jean-Pierre nu mai putea suporta. Pur și simplu nu mai putea suporta.

Unde dispăruse fermecătorul maestru al cruzimii pe care îl servise odată? Nu demult, prințul Sandre ar fi fost nemulțumit dacă și-ar fi încheiat noaptea fără să danseze, fără să bea, fără să defloreze o virgină sau să tortureze un prizonier. Acum îi plăcea să stea singur într-o încăpere și să-și păteze degetele cu cerneală sau să joace cărți într-un ritual nesfârșit care implica scânceli

de plictiseală atunci când câştiga mereu şi accese de furie demne de milă, dacă pierdea.

Jean-Pierre simți fierbând în el clocotul nebuniei, sfâşiindu-l, încercând să iasă afară. Nu îndrăznea să-l ucidă pe prinț, căci asta ar fi însemnat sfârşitul onoarei rămase la care ținea. Aşadar trebuia să facă ceva.

Avu un moment de inspirație.

– Vreți să mergem să vedem ce face Bittor?

– Are pe cineva în temniță? întrebă Sandre.

Jean-Pierre arătă spre bărbatul spânzurat.

– Pe nevasta lui.

– Are informații valoroase?

– Probabil că nu, dar ce contează? Bittor o poate face să mărturisească orice.

– Haide să facem asta. Am chef să-mi murdăresc mâinile.

Prințul Sandre îşi mână calul pe drumul către palat.

Jean-Pierre îl urmă, cu un rânjet pe chip – era plăcut să-l vadă pe prințul Sandre întors la vechile obiceiuri.

Privindu-i, moricadienii se dădură înapoi, cu teamă.

Capitolul 19

Raul auzi voci.

„Victoria şi Thompson", se gândi.

O bufnitură. O înjurătură în moricadiană.

„Prospero."

Altă bufnitură. Altă înjurătură, mult mai violentă de data aceasta, şi apoi tonul mustrător al lui Thompson.

Apoi o bătaie constantă şi enervantă din picior.

Fără să deschidă ochii, Raul socoti că dormise două sau trei ore, apoi se gândi că Victoria face ceva înadins ca să-l deranjeze, şi că lui nu-i pasă. Orice ar fi fost, putea să aştepte. Mai avea nevoie de încă trei ore de somn şi nimic în afară de începutul unei revoluții nu l-ar fi întrerupt.

Apoi se cufundă din nou în vis.

Când se trezi, camera era atât de liniştită, încât primul lui gând fu că Victoria evadase. Apoi deschise ochii, şi ştiu că nu fugise. Fiindcă făcuse schimbări în încăpere. Deasupra ferestrei, agăţase de nişte cârlige de fier bătute în zid o prăjină lungă de metal cu un vârf ascuţit la un capăt – un fel de lance. De ea, atârnase o pătură mâncată de molii, trasă într-o parte şi prinsă cu un alt cârlig şi cu o funie... Draperii. Draperii atârnate la fereastră. De ce, habar nu avea. Castelul acesta era în vârful unui pisc stâncos, în mijlocul pădurii, iar dormitorul lui se afla în turnul cel mai înalt. Erau atât de sus, încât nici măcar vulturii nu ar fi putut s-o vadă dezbrăcându-se, şi cu toate acestea...

Şi podeaua. De undeva dezgropase un covor care fusese ţesut, după cum arăta, în Spania medievală. De fapt, în afară de marginile uzate şi culorile şterse, nu arăta rău. Oare unde îl găsise? În pod? În donjoane? Chiar nu-i putea controla nimeni plimbările?

Ce întrebare prostească!

Se ridică în picioare şi zâmbi.

Nu era vorba de draperii, nici de covor. Iată cauza bufniturilor... divanul îngust fusese înlocuit de unul îndeajuns de mare încât Victoria să se întindă confortabil şi să doarmă. Era atât o declaraţie pentru locuitorii castelului, cât şi o provocare pentru el. Se trezi dispus să o accepte – cu o erecţie vizibilă şi incomodă, având în vedere că Victoria nu era nicăieri şi nici nu se arătase dornică. Dar curând va dori, iar atunci...

Azvârlind păturile, se îmbrăcă şi plecă în căutarea invitatei sale. Plecă să o vâneze.

Sprijinit de balustrada de deasupra sălii mari, scrută cu privirea feţele. Thompson stătea aşezat la una dintre mesele lungi de pe margine, cu registrele de socoteli înşirate în jurul lui.

Hada, menajera lui, inspecta lingurile, punându-le la o parte pe cele care nu erau destul de curate încât să-i primească aprobarea şi, din când în când, le vorbea pe un ton ascuţit celor trei fete care măturau, ştergeau praful şi curăţau abajururile de sticlă ale lămpilor.

În acest moment al zilei, era puțină lume în castel, dar cu toate acestea, printre rudele și ajutoarele lui cu părul negru, nu se vedea părul auriu al Victoriei.

A naibii femeie. Unde era?

Cu pași mari, coborî scările nervos și, mai mult decât atât, îngrijorat. Nu se va lăsa prostit de Victoria; era prea inteligentă pentru o femeie, și nici nu-i subestima capacitatea de a se strecura sau, mai degrabă, de a-i vrăji pe servitori ca să iasă din castel. Și apoi... în pădurea aceea erau pericole cum nu și-ar fi imaginat vreodată.

Thompson se ridică să-l salute.

–Domnule, îmi cer scuze pentru deranjul de mai devreme, dar...

–Știu exact cine e de vină. Unde este domnișoara Cardiff?

–În bucătărie, cu copiii.

Raul îl privi fix, mijind ochii.

–Cu copiii, repetă.

–Copiii o învață moricadiana, iar ea îi învață engleza... printre altele.

–Am înțeles. Raul se enervă și mai tare. Și avem încredere în copii să o păzească pe domnișoara Cardiff?

–Are acces doar la două ieșiri, una în holul cel mare – Thompson arătă spre scările ce coborau în bucătărie – și una care duce în curte, unde bărbații se antrenează cu arcul. M-am gândit că ambele situații o vor descuraja pe domnișoara Cardiff să evadeze.

Tonul său calm nu se schimbă nici o clipă, dar Raul nu făcu greșeala să creadă că era mulțumit.

–Ai dreptate. Îmi cer scuze.

Raul își dădu seama că fusese, într-adevăr, ridicol; Thompson era antiteza iresponsabilității și tot el fusese cel care îi sugerase să o răpească pe Victoria, pentru a-i închide gura.

–Desigur, domnule.

Thompson nu era atât de ușor de oprit.

–Este și Amya cu dumneaei.

Hada nu se sfii să tragă cu urechea la discuția lor.

–Nu că domnişoarei Cardiff i-ar fi prea dragă Amya, în momentul acesta.

„Amya?" se gândi Raul.

–Camerista de la hotel? Cea care a raportat greşeala domnişoarei Cardiff?

–Da, ea. Nu prea e bună de nimic în afară de a fi slujnica unei femei, aşa că am pus-o să lucreze pentru domnişoara Cardiff. Dar se pare că domnişoara Cardiff ţine supărarea.

Hada se încruntă la o lingură şi o trânti pe masă lângă celelalte.

–Nu s-a bucurat când a văzut-o.

Surprins, Raul ridică din sprâncene.

–Domnişoara Cardiff a fost nepoliticoasă?

–Nu, la naiba. A fost atât de politicoasă încât Amya aproape că a îngheţat. Hada chicoti. A speriat-o de moarte pe biata fată.

Raul zâmbi.

–Da, o văd în stare de aşa ceva.

Hada, o femeie tânără şi fragilă, şchiopăta atât de tare, încât Raul îi făcuse un pantof special care îi înălţa piciorul stâng. Cu toate acestea, în ciuda aparentei ei slăbiciuni, ea conducea gospodăria şi pe toate femeile care lucrau acolo. Aşa cum spunea soţul ei: „Când vorbeşte Hada, te apucă groaza".

Prospero avea dreptate, şi nimeni nu o înfrunta pe Hada fără să scape nepedepsit.

–Bărbaţii sunt pe câmp? întrebă Raul.

Hada pufni:

–În sfârşit! După ce-au dormit ca nişte prunci şi au sforăit ca nişte urşi mari şi graşi.

Raul îi zâmbi.

–Au sărbătorit când s-au întors, aşa-i?

–Da, stăpâne. Ore în şir. Hada părea obosită. Ai fi zis că i-au ucis pe cei din familia de Guignard, nu că doar i-au împuns cu un băţ ascuţit.

–E un început.

Raul coborî treptele care duceau la bucătărie, unde strălucea o sobă roşie de fier, proaspăt instalată, bucătarul îşi ocăra cele două slujnice, iar Victoria Cardiff stătea la capătul mesei lungi

a servitorilor, cu Amya lângă umărul ei drept, și înconjurată de o mulțime de copii.

Raul se opri în umbră, privind-o pe Victoria cu lăcomie.

Purta o altă rochie, din lână maro, curată și călcată. Avea părul prins la spate într-un coc; era umed, iar șuvițele blonde erau închise la culoare, în nuanța monedelor de aur învechit.

Pe chipul lui Raul apăru un zâmbet la gândul că, la un moment dat, când el dormea, ea se spălase și se schimbase. Trebuie să se fi simțit dezgustător de murdară, altfel nu ar încuviințat să-i folosească apa și săpunul. Cât de mult trebuie să fi urât să se instaleze în casa lui în felul acesta! Și ce mult și-ar fi dorit el să fi fost acolo, să ridice găleata de apă caldă și să îi toarne apă peste sâni, peste pântec, peste coapse...

Curând, în noaptea aceasta, își va începe lentul proces de seducție, știind că, atunci când o va face, ea nu va avea nici o șansă. Fiindcă simțise în săruturile ei o pasiune ascunsă, năvalnică... pentru el.

Victoria arătă cu degetul spre juncanul ce se învârtea deasupra focului și spuse:

– Vită!

– Vită, repetară copiii, apoi țipară: *Govadine!*

– *Govadine*, repetă Victoria.

Arătând spre tigăile care atârnau de cârligele de cupru bătute în tavan, spuse:

– Tigăi!

– Tigăi, repetară copiii, apoi: *Scovrada*.

– *Scovrada*, repetă ea.

Uitându-se în jur, îl văzu pe bucătarul care se uita urât la copii și spuse:

– Vrăjitoarea care i-a gătit pe Hänsel și pe Gretel.

Copiii priveau nedumeriți.

– Domnișoară Cardiff, dacă nu vă supărați... spuse Amya.

– Da, Amya, te rog să le traduci gluma mea.

Hada avea dreptate. Răceala Victoriei o făcea pe Amya să tremure.

Amya se întoarse spre copii și le vorbi repede, traducând *Hänsel și Gretel* în versiunea moricadiană a basmului popular. Copiii prinseră gluma repede și râseră în hohote, în timp ce bucătarul se încrunta.

Raul păși în lumină.

– Domnișoară Cardiff, roagă-te la Dumnezeu să nu demisioneze. E greu de găsit un bucătar bun când nu ești nici faimos, nici bogat și nici nu ai o locuință luxoasă; și nu ți-ai dori să mănânci ce ar pregăti oamenii mei.

La auzul vocii lui Raul, copiii se ridicară în picioare și se năpustiră asupra lui, cu mâinile întinse și fețele zâmbitoare. Îi ridică pe doi dintre micuți, gemenii de trei ani care îl lăsară să îi țină în brațe până când își dădură seama că mama lor stătea pe scări. Apoi se chinuiră să coboare și fugiră la ea. Ceilalți copii, doi în vârstă de patru ani, doi de cinci ani, patru de șase ani, unul de șapte și doi de opt ani, se agățară de piciorul lui, zâmbindu-i.

Amya făcu o plecăciune, cu ochii măriți de uimire.

Victoria se ridică și, cu o grijă deosebită, își netezi fusta, ignorându-l cu toată ființa.

Enervat, Raul spuse cu o voce tăioasă:

– Îți sugerez să le înveți pe rudele mele adulte bunele maniere, nu engleza pe copii.

– Mă tem că te înșeli, domnule Lawrence. Ei mă învață pe mine moricadiana. Și sunt niște profesori foarte buni.

Tonul vocii ei îi făcu pe cei mici să se bâțâie de plăcere, iar ea întinse brațele către ei.

Două dintre fetele cele mai mici i se alăturară de bunăvoie. Gestul Victoriei era natural, prietenos, dar cu toate acestea, când trecu pe lângă el, știa că se folosea de copii ca să păstreze o distanță între ei.

– Înainte nu înțelegeam nici măcar un cuvânt, dar tot încercam să o corelez cu una dintre limbile romanice – franceza sau spaniola. De fapt, îmi amintește mai mult de germană sau de rusă.

Pălăvrăgea tot timpul, ca să-l țină la distanță, cu același ton rece pe care-l folosea cu Amya.

Chiar credea că o să-i meargă cu el?

– Se zice că este limba lui Attila, îi spuse.

Venise aproape de ea, având grijă să nu-i calce pe copiii care se adunaseră în jurul lui.

– Limba lui Attila, șaptezeci de generații mai târziu, spuse ea.

– Da.

Aproape că vedea cum mintea ei aranja cuvintele învățate, într-un fel de ordine, folosindu-și abilitățile lingvistice pentru a înțelege lumea în care fusese aruncată atât de brusc. Îi spusese că îi admira inteligența; îi spusese, dar și mai mult, văzând-o așa, înconjurată de copii, fu cuprins de un sentiment apăsător de gelozie.

Era gelos pe niște copii... fiindcă lor le arăta o bucurie lipsită de precauția cu care îl privea pe el.

Înainte să iasă din bucătărie, se opri lângă bucătar.

– Îți mulțumesc pentru răbdare. Mi-a plăcut foarte mult să te văd lucrând și abia aștept să gust din mâncărurile tale.

Bucătarul îi întoarse spatele, dar în timp ce urca scările, Raul îl observă întorcându-se s-o privească și se uită la el încruntat. Nu-i plăcea interesul lui și nici să știe că bărbații – toți bărbații – răspundeau atât de evident la frumusețea ei.

În sala mare, ritmul se întețise. Hada îndruma slujnicele care aranjau mesele pentru cină, Thompson își adunase hârtiile cu socoteli și stătea în hol spunându-le servitorilor să cheme soldații ca să-și lustruiască cizmele în mod corespunzător.

Victoria se duse către o fereastră deschisă, luă una dintre tapiseriile mâncate de molii, care înainte atârnase pe peretele din galeria de la etaj, și se așeză. Cu aerul unei englezoaice tipice, începu să o repare.

Îi venea să zâmbească la vederea femeii educate, care se comporta ca stăpâna castelului său, dar nu era atât de prost încât să facă asta.

Pe același ton exasperant de rece, Victoria spuse:

– Mă aflu în casa dumitale. N-am nici o metodă de evadare, chiar dacă aș ști drumul.

Se aplecă deasupra ei. Mirosul de lavandă se amesteca cu propriul ei parfum, zăbovind în aer, ca o ademenire.

–Şi?
–Şi nu mă mai urmări.

Capitolul 20

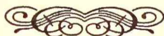

–Am venit, pur şi simplu, să văd cum te simţi, spuse Raul, aşezându-se lângă ea.

Pe bună dreptate, Victoria îi aruncă o privire dispreţuitoare. Pentru că, deşi nu recunoştea, ştia că era cu ochii pe ea aşa cum o pisică urmăreşte un şoarece neatent care se rătăcise din greşeală în imperiul ei. Se juca, de fapt, cu ea şi ar fi trebuit să-i fie ruşine... dar nu îi era.

–Ai cercetat locuinţa? Ai făcut schimbările de care aveai nevoie?

–Am făcut câteva schimbări, recunoscu ea. Şi intenţionez să mai fac.

–Bineînţeles. Vreau să te simţi ca acasă aici.

–Ha!

Victoria cosea un model în formă de stea care peticea materialul, dar, în acelaşi timp, părea că face parte din modelul original.

–Câtă batjocură ai pus într-o singură silabă!

Degetele ei lungi şi subţiri se mişcau de la sine, cu îndemânare, demonstrându-i abilităţile şi ascunzând adevărata ei pasiune faţă de Raul.

Felul în care el o văzuse în Anglia – atât de tânără, atât de drăguţă şi de mândră – nu însemna nimic în comparaţie cu felul în care o vedea acum. Se bucurase de viaţă, explorând ţări, studiind limbi străine şi contabilitate şi învăţând să-şi controleze angajatorii şi elevii.

Cu toate astea, cu el nu încerca să facă asta. Ah, jucau un joc al manierelor şi al lipsei de politeţe, dar acelea nu erau decât nişte cuvinte, fiindcă se părea că amândoi se vedeau unul pe celălalt dezbrăcaţi de orice măşti. Ar fi fost o insultă dacă ar fi pretins altceva.

– Thompson a făcut prezentările cum se cuvine? întrebă el.

Victoria alese din trusă o ață de altă culoare.

– Da. Apoi continuă, după o pauză: Ai o mulțime de rude.

– Când vor veni și bărbații, va trebui să cunoști și mai multe.

N-avea nici o îndoială că Victoria se va descurca cu aplomb în situația respectivă.

– Te tragi dintr-o familie numeroasă.

– Este adevărat că, deși cei din familia de Guignard cred că ne-au șters de pe fața pământului, noi continuăm să ne înmulțim. Vezi dumneata, în vechea Moricadie, dacă o femeie rămânea văduvă sau dacă un bărbat își pierdea viața din cauza unor dezastre, erau luați în familia regelui.

Ea îi aruncă brusc o privire.

– Și, implicit, deveneau responsabilitatea regelui.

– Exact. Și pentru că de-a lungul anilor i-au măcelărit și i-au mutilat cu atâta bucurie și fără pic de discriminare pe bărbații acestei țări...

Ea îi continuă propoziția:

– Dumneata te-ai înrudit cu toată lumea.

Raul înclină din cap.

– Asta îmi oferă o resursă foarte mare și foarte talentată din care îmi pot alege comandanții, sergenții și soldații.

– Îmi dau seama că așa e.

Victoria observa că din ce în ce mai mulți bărbați și femei veneau din pădure, de la ziua de instrucție.

– Este o responsabilitate foarte mare pentru dumneata. Ridicând mâna, continuă: Știu: o familie atât de mare te ajută să-ți alegi și să-ți pregătești armata mai ușor.

– Exact. Raul i-l arătă pe Prospero. Prospero nu este sânge din sângele meu, dar este un războinic aprig, unul dintre cei mai buni comandanți ai mei și vrednic de cinste.

Prospero făcea pe grozavul în fața lor... dar așa făcea el mereu. Era îndesat și spătos, cu picioarele crăcănate, de parcă ar fi crescut cu un cal între genunchi. Fața îi era rotundă și netedă, nasul arăta de parcă cineva i l-ar fi strivit cu o tigaie, iar când rânjea, în gură îi strălucea un dinte de aur. Purta o pălărie cu boruri largi,

pe o ureche, dar nu şi-o scoase când se înclină în faţa lui Raul, cu mâna la inimă şi spuse:

– Saber, prinţul meu.

– Prospero, dumneaei este domnişoara Victoria Cardiff, tânăra doamnă pe care ai „cunoscut-o" aseară.

Raul o privi atent, în vreme ce ea îşi dădea seama că Prospero era unul dintre bărbaţii mascaţi de la bal.

– Cea cu acul, spuse Prospero frecându-şi mâna şi uitându-se urât.

– Nu mi-am dat seama că eşti dumneata. Îi rânji în faţă. Şi oricum, dacă ar fi să mai trec prin asta o dată, când m-ai apuca, te-aş înţepa din nou.

– M-am gândit eu că sunteţi genul acesta, spuse Prospero.

– Ce fel de gen, domnule Prospero? întrebă tăios.

– Încăpăţânată şi greu de stăpânit. Altfel de ce v-ar dori Saber?

Raul se bucură că privirea nu poate ucide, fiindcă dacă ar fi putut, Prospero ar fi fost acum un cadavru zbârcit.

Cu foarte multă precizie, Victoria rosti:

– Domnul Lawrence mi-a spus că m-a adus aici ca să nu-i fac necazuri cu familia de Guignard. Iar eu i-am spus, iar acum îţi spun şi dumitale, dacă l-ai putea convinge să mă scoată din ţară, promit că nu mă voi mai întoarce niciodată şi nici nu-mi voi aminti nimic din şederea mea aici.

– Să-l conving? Prospero scoase un hohot de râs ascuţit. Mă cam îndoiesc.

– V-ar fi mult mai uşor dacă nu ar trebui să mă supravegheze nimeni, zise ea.

– Da. În mod clar, Prospero o considera pe Victoria o responsabilitate. Dar eu primesc ordine de la Saber.

Raul urmări schimbul de replici fără să se arate neliniştit.

– Vezi dumneata, domnişoară Cardiff, oamenii mei mi se supun numai mie.

Cât de enervant era să îşi dea seama că aranjase lucrurile astfel încât să-i dezvăluie loialitatea infinită a unui om! Dar şi mai

enervant era că presupunea că toți slujitorii lui aveau aceeași atitudine.

– Se supun pentru că se tem de dumneata.

– Ba nu, doamnă, nu mă tem. Ca și Hada, Prospero nu ezita să întrerupă. El este comandantul meu. Regele meu. El ne va elibera pe mine, pe soția și pe copiii mei de sub asuprirea familiei de Guignard. Pentru asta îi datorez tot devotamentul meu, iar dacă este nevoie, voi plăti cu viața.

– Admirabil, spuse ea cu amărăciune.

Își închipuise că va putea mitui pe unul dintre servitorii lui Raul ca să o ajute să evadeze. Dar cum putea să lupte împotriva unui asemenea fanatism?

Un bărbat în jur de treizeci de ani li se alătură, iar asemănarea sa cu Raul se remarca în forma feței și în culoarea părului. Doar ochii erau diferiți: mari, căprui-deschis și calzi. Îl salută pe Raul în aceeași manieră, cu mâna la inimă și cu o plecăciune, dar se înclină și în fața Victoriei și zâmbi.

– Bine ați venit, domnișoară Cardiff. Sper că vă va face plăcere șederea cu noi.

Raul făcu prezentările.

– Domnișoară Cardiff, el este Zakerie, una dintre rudele mele de sânge. Bărbații îmi vor da un raport al progresului de astăzi. Poate dorești să te alături femeilor din sala mare?

– Dacă n-are importanță pentru dumneata – și nu văd de ce ar avea, știu prea puține despre război, și chiar dacă aș ști, n-aș avea cui să spun –, voi sta aici, cât mai e lumină.

– Cum dorești.

Raul nu părea deloc surprins. Iar lucrul acesta o surprinse pe ea.

El era comandatul poruncitor. Oare nu ar fi trebuit să presupună că o femeie nu ar trebui expusă la activitățile războiului?

Apoi începură să vorbească... în moricadiană.

Ah! Domnul Lawrence se credea atât de deștept! Dar ea era și mai deșteaptă.

Luă din nou tapiseria în mână și începu să coasă.

Capitolul 21

Când bărbații terminară de discutat, Prospero îi aruncă Victoriei un rânjet care îi lua în râs neștiința în ceea ce privește limba, făcu o plecăciune și se duse la bufet. O dădu la o parte pe Hada și se servi cu o bucată de pâine. Ea bombăni, dar îi turnă un pocal.

Și Zakerie făcu o plecăciune în fața Victoriei, dar fără acel rânjet batjocoritor, apoi merse să salute soldații care continuau să intre în sala mare.

Raul așteptă ca toată lumea să se îndepărteze și întrebă:

– Cât ai înțeles din conversația noastră?

Ea îi aruncă o privire vicleană.

– Ce te face să crezi că am înțeles ceva?

– Te-am auzit când erai cu copiii și știu că unul din motivele pentru care te-a angajat familia Johnson au fost abilitățile tale lingvistice.

Ea se opri din cusut, cu acul în aer.

– Și de unde știi asta?

– Ți-am spus deja.

Se lăsă din nou pe spătarul scaunului, își întinse picioarele, savurând faptul că se lua la întrecere cu singura femeie pe care o considera egală cu el din punct de vedere intelectual.

– Bârfe despre noua guvernantă drăguță din oraș.

– Nu-mi place să fiu bârfită, spuse ea, apoi împunse acul în material.

– Sunt puțini cei cărora le place, dar dacă ești conștientă de bârfe, le poți întoarce în favoarea dumitale. Este o îndemânare pe care am dezvoltat-o în Anglia și m-am folosit mult de ea aici, îndrumând greșit suspiciunile familiei de Guignard.

– Înțeleg.

Părul i se uscase și o șuviță îi alunecă pe obraz, cu o mișcare naturală, ca o ademenire fermecătoare. Cu o neliniște inconștientă, o apucă cu degetele și o răsuci.

– Ce altceva ai mai aflat din bârfe?

– Că timp de doi ani lungi, când călătoreai prin Europa, bărbați de toate felurile – frumoși, bogați, nobili – au încercat să te ademenească cu bijuterii, cu proprietăți, chiar și cu inele de logodnă, iar dumneata nu ai vrut să ai de-a face cu nici unul dintre ei.

– Te asigur, relatările sunt extrem de exagerate.

– Nu cred.

– Puținii bărbați care mi-au acordat atenție, într-adevăr, nu au fost bine-veniți. Buzele ei pline se transformară într-o linie subțire, încordată, dreaptă. Nu i-am vrut.

– Vrei să știi ce cred?

– Nu, îi răspunse tăios.

– Că mă așteptai pe mine.

– Din contră, domnule. Ochii ei albaștri se aprinseră și își ascunse în coc biata șuviță întinsă și torturată, cu o însuflețire menită să șteargă orice semn de blândețe. Nu am nici o dorință să fiu vreodată la cheremul unui bărbat și să-i fiu servitoare neplătită. Sunt o femeie independentă și intenționez să rămân așa.

Nu-i putea pune la îndoială vehemența.

– Nu-ți place deloc că te afli aici.

– Ești vanitos dacă crezi că mă bucur de momentele acestea, închisă aici cu dumneata.

– Da, chiar sunt vanitos. Fiindcă, fie că îți place sau nu, te aprinzi în brațele mele.

Erau amândoi enervați, pufnind unul la altul, până când el își dori să o prindă și să o facă să tacă și să înceapă... să ardă.

– A trecut foarte mult timp de când m-am aprins în brațele dumitale, spuse ea desconsiderându-i săruturile cu un dispreț ucigător.

Dar el nu voia să accepte așa ceva.

– Foarte mult timp. Se aplecă deasupra ei și își puse mâinile pe brațele scaunului, prinzând-o acolo. Dar cu toate astea, de atunci, în fiecare noapte lungă m-a urmărit amintirea ființei tale, care mă implora s-o eliberez.

Ea nu-și întoarse privirea de la el. Nu putea s-o facă.

–*Ființa mea,* așa cum o numești dumneata, nu stârnește nici un bărbat așa, vrând-nevrând, după atâta timp și de la o asemenea distanță.

– Doar pe mine.

Se aplecă și mai aproape, apoi inspiră adânc. Victoria mirosea a lavandă, a sfidare și a nopți lungi de dorință înfierbântată.

– Da, repetă. Numai pe mine mă stârnește.

Mâna ei se ridică, gata să-l lovească peste obraz. El o privi însă amenințător.

Se priveau fix în ochi. Amândoi încremeniră.

Amintiri și dorințe se trezeau în ei, reale ca fumul și căldura ce se ridică dintr-un foc.

O dorea. Voia să o ia, să o ducă de aici, departe de sala mare, de oamenii lui, de războiul și de lumea lui. Voia să o țină prizonieră într-un loc în care existau numai ei doi. S-ar fi înfruptat din ea. Ar fi făcut-o să înțeleagă ce înseamnă dorința trupească, cât de frumoasă ar fi viața dacă ei s-ar fi gustat unul pe altul, dacă s-ar fi iubit...

Brațele ei se înmuiară. Își puse în poală palmele tremurânde, apoi spuse:

– N-am înțeles prea multe.

– Poftim?

Despre ce vorbea?

– Când vorbeai cu Zakerie și cu Prospero. N-am înțeles foarte mult din discuție. Vorbi repede, înfiptă bine în scaun și cu obrajii roșii. Bărbați, asta am înțeles. Și cred că am prins și câteva nume. Iar dumneata tot repetai un cuvânt care semăna cu denumirea bulgărească pentru cuțit. M-am gândit că poate chiar vorbeați despre cuțite.

– Foarte bine.

Nu îi făcea complimente pentru traducere. Îi admira modul în care schimbase repede subiectul și atmosfera, îndemânarea cu care îi distrăsese atenția de la ea și de la ce s-ar fi putut întâmpla dacă i-ar fi cedat.

Ea înțelese ce dorise el să spună, dar nu recunoscu, din încăpățânare.

– Deci *noz* înseamnă cuțit? Am tradus corect?

– Da.

Raul se retrase din nou, eliberând-o din închisoarea trupului lui. Până la urmă, aveau timp pentru asta mai târziu. El continuă:

– Eu, Prospero și Zakerie am discutat despre lecția de apărare. Familia de Guignard a angajat mercenari profesioniști, înarmați cu săbii. Bineînțeles, majoritatea bărbaților din Moricadia nu știu să folosească săbiile.

– Pentru că nu le-au mânuit niciodată?

– Exact. Celor din familia de Guignard nu le place nici măcar să le permită supușilor să aibă cuțite. Dar ce pot face? Din cele mai străvechi timpuri, bărbații și femeile au folosit la fiecare masă lame scurte și ascuțite. Așadar, pentru a putea face față mercenarilor și săbiilor lor, Prospero lucrează cu bărbații, învățându-i să se apere și să se apropie și apoi... ei bine... moricadienii știu să folosească bine cuțitele.

Raul era mulțumit ca un motan care tocmai dăduse iama în smântână.

– Dar armele de foc?

– Armele de foc sunt scumpe. Am investit în câteva puști, dar nu ne ajung decât pentru o treime din trupele noastre. Așa că Zakerie le învață pe femei să le folosească.

Își căută vărul cu privirea și îl găsi în spațiul deschis din sala mare, care acum era plină de viață, și îl urmări gânditor.

– El e foarte bun, iar femeile au demonstrat că ochesc ținta remarcabil.

– Femeile? Serios? Ce evoluat din partea dumitale!

Victoria nu știa ce părere să aibă despre femeile care merg la luptă sau care se îmbracă în haine bărbătești.

– În familia și în țara mea, femeile își apără cu înverșunare căminele și pe ele însele. Buza lui Raul se strâmbă de disprețul pe care îl simțea față de familia de Guignard. Atât de multe dintre ele și-au pierdut soții, frații și tații, încât au fost nevoite să facă asta.

Victoria înțelegea și le admira. Dintotdeauna, femeile făcuseră ceea ce era necesar.

– Așadar femeile țintesc la fel de bine ca bărbații?

– Nu fi ridicolă. Îi zâmbi, invitând-o să i se alăture. Ţintesc mai bine. Nici nu-ţi pot descrie cât de mult urăsc bărbaţii partidele de tragere în care descoperă că soţiile şi fiicele lor, mătuşile şi nepoatele pot ochi o ţintă de la trei sute de metri.

– Este foarte impresionant!

Victoria zâmbi, imaginându-şi un grup de bărbaţi moricadieni bosumflaţi pentru că femeilor lor îi făcuseră să arate ca nişte caraghioşi.

– Şi eu pot să trag cu pistolul.

Nu ştia de ce îi oferise această informaţie. Probabil era o prostie să-l avertizeze. Dar el le admira atât de mult pe acele femei, şi se gândi că probabil le considera pe englezoaice nişte smiorcăite prostuţe. Şi nu voia ca el să creadă asta despre ea.

– Poţi? Poţi să tragi cu precizie?

– Domnul Johnson, cel care m-a învăţat, mi-a spus să dau importanţă fiecărei împuşcături, dar de asemenea, mi-a explicat că trebuie să fiu îndeajuns de aproape pentru a nimeri ţinta. Spunea că se ştie că pistoalele nu au acurateţe şi că, dacă distanţa e mai mare de zece metri, aş putea la fel de bine să arunc arma.

– Atunci domnul Johnson a fost un profesor bun.

– Da. Mă descurc la o distanţă de doisprezece metri. Ea se relaxă când îl auzi râzând, apoi întrebă: Femeile din Moricadia ştiu să mânuiască şi săbiile, şi cuţitele?

– În lupta asta nu o vor face. Cum e şi firesc, femeile nu sunt la fel de puternice ca bărbaţii. Le-am pierde în lupta directă cu mercenarii şi săbiile lor. Le-am pierde pe toate. Aşa că strategia noastră este să se ascundă în copaci sau în spatele stâncilor şi de acolo să-i împuşte, unul câte unul, pe soldaţii pe care familia de Guignard îi va trimite după noi.

Victoria înţelegea şi îi aprecia tacticile.

– Urmezi stilul de luptă pe care l-au abordat coloniştii englezi în America.

– Exact.

Privirea lui o admira în cel mai flatant mod.

– Sperăm să ne bucurăm de acelaşi succes ca revoluţionarii americani.

Se auzi sunetul unui clopoțel. Raul se ridică și îi întinse mâna.

– Aș fi onorat să fiu partenerul dumitale la cină.

Nu-și dorea nimic mai puțin. Să fie centrul atenției tuturor ochilor – ea, care fusese guvernantă, care practicase arta fină a abordării aerului de fată bătrână, și apoi să devină invizibilă în văzul tuturor!

Dar nu avea de ales. Trebuia să mănânce, iar Raul ar fi insistat. Și era mai bine să înfrunte oamenii din spatele măștii ei de calm, decât să-și dea seama cineva, și mai ales Raul, de temerile pe care le avea. Așadar, ridicându-se, îi luă brațul și porni cu el spre mese.

Capitolul 22

Sala mare se umpluse de femei și de bărbați îmbrăcați în haine aspre. Bărbații stăteau grămadă, bând bere și vin, râzând, comparându-și cicatricele vechi și rănile noi. Femeile, chiar și cele venite de la instrucție, ajutau la aranjarea mesei și la turnarea băuturilor.

– Ai emoții, spuse Raul.

Victoria era foarte mândră de comportamentul ei calm, dar probabil că Raul îi simțise tremurul ușor al degetelor. Se obișnuise ca bărbații să o ignore, iar acum bărbatul acesta – arătos, cultivat și de sânge regal, după cum spunea toată lumea – îi acorda atenție. O atenție deosebită.

Ura acest lucru. Ura că o cunoștea atât de bine. Enervarea o făcu să răbufnească:

– La ce te așteptai? Nu cunosc locul acesta. Nu cunosc limba. Nu cunosc oamenii.

– Sunt oameni buni.

– Atunci e și mai rău. Privi în jos la scândurile de lemn lustruite de sub picioarele ei. Sunt străină și stârnesc curiozitatea. Dar mai mult decât atât, printre oamenii buni, aranjamentele dumitale legate de dormit vor provoca fără nici o îndoială bârfe și râsete...

pe seama mea. Continuă, cu amărăciune: Scandalurile de felul acesta întotdeauna sunt pe seama femeilor.

– Din păcate, este adevărat. Cu toate astea, te voi ţine în camera mea.

Se opri în faţa scaunului bogat ornamentat, cu spătar înalt, de la mijlocul mesei principale.

– Nu m-am îndoit niciodată de cruzimea dumitale, spuse Victoria şi se opri lângă el.

– Dacă crezi că sunt, într-adevăr, lipsit de suflet, nu ar fi o prostie din partea dumitale să mă înfrunţi?

Vocea lui gravă şi melodioasă părea amuzată.

– Chiar sunt o proastă.

Din mai multe motive decât şi-ar fi imaginat el.

Oamenii se întoarseră spre ei, îl salutară pe Raul ridicând pocalele, aclamând şi râzând.

– *Drachon!* strigau. *Drachon!*

Privirea Victoriei căzu pe perna brodată care decora speteaza scaunului lui Raul.

– Dragon, traduse ea.

– Sigiliul heraldic al familiei mele şi simbolul ţării.

Victoria analiză creatura mitică cu aripi mari şi puternice, care scotea flăcări pe nări... şi care o privea fix cu ochii ei verzi şi strălucitori. Într-adevăr, dragonul îi amintea de Raul. Probabil că, dacă ar fi ştiut despre această creatură, ar fi fost mai precaută şi poate că răpirea nu ar fi avut loc niciodată.

Dar ştia că e o prostie, fiindcă nu credea în dragoni. Bineînţeles că, până ieri, nu crezuse nici că Raul este prinţ.

Raul ridică pocalul de cositor pe care i-l dăduse Hada şi se întoarse să-şi salute oamenii care aclamară şi mai zgomotos.

– Prezenţa dumitale creează întotdeauna o astfel de vâlvă?

– Incidentul de noaptea trecută de la bal semnalează începutul revoluţiei. Familia de Guignard pur şi simplu nu-şi dă seama. Îi oferi pocalul: Bea.

Victoria luă o înghiţitură.

Era vin roşu, cald şi bogat.

Îi dădu pocalul înapoi și-l văzu cum îl întoarce și, zâmbindu-i din spatele marginii, sorbi exact din același loc din care băuse ea.

I se tăie respirația.

În sala mare se făcu liniște, apoi începu un zumzăit, iar Victoria recunoscu diverse tonuri: entuziasm, spaimă, fascinație.

– Îți promit, spuse el, că nu vor exista comentarii legate de aranjamentele noastre de dormit.

În momente ca acesta putea vedea în el regele și diplomatul priceput care avea să devină.

Raul ridică mâna. Sala tăcu din nou.

– Dumneaei este invitata mea, domnișoara Victoria Cardiff din Anglia.

Așteptă ca bărbații să facă plecăciuni și femeile reverențe.

– Nu vorbește limba noastră și voi considera că îmi faceți o favoare dacă îi veți vorbi în engleză. Se întoarse către Victoria și continuă cu o voce gravă: Toți cei din Moricadia înțeleg un pic de engleză, franceză și spaniolă, și aproape toți vorbesc câte puțin din fiecare. Cunoașterea limbilor străine este necesară pentru moricadieni pentru a putea lucra la unul dintre hoteluri, aceasta fiind singura modalitate de a câștiga destui bani ca să trăiești fără să mori de foame.

– Consider că, pentru cei aflați în serviciu, cunoașterea limbilor străine este un avantaj incontestabil.

Răspunsul ei fusese mai mult decât tăios.

Cum îndrăznea să insinueze că ea nu cunoscuse niciodată nevoia sau disperarea? Ea, care suferise sub dominarea ostilului ei tată vitreg, în fiecare clipă a tinereții sale?

Apoi își dădu seama cât de atent o privea, cât de bine îi citea furia și durerea, și își șterse încet emoțiile de pe chip.

Până la urmă ea era domnișoara Victoria Cardiff, nu o femeie firavă care cerea atenție și grijă.

Nu știa ce gândește Raul, fiindcă se întorsese încă o dată să le vorbească oamenilor.

– Domnișoara Cardiff este guvernantă și a fost de acord să ne învețe bunele maniere.

Prospero puse pocalul jos.

– Bunele maniere?

– Bunele maniere, repetă Raul.

– Ţi-ai pierdut minţile, regele meu? Tonul lui Prospero era respectuos, dar cuvintele, nu. La ce naiba ne trebuie nouă bune maniere?

Bărbaţii bombăniră, dându-i dreptate. Femeile tăceau, privind nehotărâte. Raul le vorbi:

– Când va veni ziua să ne mutăm în palatul regal din Tonagra, va trebui să devenim nu luptători, ci curteni desăvârşiţi în arta diplomaţiei.

Prospero clătină din cap.

– Cu respect, sugerez să vorbim despre asta când va veni vremea. Deocamdată, ar trebui să ne petrecem fiecare zi pregătindu-ne de luptă.

– Dorinţa mea este să participaţi la lecţii şi să o trataţi pe domnişoara Cardiff cu tot respectul.

Cu pumnii încleştaţi, Prospero o privi pe Victoria.

Ar fi vrut să le spună că nu fusese ideea ei, că ei nu-i păsa dacă curtea lui Raul ar fi fost de râsul Europei. Dar îşi dădu seama de cutezanţa lui Prospero şi se uită fix la el, refuzând să-şi coboare privirea şi să cedeze în faţa duşmăniei lui. Pe un ton calm şi reţinut, spuse:

– Domnul Lawrence va avea o imagine bună atunci când va deveni conducător, dacă familia lui va mânca cu tacâmuri de argint şi se va abţine de la a scoate sunete prin orificiile corpului.

– Eu *vorbesc* printr-un orificiu al corpului, replică Prospero.

– Exact, spuse ea.

Toată lumea râse.

Toată lumea în afară de Prospero, care se făcu roşu de furie.

După ce Raul se opri din chicotit şi îşi trase sufletul, spuse:

– Ah, Prospero, am descoperit singur că nu e bine să îţi pui mintea cu domnişoara Cardiff. Te face să te simţi dezarmat.

Prospero se simţea prins la mijloc, furios, caraghios şi incapabil să se răzbune pe Victoria, aşa că ridică degetul butucănos şi-i spuse Hadei ameninţător:

– Femeie! Fii atentă la mine! Mai vreau bere!

Hada îi aruncă Victoriei o privire care promitea răzbunare, apoi aduse urciorul și îi umplu pocalul lui Prospero.

– Nu este servitoarea lui, îi spuse Victoria lui Raul.

– Mai rău. E nevasta lui. Raul îi atinse ușor brațul. Nu-ți face griji. Până la urmă, ea e cea care ține frâiele.

Raul îi trase un scaun lângă el. Victoria se așeză. Se așeză și el.

Aranjamentul mesei era medieval – masa principală în capătul încăperii, alte două mese lungi pe laturi, iar pe fiecare dintre ele, linguri și cuțite lungi, curbate și cumplit de ascuțite, aduse chiar de meseni. Zakerie și Prospero stăteau la masa principală, în dreapta lui Raul. Hada și Thompson, în partea stângă a Victoriei, dar nici unul dintre ei nu rămânea așezat mai mult de un minut. Luptătorii stăteau pe niște bănci lungi. Thompson și Hada dădeau ordine femeilor care serveau masa: platouri imense cu frigărui din cârnați, ardei și ceapă, vită la proțap, munți de cartofi copți, pâine nedospită și piure din morcovi aurii și ierburi.

Încet, discuțiile, râsetele și mirosurile savuroase o calmară pe Victoria. Momentul cu Prospero fusese tensionat, iar el îi dădu de înțeles că va plăti pentru neobrăzare, dar Victoria nu avea nici o îndoială că îi va putea face față. La urma urmei, îi înțelegea și îi învăța pe copii.

Thompson aduse platourile la masa principală.

Raul o servi pe Victoria, spunându-i că pâinea era neagră, de grâu, cârnații picanți, iar piureul de morcovi – una dintre specialitățile bucătarului. Dar refuză să o lase să bea din propriul ei pocal, insistând să-l împartă pe-al lui și, de fiecare dată când sorbea, era conștientă de privirea lui plină de satisfacție. Bărbatul știa să-și pună amprenta pe ceea ce râvnea.

Ca femeie mândră și independentă, n-ar fi trebuit să-i placă să fie ceva la care el râvnea... dar ca una care nu se bazeze niciodată pe altcineva în afară de ea însăși, faptul că el își asuma responsabilitatea pentru întreaga familie și că o includea și pe ea în acea familie o îmbuna fără să vrea.

Și de ce îi asculta vocea și îi zâmbea? De ce încerca să-i învețe limba ca să-i facă pe plac? Pentru că nu dormise bine noaptea

trecută. Pentru că mâncarea și vinul o făceau să nu mai judece cum trebuie. Pentru că, evident, era istovită.

Jură că mâine își va reveni. Mâine îl va sfida din nou pe Raul.

Când cina era pe sfârșite, Victoria se lăsă pe speteaza scaunului și cercetă sala mare. Era plină până la refuz, deși, după calculele ei, nu erau mai mult de o sută cincizeci de bărbați și cam cu o treime mai puține femei, și păreau insuficienți pentru planurile pe care și le făcuse Raul.

Când se întoarse la ea și o întrebă cum se simte, ea întrebă:

– Aceasta e toată armata dumitale?

– Mai avem și soldați care patrulează, spioni în oraș, bărbați și femei în hoteluri și în palatul regal, îi răspunse Raul.

– Deși nu am pretenții că înțeleg războiul sau luptele, mi se pare că, pentru o revoluție, armata dumitale este alarmant de mică.

– Gândește-te la Armada Spaniolă, nimicită de flota minusculă a Reginei Elisabeta, șopti Raul încet și liniștitor.

– Cu câți mercenari aveți de-a face? îl întrebă.

– O mie de oameni.

– Și cei din familia de Guignard? Și ei sunt luptători?

– Orice șobolan, când e încolțit, va sări la luptă.

– Atunci înseamnă că sunteți unu la cinci.

– Unu la patru, spuse el.

Prospero trebuie să-și fie antrenat auzul, fiindcă se aplecă spre Zakerie și spuse:

– Femeia are dreptate. Avem nevoie de mai mulți oameni pentru a câștiga bătălia asta. Regele meu, am putea avea mai mulți luptători.

– Nu, n-am putea, răspunse brusc Zakerie.

Victoria se uită la cei trei bărbați, la frustrarea lui Prospero, la determinarea de câine de pază a lui Zakerie și la expresia calmă a lui Raul, încercând să înțeleagă dincolo de cuvinte.

– Ce vrei să spui?

– Prospero crede că ne-am putea uni forțele cu vărul meu, Danel, spuse Raul.

Reținerea lui calmă nu făcea altceva decât să-i sporească neliniștea Victoriei.

– Dacă se poate, de ce nu vrei?

– Danel pune la îndoială dreptul meu de a fi rege, îi răspunse Raul.

Prospero se apleacă din nou și spuse:

– Îl cunosc pe Danel. Este un om mândru, dar dacă v-ați duce să vorbiți cu el...

Zakerie îl întrerupse:

– Și eu îl cunosc pe Danel. E și vărul meu, ruda mea de sânge.

Prospero se retrase, ca un câine dojenit. Poate că Raul vorbise serios când spusese că Prospero făcea parte din familie, dar pentru Zakerie, era clar că sângele apă nu se face.

– Am crescut cu Danel. Eram mâna lui dreaptă, iar când a auzit că s-a întors Saber, l-a numit uzurpator și a jurat că îl va ucide la fel cum familia de Guignard l-a ucis pe Reynaldo.

O șuviță din părul negru al lui Zakerie îi căzu pe frunte, iar ochii lui de chihlimbar erau aprigi.

– De ce să facă asta?

Victoria încerca să înțeleagă, nu atât cine avea dreptate și cine nu, ci de ce nu căzuseră de acord într-o problemă atât de simplă.

– Danel e mai mare decât mine, și este legitim, nu are sânge străin. Unii consideră că înțelepciunea vine odată cu vârsta, prin urmare Danel este mai înțelept decât mine. Alții cred că e important ca părinții să fie căsătoriți în momentul nașterii tale. Raul ridică din umeri, obosit de complicațiile sociale. Dar ceea ce îi face pe cei mai mulți să nu mă sprijine este sângele meu englez. Nu sunt în întregime moricadian. Așadar, când am fost plecat, lumea a presupus că el va conduce revoluția și că va fi încoronat rege în locul meu.

Acum Victoria înțelegea pretenția lui Danel, dacă nu și neînțelegerea dintre comandanții lui Raul.

– Înțeleg. Deci asta îți dezbină familia.

– Da, așa e.

Chipul lui Raul era rece și distant, ca și cum, oriunde s-ar fi întors, ar fi dat de acest zid de nepătruns.

Victoria ar fi vrut să vorbească mai mult, să asculte discuțiile, să analizeze situația în profunzime, dar un căscat o luă prin surprindere. Raul chicoti cu blândețe:

– Trebuie să dormi.

Nu-i venea să creadă că uitase cu ce va avea de-a face la ora de culcare – o noapte în camera lui Raul. Cu Raul. Își îndreptă încet spatele.

– Nu! E doar... Nu!

Raul se ridică, își trecu mâna pe sub brațul ei și o ajută să se ridice în picioare.

– Haide, draga mea. E timpul să intri de bunăvoie în gura lupului celui mare și fioros.

Capitolul 23

– Noapte bună.

Raul își luă rămas-bun și porni spre cameră.

– Eu și domnișoara Cardiff mergem într-un loc intim în care mă va învăța bunele maniere. Victoria roși, îl privi amenințător și părea mai degrabă poruncitoare decât tulburată – ar fi fost bucuroasă dacă și-ar fi dat seama de asta.

În timp ce el o escorta afară din sala mare, auzi râsete. Știa că oamenii lui priveau, speculau, judecau.

Unii dintre ei vor spune că, din moment ce va fi rege, își poate lua orice femeie dorește. Alții, că ar trebui să se limiteze la cele din neamul lui, să-și ia ca amantă o femeie moricadiană, și, în cele de urmă, să se însoare cu ea. Alții se vor întreba ce intenții avea față de această femeie, care nu semăna deloc cu altele.

Pentru că Victoria era diferită de orice altă femeie pe care o dusese în patul lui. Victoria învăța limbi străine într-un ritm uimitor, spunea lucrurilor pe nume, îi analiza planurile de luptă, observa dinamica familiei sale... și era frumoasă, grațioasă și foarte inteligentă pentru vârsta ei. Dar ceea ce nimeni nu știa în afară

de ei doi era faptul că el nu o atinsese niciodată pe domnişoara Victoria Cardiff, decât în cele mai nevinovate feluri.

Nu că intenţiile lui ar fi fost nevinovate. Însă ea era. Fusese primul bărbat care o gustase. Singurul bărbat care îşi dăduse seama că dincolo de masca ei rece, era o femeie pasională, o femeie care se controla, care ascundea adevărul despre sine însăşi. Iar el fusese bărbatul care o dorise atât de mult, încât îşi riscase onoarea pentru a o avea.

Dacă ar fi fost un om bun, nu ar fi încântat la gândul că o ducea sus în dormitorul lui, ca să o seducă. Dar nu era un om bun. Şi în plus, nici nu credea că va reuşi. Cel puţin, nu în noaptea aceea.

Îi deschise uşa dormitorului. Obosită, dar încă sfidătoare, Victoria îl privi. O împinse uşor înăuntru şi închise uşa. Victoria se întoarse cu faţa la el, iar Raul se pregăti pentru atacul ei. În schimb, ea întrebă:

– Câtă încredere ai în vărul dumitale Zakerie?

Era uimitor cum reuşise să-i distragă atenţia şi să lovească exact unde îl durea.

– Crezi că ar trebui să vorbesc cu vărul meu Danel.

Cu un gest, îi arătă că trebuie să o ia înainte.

– E chiar atât de evident?

Prefăcându-se calmă, se aşeză pe scaunul de lângă şemineu. O mişcare strategică bună.

Amya pregătise divanul şi îi întinsese pe el cămaşa de noapte. Dacă s-ar fi aşezat acolo, Raul ar fi luat-o ca pe o invitaţie din partea ei – şi ar fi profitat de ea.

În schimb, el trase un taburet pentru picioare şi se aşeză lângă ea.

– Aşa cum a spus şi Zakerie, el a fost mâna dreaptă a lui Danel, iar când m-am întors în Moricadia şi Danel a refuzat să mă susţină, Zakerie l-a abandonat, pentru că el crede că eu trebuie să fiu rege.

Victoria îşi muşcă buza.

– Chiar crede? Sau doar spune asta?

Raul inspiră adânc.

– Da, şi eu am m-am îndoit de loialitatea lui. M-am întrebat dacă i-a fost credincios lui Danel. M-am întrebat dacă mă vinde familiei de Guignard. Dar de două ori am pus la cale scenarii în care m-ar fi putut trăda, şi chiar pentru un profit, dar mi-a rămas credincios.

– Înțeleg de ce ai încredere în el. Mă tem că par cinică, dar... da, dacă un bărbat întoarce spatele câştigului, probabil înseamnă că este credincios.

– Nu e cinism. Înseamnă că eşti perspicace în citirea caracterului uman.

Victoria îşi înăbuşi un căscat.

– Iartă-mă. Chiar sunt interesată de discuția noastră.

– Mă tem că noaptea scurtă, ziua lungă şi vinul au contribuit la epuizarea ta. Făcu un gest către divan. Poate vrei să...

– Nu, spuse clipind şi îndreptându-se. Cât de periculos este Danel pentru cauza dumitale?

– În Anglia, am studiat strategiile clasice de război. Le cunosc, ştiu cum Alexandru cel Mare i-a învins pe perşi în Bătălia de la Granicus.

Discuta despre război cu femeia pe care voia s-o seducă. Ce nebunie! Şi totuşi, îl interesau părerile ei, îi aprecia perspicacitatea. Aşadar, continuă:

– Strategiile clasice de război nu vor avea de câştigat în Moricadia. Danel cunoaşte oamenii, cunoaşte regiunea, ştie cum gândesc cei din familia de Guignard. Este un tactician înnăscut; nimeni n-ar putea conduce lupta de eliberare, aşa cum ar face-o el. Dar dacă lucrurile vor merge aşa cum vrea el, ar putea deveni rege. De ce ar renunța la toate astea ca să mă susțină pe mine?

– Mă întreb de ce aceşti doi bărbați în care ai atât de multă încredere nu sunt deloc de acord în privința lui Danel. Şi mă întreb - dacă îți uneşti forțele cu el, ce ar avea fiecare dintre ei de câştigat? Şi ce-ar avea de pierdut?

– O observație isteață. Ai studiat diplomația?

– Toate femeile studiază diplomația. Aşa supraviețuim.

Se surprinse zâmbindu-i, se dezmetici repede și își privi mâinile împreunate. Adunându-și gândurile, își întoarse ochii la el, dar fără să zâmbească.

– Dacă s-ar putea aranja o întâlnire fără știința lui Zakerie și a lui Prospero, într-un loc neutru – atunci trebuie să te întâlnești cu Danel. Ai nevoie de el, și singurul mod de a ști dacă, într-adevăr, dorește să te înlocuiască, este să te convingi singur de asta.

Vorbea cu Victoria ca și cum ar fi fost un prieten, fără nici o miză în joc și ținând cont de interesele lui.

– Îți mulțumesc. Își duse mâna la inimă, în semn de onoare, pe care ea acum îl înțelegea. Te prețuiesc.

Victoria cea întotdeauna reținută sări în picioare. Tulburarea ei îl făcu și pe el să se ridice. Oare faptul că o respecta o înspăimânta atât de tare?

Cu ochii mari, ezită pentru un moment, apoi se năpusti la divan și strânse cămașa de noapte la piept. Întorcându-se cu fața la el, spuse:

– Mă bucur că ți-am fost de ajutor.

Intrând în grabă în garderobă, închise ușa după ea.

El auzi o pocnitură în ușă, probabil o greutate pe care o pusese acolo mai devreme pentru a se apăra de el și de un astfel de moment – de parcă l-ar fi putut ține ceva departe dacă ar fi vrut să intre. Nu era mândru de el, dar îi venea să râdă la gândul că avea putere asupra Victoriei Cardiff.

Se duse la șemineu, scormoni jăraticul cu vătraiul, apoi puse câteva crengi uscate, iar când focul începu să le înghită, aruncă și câteva bucăți mai mari de lemn.

O auzi ieșind din garderobă, dar avu grijă să nu se întoarcă până când știu că ajunsese pe divan și se învelise. Se întoarse cu fața la ea: flăcările aurii se reflectau în părul ei împletit strâns și dansau în ochii ei mari, albaștri și obosiți.

Dacă ar fi un domn, ar lăsa-o în pace în noaptea aceasta. Dar nu se putea controla.

Mergând spre divan, îngenunche în fața ei.

Ea își trase cuverturile până la bărbie și le apucă strâns. Îl vedea ca pe un drăcușor. Nu era o imagine flatantă, dar îl amuza

chiar şi atunci când se lupta cu demonul dinăuntru – cel care îi cerea să ridice păturile şi să se înfrupte din femeia pe care soarta i-o dăduse atât de elegant. Deşi unii ar putea spune – chiar Victoria ar spune – că nu soarta o răpise, o transportase la castel şi o încuiase în dormitorul lui.

Şi dacă era mulţumit de sine, dacă presupunea că, în calitate de rege, era privilegiat faţă de toţi bărbaţii – atunci cine era el? Prinţul Sandre? Sau şi mai rău – Grimsborough?

Nu, nu va profita de Victoria.

I se va dărui singură. În fiecare noapte, se va elibera puţin câte puţin, până când va fi a lui, total şi fără reţineri. O studiase, ştia cum să o seducă pe femeia aceasta.

Îşi trecu degetele peste obrazul ei, îi dădu părul după ureche, apoi îi mângâie faţa cu vârful degetelor, până la bărbie. Îi urmări conturul buzelor, privind cum, la început încercă să-şi întoarcă capul, apoi înmărmureşte, hipnotizată de plăcere.

Pleoapele i se lăsară în jos. Gura i se deschise uşor. Respiraţia îi deveni din ce în ce mai adâncă şi mai lentă. Continuă să îi înconjoare gura, fără întrerupere, făcându-i buzele roz şi moi să vibreze. Mişcându-se fără grabă, se aplecă şi-i atinse pleoapele cu buzele, închizându-i-le de tot. O sărută pe obraz, apoi, treptat, înlocui degetele de pe buze, cu gura. Pleoapele ei se agitară. Respiraţia i se adânci.

–Ştt, şopti el... şi o sărută.

Pentru prima dată în trei ani, îi simţi respiraţia, îi simţi gustul. Şi pentru prima dată, ea îi răspunse la tandreţe.

Exact cum plănuise.

Cu o precizie calmă, îi exploră conturul gurii cu buzele, sărutând-o din ce în ce mai apăsat, îşi strecură limba în gura ei şi gemu cu o satisfacţie foarte trecătoare. Gustul ei era pur, proaspăt, rafinat, ca freamătul din trecut şi noua pasiune.

În gustul ei simţea certitudinea că era *a lui.*

Îi mângâie obrazul încă o dată, desfătându-se cu atingerea pielii ei catifelate, şi îşi încurcă degetele în şuviţele rebele ale părului ei blond şi mătăsos. Iar ea îi răspunse, ridicând braţul

ca să-l apuce de încheietura mâinii, ca și cum ar fi avut nevoie să-și găsească echilibrul într-un univers care se învârtea necontrolat.

Gestul ei întrerupse autodisciplina lui atent controlată. Se opri cu buzele deasupra alor ei.

Nu știa că nu trebuie să aibă încredere în el?

Se pare că nu, fiindcă ea îl trase mai aproape și îl sărută așa cum o sărutase el: cu o căldură dulce și o reținere ispititoare. Pasiunea se aprinse în el, îl străpunse, îl surprinse cu sălbăticia ei.

Închise ochii, chinuindu-se să-și mențină controlul în timp ce ea îi sorbea buzele, îl gusta, la fel cum și el o gustase pe ea, îl săruta fără pricepere... Îl sărută până când Raul își pierdu mințile de dorință.

Cine era Victoria de îi putea distruge intențiile orgolioase atât de ușor? Ce avea atât de special femeia aceasta înfășurată în bumbac alb, închisă la nasturi până la bărbie, de îl făcea să o dorească atât de mult, încât lumea lui devenise roșie de ardoare și dorință?

Victoria puse capăt sărutului.

Prea curând.

Mâna îi căzu. Se lăsă înapoi pe pernă, oftând mulțumită.

Raul aștepta ca ea să spună ceva. Să facă ceva. Să-și explice acțiunile sau să-i ceară să le explice pe ale lui.

Nimic.

Deschise ochii și o privi fix.

Degetele ei i se odihneau pe frunte. Avea ochii închiși. Fața și corpul îi erau relaxate.

Adormise.

Capitolul 24

Un sentiment de spaimă o trezi brusc pe Victoria. Era cineva deasupra ei. O persoană mânioasă. Deschise ochii și se ridică dintr-o mișcare.

– Îmi pare rău, spuse Raul.

Stătea lângă divan, la căpătâiul ei, înalt, îngândurat, complet îmbrăcat, aranjându-și lavaliera și, evident, fără să-i pară rău deloc.

Victoria aruncă o privire în jur. Soarele dimineții pătrundea prin fereastră, păsările ciripeau în copaci, iar hainele lui erau aruncate prin toată camera... Ziua lui părea perfectă. De ce era supărat?

– Plec la Tonagra să închei vânzarea unui cal, îi spuse, dar înainte să plec, voiam să te avertizez: n-am discutat cu nimeni în afară de dumneata despre Danel și despre îndoielile mele referitoare la actuala mea strategie. Te rog să păstrezi lucrurile acestea pentru dumneata.

– Ce...

Ea clipi, încă buimacă, și fără să fi scăpat complet de teamă...

Apoi își aminti: momentele lor din încăpere, felul în care discutaseră despre strategia lui, despre familia și îndoielile sale. I se confesase, iar acum o acuza că ar fi putut bârfi despre asta.

Furia îi alungă buimăceala.

– Dacă știu că e ceva secret, nu spun. De ce ai crede că... Și apoi își dădu seama. Crezi că sunt o bârfitoare, doar pentru că am spus că ești prinț atunci când eram în Tonagra? Te asigur, domnule, că dacă mi-aș fi dat seama că, într-adevăr, ai sânge regal, și că ai de gând să-ți revendici tronul – încă nu putea înțelege lucrurile acestea pe deplin –, n-aș fi spus niciodată un cuvânt. Niciodată!

Zâmbetul alb străluci pe pielea măslinie a lui Raul.

– Cred în capacitatea dumitale de a ține un secret. A fost greșeala mea că nu am vorbit cu dumneata când te-am văzut în hol și că nu te-am avertizat să nu spui nimic. Îmi cer scuze pentru asta.

Ea încuviință din cap, în silă.

– Deci e logic să te avertizez acum, nu?

Împinse acul cu diamante în faldurile lavalierei și îl fixă.

– Orice vorbim în camera aceasta va rămâne între noi, îți jur.

El îi cercetă fața, ca și cum ar fi căutat ceva, și dădu din cap aprobator.

– Și eu jur. Se îndreptă spre ușă, o deschise, ezită pentru o clipă, apoi se întoarse către ea și o întrebă: E chiar atât de greu de crezut că sunt rege?

– Da. Mie îmi pari foarte normal.

El râse:

– Ești perfectă pentru mine.

Ieși, închizând ușa după el.

Victoria privi în urma lui, încercând să înțeleagă ce se întâmplase. Nu cuvintele – le înțelesese. Însă ostilitatea lui de mai devreme – de ce era dușmănos? Nu era obligat să rămână aici împotriva voinței lui. Iar noaptea trecută fusese aproape civilizată, cu discuții și...

Miji ochii.

Și mai ce? Chiar dacă fusese adormită, își amintea perfect discuția despre Danel. Își amintea cum el și-a dus mâna la inimă, își amintea spaima ei, își amintea cum s-a schimbat repede în cămașa de noapte, cum s-a urcat pe divan, cum s-a întins, cum Raul s-a apropiat, îngenunchind lângă ea, și cum îi mângâia fața... Nu mai simțise niciodată ceva ca atingerea lui – într-adevăr, fusese diferit de tot ce își închipuise vreodată. Nu se grăbise și nici nu fusese dur cu ea. Fusese tandru, atent, purtându-se la fel cum te-ai purta cu o ființă delicată, cu un ornament de sticlă sau cu cineva care îți este drag.

Lăsându-și capul pe pernă, își aminti...

Se relaxase sub atingerea lui și se deschisese ca o floare sub razele soarelui. El îi mângâiase buzele – iar ea făcea acum același lucru – și își aminti că era mai degrabă un sentiment amețitor, decât liniștitor. Aproape că-i venea să-i sugă degetele. Dar n-o făcuse. Sau cel puțin credea că nu. Pentru că, după ce închisese ochii, se lăsase purtată de val, scăldată de valuri de senzații. O sărutase; era sigură de asta. Și... și ea îl sărutase pe el. Îl apucase de încheietura mâinii, își amintea puterea oaselor lui, pielea, mușchii care se încordau sub strânsoarea ei.

Dar după asta...

Oare adormise? Părea imposibil. Cum ar fi putut să adoarmă? Nu avea încredere în nici un bărbat, cu atât mai puțin în Raul Lawrence, care o sărutase atât de sălbatic acum trei ani și care abia cu două nopți în urmă o răpise.

Îi îngheță sângele în vene, închipuindu-și ce îi făcuse în timp ce dormea! Dar apoi indignarea dispăru. Știa foarte bine că nu-i făcuse nimic. Nu era genul de bărbat care să profite de o femeie adormită. De fapt, era genul de bărbat care nu ar fi avut niciodată nevoie să profite de o femeie adormită. Ba chiar se putea ca o femeie mai experimentată decât Victoria să profite de el.

Diferența ar fi fost că lui i-ar fi plăcut.

Da, era un bărbat vulgar, dar spre binele lui, era foarte arătos și, de asemenea – suspină și recunoscu –, era un om onorabil. Știai întotdeauna la ce să te aștepți de la Raul Lawrence.

Se auzi un ciocănit în ușă. Amya își băgă capul înăuntru.

– Domnișoară Cardiff? Regele nostru crede că sunteți gata să vă treziți și m-a trimis să vă ajut.

Vocea fetei tremura când vorbea și arăta de parcă s-ar fi așteptat ca Victoria să arunce cu un pantof după ea.

Victoria oftă. Va trebui să o ierte pentru că o trădase în fața lui Raul. Până la urmă, nu era vina Amyei că, prin înfățișarea lui, cu trupul și cu sângele lui regal, impunea loialitate oricărei tinere femei care suspina după el.

– V-am adus apă proaspătă să vă spălați, spuse Amya.

– Intră. Victoria se ridică. Deși nu prea știu la ce îmi folosești. Îți dai seama că, de obicei, mă îmbrac singură.

– Da, domnișoară, dar eu sunt aici ca să nu fie nevoie să faceți asta. Amya duse apa în baie, apoi se întoarse și făcu o reverență. Ce rochie doriți să purtați astăzi?

– Pe cea neagră, te rog.

Se duse în garderobă și se întoarse cu rochia neagră și cu cea maro pe care Victoria o purtase cu o zi înainte.

– O voi curăța și o voi călca pe cea maro, imediat ce termin aici, spuse.

– Mulțumesc.

Victoria se duse în baie și se spălă, iar când se întoarse, descoperi că Amya strânsese divanul, pusese păturile deoparte, umpluse vaza cu flori și îi așezase pe pat lenjerie nouă și rochia cea neagră.

Avea să fie bine îngrijită în timpul șederii în castelul domnului Lawrence.

Ajutând-o să se îmbrace, Amya spuse cu o voce mai puțin timidă:

– Vă pot aranja părul.

Se uită la panglica simplă a Victoriei, măsurând-o din ochi.

– Îl port simplu. Așa îmi place.

N-avea nici un rost să se obișnuiască cu luxul.

– Da, dar aș putea să vi-l aranjez așa încât fiecare șuviță să strălucească precum aurul.

Auzind acestea, Victoria presupuse că Amyei îi era dor de munca de la hotel – și era vina ei că nu mai lucra acolo.

– Mi-ar plăcea, îi spuse.

– Regele meu a cerut să predați prima lecție de bune maniere astăzi, imediat după masa de prânz. Amya o conduse pe Victoria pe un scaun și începu să îi pieptene părul. Spune că lecția le va oferi tuturor ocazia să se bucure de un moment de relaxare în arșița zilei.

„Tuturor în afară de mine", se gândi Victoria.

Victoria își petrecu dimineața scoțând un alt cufăr mic dintr-o cameră de depozitare, arătându-le copiilor cum să repare tapiseriile, învățându-i o sută de cuvinte englezești și învățând la rândul ei o mulțime de cuvinte în moricadiană, și în tot acest timp își păstră îndoielile pentru sine.

Dar când se trezi în capătul sălii mari și văzu două sute de perechi de ochi dușmănoși, știa că avea dreptate: nu se va bucura de un moment de relaxare când va preda lecțiile. De fapt, dacă felul în care o privea Prospero însemna ceva, ar fi fost norocoasă să scape nevătămată.

Capitolul 25

– Domnișoară Cardiff?

La auzul vocii lui Thompson, Victoria își ridică ochii din scrisoarea pe care o scria.

– Da?

– Domnul Lawrence trimite vorbă că nu va ajunge la timp pentru cină. De fapt, va veni foarte târziu.

Thompson privi către sala mare, care acum se umplea rapid cu luptători osteniți după ziua de antrenament.

– Doriți o tavă în cameră?

Se gândi la opțiunile pe care le avea. Ar putea lua tava și să fugă, să se ascundă în spatele ușilor închise, în timp ce Prospero și prietenii lui afurisiți ar jubila că au învins-o. Gândul acesta îi măcina mândria.

Sau ar putea să stea la masa principală, lângă scaunul gol al lui Raul, știind că toți ochii vor fi ațintiți asupra ei, în timp ce ei ar ignora-o, ar face comentarii nepoliticoase la adresa ei, și n-ar putea să înghită nici măcar o îmbucătură. Scenariul acesta îi amintea mult prea mult de clipele petrecute în casa tatălui ei vitreg.

– Ce-mi sugerezi, Thompson?

– Nu e nici un deranj să o trimit pe Amya cu o tavă. Ochii lui Thompson licăriră de milă și înțelegere. Și cred că domnul Lawrence se va întoarce sigur mâine.

Ea încuviință.

– Îți mulțumesc. Apreciez acest lucru.

Cu un gest ferm, astupă sticluța de cerneală și adună bucățile de hârtie scrise mic și îngrijit.

– Îmi dați voie să trimit scrisoarea pentru dumneavoastră, domnișoară Cardiff? întrebă Thompson.

– O, Thompson, spuse Victoria, râzându-i în față. Ești cel mai credincios servitor al domnului Lawrence. Chiar crezi că aș avea încredere că o vei trimite?

– Aș trimite-o. Apoi recunoscu: După revoluție.

– Da, așa am presupus. Atunci o pot trimite și eu. Se uită la foile de hârtie. De fapt, probabil chiar i-o voi putea înmâna mamei.

– Își va face griji dacă nu are vești de la dumneavoastră?

– Nu, ea nu a călătorit niciodată. Habar n-are cât durează ca scrisorile să traverseze Canalul Mânecii.

– Foarte bine. Nu mi-ar plăcea deloc să știu că o acțiune de-a mea a contribuit la neliniștea unei mame.

– Stai liniștit, Thompson. Victoria se întoarse cu fața spre scări, apoi înapoi la el. Încă ceva, Thompson.

– Da, domnișoară?

– Aș aprecia dacă nu l-ai informa pe domnul Lawrence despre dezastrul de astăzi. Indiferent dacă îi voi face sau nu pe oamenii lui să mă respecte, mă voi descurca singură.

El ezită, rugămintea ei făcându-l să se simtă, evident, inconfortabil. Dar ea îl privi stăruitor, fără să facă nici cea mai mică concesie, și în cele din urmă el înclină din cap.

– Cum doriți. O voi trimite pe Amya sus cu tava.

Victoria dădu aprobator din cap și urcă scările, intră în dormitorul lui Raul și închise ușa după ea. Se întinse pe divan și își masă istovită mușchii încordați ai cefei. Așa cum se așteptase, lecția de bune maniere fusese un dezastru total. Oamenii lui Raul n-o puteau suferi, nu puteau suferi ideea că se puteau perfecționa, iar Prospero lăsase să se înțeleagă că el nu va accepta sfaturi din partea unui străin. Își acoperi ochii cu mâinile, încercând să șteargă amintirile.

Raul ar fi bucuros să știe că dormitorul lui era acum sanctuarul ei.

Sunetul clanței o trezi pe Victoria din puiul ei de somn neplanificat. Cu un sfeșnic în mână, Raul intră în cameră, împiedicându-se. Era tânăr, frumos, fericit, zvelt, fără manta, cu cămașa albă desfăcută, cu gulerul și lavaliera fluturând. Când văzu că Victoria are ochii deschiși, își duse degetul la gură, făcându-i semn să tacă. Cu grijă studiată, închise ușa în spatele lui.

Ea se ridică într-un cot.

– Unde ai fost?

– Ce întrebare de nevastă! Dacă ai de gând să-mi pui astfel de întrebări, trebuie să-ți îndeplinești îndatoririle de soție. Îi aruncă o privire pofticioasă. Vrei?

Ea miji ochii, privindu-i fața rumenă.

– Ai băut.

– E așa evident?

Își duse mâna la gură și suflă, apoi se prefăcu că leșină de la miros.

Victoria își înăbuși râsul. El ridică degetul a dojană și spuse:

– Ai grijă, domnișoară Cardiff, aproape ai zâmbit.

– Ești nostim.

Când Amya intrase cu tava cu mâncare, o trezise încet pe Victoria, îi scosese acele din păr, o ajutase să se îmbrace în cămașa de noapte, o convinsese să ia câteva îmbucături de pâine cu unt, apoi trăsese păturile peste ea și acoperise tava cu un șervet alb și curat. În timp ce ea își căuta alinarea în somn, Amya făcuse focul, apoi închisese încet ușa la plecare, iar Victoria auzise cheia întorcându-se în broască. Până și Amya o încuia înăuntru.

Dar acum nu mai rămăsese din foc decât o grămadă de jar, iar prin fereastră nu pătrundea nici un pic de lumină. Victoria miji ochii și privi în întuneric, la ceasul de pe polița de deasupra șemineului.

– E târziu.

– Foarte târziu, spuse Raul și zâmbi fericit. Am fost la cazino.

– Ce-ai făcut acolo?

Puse sfeșnicul jos, lângă noptieră, apoi se aplecă deasupra ei, în felul acela enervant și agasant.

– Am jucat.

Ea clipi brusc de uimire, iar el se trânti pe covor și îi rânji.

– Și am furat.

Orice urmă de somnolență dispăru de pe chipul Victoriei.

– Ce-ai furat?

– Totul! Făcu un gest larg, suflându-i în față aburii de whisky. Toată averea pe care sala de jocuri din Tonagra a câștigat-o în ultima lună.

Zâmbi triumfător.

– Dumneata ai făcut asta?

– Nu. Oamenii mei. Se bosumflă ca un băiețel care fusese dat afară din joc, dar apoi se lumină. Dar eu am plănuit totul.

Adunându-și pătura peste piept, Victoria se ridică de tot.

– Chiar le-ai furat toate câștigurile pe o lună?

–Până la ultimul franc de aur și până la ultima liră. Toate bancnotele. Toate tichetele. Familia de Guignard avea de gând să transfere tezaurul mâine în conturile lor, dar acum tot ce fac e să alerge de colo-colo ca niște idioți, încercând să-i convingă pe turiștii înspăimântați că sunt în siguranță și că trebuie să rămână în țară.

Fericirea se revărsa din el cu o înflăcărare sălbatică.

–Și dumneata ce făceai când oamenii dumitale furau?

–Jucam. Și câștigam. La mese. Sub ochii tuturor și fără nici o grijă. Iar după ce oamenii mei și-au terminat treaba și banii erau în siguranță, am aflat – zâmbi – că nu-mi puteam colecta câștigurile, așa că am făcut cea mai mare criză de nervi pe care ai văzut-o vreodată.

Purta părul prins la spate într-o fundă neagră; își trecu degetele printre șuvițe și smulse funda, apoi se strâmbă de durere. Dar asta nu-l opri. Ridică degetul, clătinându-l, și spuse:

–Jean-Pierre de Guignard nu mă place. El m-a îmbătat.

–De ce? întrebă ea alarmată.

–Încerca să mă liniștească, spuse. Să mă asigure că îmi voi putea lua câștigurile imediat ce îi vor prinde pe nenorociții ăia de hoți idioți. Am întrebat cât va dura. M-a asigurat că se va întâmpla peste puțin timp. Eu i-am zis că peste puțin timp nu e destul de curând.

Raul se încruntă de parcă nu și-ar fi înțeles propriile cuvinte.

–E posibil să te fi bănuit?

Oare omul acesta nu se temea de nimic?

–El bănuiește pe toată lumea. Dacă, într-adevăr, ar fi suspectat că eu sunt în spatele jafului, deja n-aș mai avea dinți și ochi, și toate degetele mele ar fi sfărâmate, și boașele mi-ar fi smulse și aș urla în agonie și...

–Te rog! spuse ea ridicând o mână. Ajunge.

–Iartă-mă. Prinzându-i mâna, îi sărută încheietura. E atât de ușor să vorbesc cu dumneata. Am uitat că ești femeie.

Ea oftă la explicația lui deloc flatantă.

–Da, văd.

– Uite ce e. Uite care-i strategia mea. Știu că există un lucru la care autoritățile nu se așteaptă, și anume ca hoțul să atragă atenția asupra lui, așa că am tot continuat să mă plâng. Zgomotos. Încontinuu. Ar fi trebuit să mă auzi! Ca să mă facă să tac, în cele din urmă Jean-Pierre m-a urcat în propria lui trăsură și m-a trimis acasă.

Raul se trânti pe spate, râzând incontrolabil.

Ea se aplecă pe marginea canapelei și râse împreună cu el. Nu știa de ce. În mod normal, nu ar aproba jaful. Dar el era atât de mulțumit de sine, atât de lipsit de apărare. Era aproape inocent în bucuria lui, și ceva din starea aceasta o atrăgea.

Când se opri din râs, se uită la ea.

– Știi ce o să fac cu banii ăștia?

– O să investești în revoluție? O să cumperi mai multe arme de foc?

– Nu. Nu, nu, nu. Banii ăștia sunt pentru după revoluție. Banii ăștia vor finanța guvernul, vor hrăni oamenii, ne vor trece prin prima iarnă până când îi vom reasigura pe turiști că sunt în siguranță aici. Când se vor întoarce, vom profita de ei, ca să devenim o țară bogată. Să fim independenți de țările mari care ne-ar absorbi și ne-ar folosi veniturile pentru poporul lor. Râse din nou. Jaful a mers mai bine decât mi-aș fi închipuit, iar Jean-Pierre va fi ocupat în următoarele două săptămâni să mă găsească.

– N-o să reușească, nu?

– Banii au dispărut în afara țării, iar Jean-Pierre crede că eu sunt doar un jucător nebun, lipsit de valoare, și un crescător de cai care se gândește să emigreze în Caraibe, unde va fi în siguranță, departe de răzvrătiții care alungă turiștii.

Raul își ridică privirea, fermecător ca un băiețel și ah, atât de îngâmfat!

Apoi, când ochii îi căutară chipul, zâmbetul îi păli. Îi apucă o șuviță de păr, ținând-o în degete ca și cum ar fi fost de aur.

Dintr-odată, liniștea nopții îi învălui. Dintr-odată, Victoria își aminti că erau singuri, că era prizoniera lui, că o sărutase forțat, că jurase că o va seduce și o va duce în patul lui...

Și el își amintea.

În adâncul ochilor lui strălucea pasiunea. Dispăruse orice urmă a băiețelului de mai devreme și pasiunea puse stăpânire pe el.

Pericol. Avertismentul îi vibra în tâmple Victoriei.

Încet, Raul se ridică, fără să o piardă din ochi.

Era din nou bărbatul acela, un învingător... care tânjea după femeia lui.

Ea se retrase încet, iar inima i-o luă la goană, hipnotizată de patima lui.

O urmărea stăruitor. Trupul lui înfierbântat emana valuri de căldură.

Se lovi cu spatele de divan. Strânse pătura în pumni, ținând-o în față, ca pe un scut.

Raul îi prinse capul în mâini și îi trecu degetele prin păr, cu un gest lacom.

O sărută. O sărută altfel decât noaptea trecută – apăsat, adânc, deschizându-i gura cu buzele.

Prima împunsătură a limbii lui o făcu să tresară. A doua o aprinse. Iar la a treia, sângele îi pulsă frenetic în vene, împrăștiindu-i dorința în tot trupul. I se tăie respirația, prea uimită ca să facă ceva... și înfierbântată, fără voie.

Ca un războinic, cu o femeie cucerită în pat, o posedă cu gura. Îi contură trupul cu palmele, făcând cunoștință cu el, ca și cum ar fi avut tot dreptul să o ia ca pe un premiu al victoriei. Bineînțeles, nu avea nici un drept, iar ea știa asta. Știa că ar trebui să fie profund jignită de faptul că o reducea la nimic mai mult decât un trofeu, dar era atât de absorbit de ea! O dorea. Când simți că-i cuprinde șoldul cu mâinile, ținând în pumni materialul cămășii ei de noapte, ca și cum i-ar fi fost teamă s-o piardă, descoperi că propriul ei extaz crescu, egalându-l pe al lui.

Revoluția lui nici măcar nu începuse, dar cu toate acestea, el câștigase deja fiecare conflict. Dușmanul se temea de el, și nici măcar nu știa cine e. Era deja un învingător.

Dar nu câștigase și victoria asupra ei, iar când mâna lui îi apucă sânul, când degetul mare îi înconjură sfârcul, se cutremură. Îl lovi peste obraz, rapid și tare.

– Domnule, mergi prea departe!

– Fir-ar să fie!

Flacăra lumânării abia dacă îi lumina trăsăturile încordate de înverşunare, în timp ce încerca să facă faţă furiei... şi dorinţei. Dar când o simţi că dă înapoi, pierdu bătălia. Căutând-o cu braţele, îi apucă încheietura mâinii şi o împinse înapoi pe divan.

Ea se luptă, nevrând altceva decât să îl mai lovească încă o dată.

Probabil nu ar fi fost un gest înţelept. Probabil asta i-ar aţâţa şi mai mult dezlănţuirea. Dar nu era singurul a cărui furie era aprinsă... Ba nu, nu despre nervi era vorba, ci despre altceva. Ceva ce îi era străin cuviincioasei guvernante engleze.

Ridicându-i braţele deasupra capului, se aplecă peste ea, iar ea se împotrivi pentru că era prea bine, prea aşa cum trebuia să fie. Pentru că atingerea lui o transformase într-o persoană diferită: pământeană, plină de dorinţă, o femeie care auzise chemarea trupului lui şi îi răspunsese.

O sărută din nou, explorându-i gura într-o mişcare de du-te-vino, până când se întipări în ea, până când nu mai putea rezista dorinţei, până când cămaşa de noapte pe care o purta deveni un obstacol firav, prea neînsemnat ca să-i despartă.

Când o auzi gemând sub presiunea buzelor lui, spuse:

– Da.

El îşi smulse lavaliera de la gât. Iar ea era atât de prostuţă încât nu-şi dădu seama ce făcea, până când îi legă încheieturile mâinilor.

– Nu! se împotrivi din nou.

O ţinea cu o singură mână, iar pe cealaltă o plimba pe trupul ei, explorându-i sânii, pântecul. Îşi apăsă mâna între coapsele ei, frământând materialul de bumbac, până când se umezi de plăcerea ei. Faţa i se îmbujoră de umilinţă şi se repezi spre el, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

Raul căzu cu spatele pe podea, trăgând după el lavaliera... şi pe ea.

Erau amândoi întinşi pe jos, unul peste altul. Şi înainte ca ea să-şi poată trage răsuflarea, el se rostogoli deasupra ei.

– Nu înveți niciodată, spuse rânjind și, ținându-i în continuare mâinile deasupra capului, își lipi buzele de gâtul ei.

Nu se răzbună că îl atacase, deși ea așa se așteptase. În schimb, își folosi gura ca pe o armă sexuală, savurând locul în care vena îi pulsa în carne, mușcându-i lobul urechii, explorându-i urechea cu limba, mișcând-o în cercuri lente.

Avea mușchi puternici, și o apăsa cu greutatea trupului său. Ciucurii covorului pătrunseră prin cămașa de noapte subțire, frecându-i-se de spate, de fese, de coapse. El mirosea a whisky, a cai și a Raul... De ce îi cunoștea deja mirosul? Nu voia asta, dar cumva știa că l-ar putea găsi oriunde: în întuneric, într-o mulțime, pe un continent...

Gura lui păcătoasă și pricepută se aventură și mai departe, către sânii ei, pe care îi gustă prin material, mușcându-i sfârcul și sugând cu putere; ea scânci, lăsându-se dusă de val și gâfâind sub materialul umed.

Acum nu mai lupta împotriva lui, ci împotriva ei înseși. Fiindcă își dorea să-i înconjoare trupul cu picioarele, să-l primească înăuntru și să învețe cum să se miște odată cu el, cum să se împreuneze cu el.

El îi mângâie cu limba și celălalt sân, înnebunind-o de plăcere, nimicindu-i împotrivirea și mândria.

Cum ar fi putut să se stăpânească, când propriul ei corp i se întorsese împotrivă? Făcuse toate gesturile perverse, invadându-i intimitatea, arătându-i acele fețe ale ei pe care mai bine nu le-ar fi știut. În toți anii în care călătorise prin Europa, își imaginase că este întruchiparea femeii bătrâne care nu poate fi dusă în ispită. Acum Raul îi smulgea inocența, distrugând toate minciunile pe care și le spusese sieși. Îl ura pentru asta... și cu toate acestea, îl dorea.

Genunchiul lui urcă între picioarele ei, făcând-o să-și strângă coapsele în jurul lui.

– Arzi pentru mine, îi spuse și se împinse în ea, o dată și încă o dată.

Se mișca o dată cu el, răsuflând greu de dorința violentă.

– Te rog.

Nu ştia ce îi cerea, ştia doar că atunci când rostise asta, el îşi ridică fruntea şi o privi. Ochii îi ardeau, dinţii i se încleştaseră. Se încordă şi o privi în timp ce dorinţa şi pasiunea o purtau dincolo de judecată. O lăsă să-i folosească trupul pentru a găsi plăcerea, îi arătă treptat cum să ajungă din ce în ce mai aproape de orgasm. Apăsându-şi mâna între picioarele ei, o mângâie uşor.

Flăcări o cuprinseră şi arse pentru el.

Capitolul 26

După părerea Victoriei, Raul ştia mai multe despre tortură decât oricare dintre membrii familiei de Guignard. În fiecare noapte, timp de şase nopţi, se întorsese de la antrenamentul cu trupele. La cină, îi dăduse să mănânce din propria mână, insistase să bea din pocalul lui, apoi, când cina se încheia, o ducea în camera lui... şi o seducea.

Nu-şi scotea niciodată hainele şi nici pe ale ei. În schimb continua să îi demonstreze că o putea înnebuni de dorinţă.

Ea se împotrivea. Bineînţeles că se împotrivea.

Devenise foarte priceput, folosind lavaliera ca să o controleze, şi într-un fel, pe ea n-o deranja. Cel puţin, când o lega, ştia că se comporta ca o femeie bine crescută: se lupta cu el.

Momentele în care nu mai era nevoie de lavalieră erau cele care o făceau să îi fie ruşine. Momentele în care o ducea la marginea prăpastiei pasiunii şi o împingea. Noapte după noapte, îi arătase că putea zbura... iar când se întorcea înapoi pe pământ, legăturile dispăreau, încheieturile îi erau libere, iar el o cerceta cu privirea. Nu spusese niciodată nici un cuvânt, dar amândoi ştiau adevărul: putea mult prea uşor să-i distrugă împotrivirea. Nici nu era nevoie să-l placă, o făcea să-l dorească.

Cu o noapte înainte, îl implorase, plângând, să o ia.

Dar nu, nu asta îşi dorea el. Nu voia să o posede. Voia ca ea să i se ofere.

Deocamdată nu se scufundase atât de adânc.

Singurul lucru care o ajuta să supraviețuiască torturii nocturne era faptul că și el suferea. Și poate că suferea mai mult. Nu avea de unde să știe. Dar așa spera, pentru că, în timp ce ea ajungea la extaz în fiecare noapte, în repetate rânduri... el nu avea parte de nici o satisfacție.

Nu-l mai văzuse zâmbind de câteva zile. Era bucuroasă.

Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi trebuit să predea lecția aceea oribilă astăzi! Nu-și putea imagina decât cât de satisfăcut va fi Prospero văzându-i ochii umflați și auzindu-i vocea răgușită. Se gândi să se ascundă în camera ei, lăsându-l pe Prospero să jubileze victorios.

Dar mereu își petrecea dimineața cu copiii. Ei îi alinau sufletul rănit, o făceau să-și aducă aminte că nu era jucăria unui bărbat sau subiectul de batjocură al altuia, ci o guvernantă iubită de cei care contau cel mai mult – copiii.

Erau niște copii iubiți, dar fuseseră crescuți în condiții potrivnice. În fiecare zi erau conștienți că familia de Guignard ar putea să le răpească părinții în mod brutal. Educația lor fusese neglijată, deoarece adulții se concentrau asupra îndatoririlor zilnice: mai întâi supraviețuirea, apoi câștigarea revoluției. Astfel, se încălzeau cu atenția Victoriei, și mai mult decât atât, le plăcea s-o învețe limba moricadiană.

În fiecare zi învăța tot mai multe cuvinte și tot mai multe fraze și în fiecare zi înțelegea limba din ce în ce mai bine. Bineînțeles, ei învățau engleza atât de rapid, încât ea căutase sala de clasă dărăpănată, o curățase și începuse să-i învețe să citească și să scrie.

Aproape toți sorbeau totul cu nerăbdare.

Dar nu și fiul lui Prospero. La început, Victoria crezu că își asculta părinții și făcea pe prostul, înadins. Apoi îi văzu expresia când sora lui de patru ani citi cuvintele pe care Victoria le scrisese pe tablă. Chiar nu putea înțelege.

S-a gândit că poate era din cauza vederii, dar când îi puse întrebări, descoperi că vedea la fel de bine ca un tânăr vânător.

Așadar, amintindu-și ce învățase la Distinsa Academie pentru Guvernante, îl ascultă la cifre.

Băiatul era un geniu al matematicii. Când îi înşira coloane lungi de numere, el îi răspundea aproape înainte ca ea să termine – şi întotdeauna răspunsul era corect. Îl învăţă înmulţirea într-o lecţie şi împărţirea în alta. Şi mai important, înţelegea noţiunile abstracte, mintea lui sărind de la o rezolvare la alta şi memora tot ce învăţa.

Nu putea să scrie, dar ce conta asta? Când îşi aminti de domnul Johnson şi de munca pe care o făcuse pentru el, ştiu că băiatul lui Prospero putea angaja pe cineva care să-i scrie cifrele. Tot ce trebuia să facă era să calculeze în minte.

Luă prânzul cu copiii şi era extrem de mulţumită că nu avea nimic de reproşat în privinţa manierelor lor. Tot ce făcea era să mănânce încet, îngrijit, să le ofere celorlalţi mâncarea, să poarte conversaţii politicoase, iar copiii o imitau.

Era o victorie care o făcea să fie încântată şi se simţea bucuroasă.

Cu părinţii lor nu avusese parte de o astfel de victorie.

Fiecare zi era o altă înfrângere nimicitoare. Iar după aceea, în fiecare zi îşi petrecea după-amiezile la masa de scris din colţul sălii mari, ajutându-l pe Thompson cu contabilitatea gospodăriei – până la urmă, învăţase foarte multe de la domnul Johnson şi era bucuroasă să pună aceste cunoştinţe în aplicare.

– Victoria!

Vocea caldă şi joasă a lui Raul o făcu să tresară. Condeiul îi căzu din mână şi cerneala se împrăştie pe hârtie. Luă sugativa şi, cu un gest ferm, tamponă surplusul, încercând să salveze cuvintele pe care le scrisese cu atâta grijă. Când fu mulţumită, se întoarse cu faţa spre el.

Părea mai slab şi mai îndârjit, cu faţa suptă, iar ea îşi dădu seama că blândeţea vocii lui nu era decât o închipuire, pentru că ochii îi erau reci ca gheaţa. Mirosea a proaspăt, ca şi cum s-ar fi spălat într-un lac de munte, şi poate chiar o făcuse, pentru că părul lung îi curgea în şuviţe umede, iar hainele îi erau ude în dreptul umerilor, la talie şi în locul în care tivul pantalonilor intra în cizme.

– Ce faci? Nu aşteptă răspunsul ei, ci întinse mâna să ia scrisoarea.

Ea o feri încet din calea lui.

– Îi scriu mamei mele, îi dau un raport adevărat al evenimentelor de aici din Moricadia.

– Al tuturor? spuse ridicând o sprânceană.

– Mama mea se temea că o să ajung rău, așa că m-am abținut să-i spun că dorm în dormitorul dumitale. Privindu-l direct în ochi, Victoria îl provocă: Chiar și dacă ar ști că dorm pe divan, tot nu s-ar simți bine.

Dacă Raul se simțea vinovat pentru că o făcea să ascundă adevărul de mama sa, Victoria nu vedea nici o dovadă a acestui lucru.

– Dorești ca Thompson să-ți trimită scrisoarea? întrebă.

Ea râse scurt, cu amărăciune, împături paginile și le puse în săculețul ce-i atârna la talie.

– Am discutat deja cu Thompson despre asta. Mă voi ocupa singură.

– Cum dorești, spuse el cu indiferență. Hada servește cina. Ni te vei alătura?

Voia să refuze, să spună că va lua o tavă în cameră, că nu putea suporta să se afle în camera aceea plină de fețe batjocoritoare, apoi se întoarse și-i văzu expresia lipsită de zâmbet. El îi întinse mâna, și privindu-i palma întoarsă, își dădu seama că invitația lui nu era chiar o invitație; nu avea de ales. I se va alătura.

Îi dădu mâna, iar atingerea pielii lui peste a ei îi tăie respirația.

Își dorea să fi purtat mănuși. Un obstacol ar fi făcut atingerea mai puțin apăsătoare... dar pe de altă parte, noaptea, hainele n-o protejaseră de pasiunea pe care o simțise în brațele lui. Probabil singurul lucru care ar fi putut-o apăra de el era distanța. Ah, dacă ar putea rezista o săptămână... apoi încă una!

Nu. Avea nevoie de un alt țel.

Ar fi fost o victorie și dacă ar putea rezista numai în noaptea aceasta.

Prefăcându-se calmă în disperarea ei, merse lângă el la masa principală. Îl salută din cap pe Prospero – seara pretindeau că sunt în relații bune. Murmură un salut către Zakerie pe care se bucura să-l vadă pentru că firea lui prietenoasă o făcea să se liniștească.

Raul îi trase scaunul.

Se aşeză şi se pregăti pentru o altă seară pe care avea să o petreacă prefăcându-se că mănâncă, când, de fapt, îşi dorea să fie în altă parte.

Se aşeză şi el.

Scaunele de lângă ea erau goale, căci Thompson le coordona pe Hada şi pe femei să aşeze mâncarea pe masă, să toarne bere şi vin şi să se asigure că bărbaţilor lor nu le lipsea nimic.

Victoria nu ştiu ce o făcuse să vorbească. Probabil nimic altceva decât hotărârea de a purta o conversaţie normală. Sau poate că se săturase să încerce să fie invizibilă.

– Raul?

– Da? Îi oferi pocalul lui cu vin.

Ea îl luă şi îl ţinu în mână.

– Spuneai că femeile trag cu arma mai bine decât bărbaţii.

– Da.

– Este vreuna dintre ele la conducere?

Raul o privi ca şi cum ar fi vorbit o limbă străină.

– Femeile stau toată ziua afară, pregătindu-se să lupte în revoluţie ca bărbaţii. Se întorc noaptea, obosite şi murdare, dar nu apucă să mănânce şi să bea şi să se relaxeze ca ei. Trebuie să facă treburile casei şi să-şi îndeplinească îndatoririle femeieşti.

În jurul lor, conversaţia scăzu încet şi se stinse.

– Mă întrebam – pe câmp, este vreuna la conducere? Este vreuna dintre ele comandant sau sunt în subordinea lui Zakerie şi a celorlalţi bărbaţi?

Raul se holbă la ea, de parcă i-ar fi crescut coarne.

Zakerie îşi frecă degetele pe frunte.

Prospero o privi cu ochii la fel de întunecaţi şi de sticloşi ca obsidianul.

Thompson stătea într-o parte, urmărind scena.

Victoria o privi pe Hada, care stătea nemişcată, fără expresie, cu un urcior de bere legănându-i-se la mijloc şi cu o farfurie cu carne într-o mână.

Raul se lăsă pe spătarul scaunului şi scoase un hohot de râs aspru şi batjocoritor.

– Nu, nici una dintre femei nu este comandant. Nu au pregătirea necesară.

Dintre toate lucrurile, Victoria ura părtinirea și nedreptatea, iar aceasta era părtinire în cea mai odioasă formă a sa. Și până la urmă, ce-ar fi putut să-i facă bărbații aceștia dacă vorbea pe față? S-o închidă?

– Ai spus că atât de multe dintre ele și-au pierdut soții sau tații în fața asupritorilor, încât au trebuit să-și apere singure casele și familiile în toate felurile posibile. Ai dat de înțeles că admiri femeile care doresc să lupte. Și ai spus că fac pregătiri pentru a învăța să mânuiască armele de foc. Nu pot învăța și să comande?

Femeile care stăteau în picioare, în timp ce bărbații erau așezați, se uitară una la cealaltă, ca și cum cereau ajutor.

– Bărbații nu sunt antrenați înainte de a deveni sergenți și așa mai departe? insistă Victoria.

– Are dreptate, spuse Zakerie. Și bărbații se antrenează, iar eu am două femei pe care le las la conducere când am treburi în altă parte. Fac tot ce aș face eu, și chiar mai bine.

Prospero trânti pocalul pe masă.

– Firea bărbatului îl face să fie mai capabil să conducă!

– Se pare că firea bărbatului îl face și mai capabil să aibă un acces de furie, spuse Victoria cu răceală. Este o calitate de conducător ce-ar trebui admirată?

Thompson se apropie de masă.

– Domnule Lawrence, dacă Hada ar prelua conducerea întregii gospodării pe post de majordom – și este admirabil de capabilă să facă față tuturor situațiilor și crizelor –, eu aș fi disponibil să lucrez pe teren mai des. Vocea lui era nerăbdătoare. Îmi place să merg în pădure și să coordonez operațiunile de acolo.

Mesenii izbucniră într-un murmur care crescu treptat, transformându-se într-un vuiet în care toată lumea își spunea părerea. Raul se tolăni înapoi pe scaun și întrebă alene:

– Ce-ai făcut?

– N-am făcut decât să pun o întrebare.

– O întrebare ce trebuia pusă, evident.

Luându-i mâna, îi sărută degetele.

Verva se stinse aproape dintr-odată, şi Victoria se trezi încă o dată în centrul atenţiei ochilor curioşi.

– Voi lua în considerare toate părerile exprimate în seara aceasta, iar mâine voi hotărî pe care dintre femei o voi pune la conducere.

Raul dădu din cap către Hada, apoi către Prospero.

– Dar deocamdată, Thompson are dreptate, şi îmi pare rău că am fost mărginit. Hada, dacă îţi face plăcere, poţi prelua conducerea întregii gospodării.

Cu reticenţa ei tipică, Hada încuviinţă din cap şi trecu direct la treabă, îndrumând femeile în servirea cinei.

Prospero se aplecă în faţă şi îi şopti Victoriei:

– Hadei îi place în aer liber.

Surprinsă, Victoria îşi mută privirea la Hada. Era fragilă, scundă, firavă, iar felul în care şchiopăta era înfricoşător.

– Ştii de ce lucrează în interior şi nu afară, învăţând femeile să tragă cu arma? o întrebă.

– Nu, nu am vorbit niciodată despre vieţile noastre.

Pentru că Victoria avusese grijă să nu-şi împărtăşească amintirile şi ambiţiile cu oamenii pe care îi întâlnise în Moricadia. Se părea că Prospero nu era atât de orb pe cât îşi imaginase ea, pentru că spuse:

– Asta pentru că nu doreşti să-ţi faci prieteni aici.

– Nu. Nu vreau prieteni aici.

Refuză să pretindă altceva şi privirile li se întâlniră. Prospero dădu din cap cu înţeles.

– Când am cunoscut-o pe Hada, avea doisprezece ani. Era întreagă, frumoasă, sălbatică şi era cel mai bun ţintaş din ţară.

Victoria se retrase. Ştia deja că nu voia să audă, tocmai pentru că Prospero era atât de hotărât să îi spună. Dar el se apropie şi mai mult.

– Când avea cincisprezece ani, era la vânătoare, căutând ceva de-ale gurii pentru a-şi hrăni familia. Ei bine, trebuie să ştii – nici unui moricadian nu i se dă voie să ia carne de nicăieri din ţară. Familia de Guignard spune că îi aparţine. Prinţul Sandre şi oamenii lui au prins-o vânând un iepure, un iepuraş – cu mâinile

îi arătă dimensiunea mică –, fiindcă până și iepurii sunt pe jumătate morți de foame în țara asta. Așa că prințul a poruncit oamenilor lui să o urmărească prin pădure. Ei erau călare. Ea, pe jos. Și-au bătut joc de ea până când au istovit-o, până când n-a mai putut alerga, până a căzut. Apoi au călcat-o cu caii. Copitele unuia i-au sfărâmat șoldul, alta piciorul. Au lăsat-o să moară, mulțumiți că făcuseră dreptate.

Îngrozită, Victoria se uită la el, apoi la Hada.

Hada îi văzu reacția și se duse către masa principală, cu mersul ei strâmb și dureros.

– Nu a murit, dar nu va mai putea alerga niciodată, nu va mai putea trage cu arma niciodată și nici nu va mai putea fi femeia care ar fi trebuit să fie. Ochii lui Prospero scăpărară de ură. Mi-a dăruit doi copii, dar alții nu mai poate avea. Aproape a murit când l-a născut pe ultimul.

Ochii Victoriei se umplură de lacrimi de durere.

– Prospero! Ajunge, spuse Raul făcând un gest amenințător.

Prospero nu-l luă în seamă și continuă să-i vorbească Victoriei:

– Dumneata vii aici și vrei să schimbi totul. Când vei suferi așa cum vom suferi noi toți, când îți vei vedea mama moartă de foame și prietenii uciși, atunci o să înțelegi de ce suntem așa cum suntem. Atunci vom asculta de dumneata!

Hada veni la masă, se aplecă și își privi soțul în ochi.

– Prospero. Nu-ți voi permite să faci din mine un subiect de milă. Niciodată și pentru nimic în lume. Așa că ține-ți fleanca.

– Femeie! Se ridică în picioare și o privi de sus. Nu-mi spui tu mie ce să fac!

Hada îi susținu privirea.

– Cineva trebuie s-o facă.

Prospero dădu înapoi.

– Trebuie să merg să patrulez.

Luându-și pocalul, păși apăsat spre ușă.

Victoria se ridică.

– Eu mă duc la culcare.

Capitolul 27

Victoriei nu-i păsa ce credeau oamenii. Nu voia decât să fie singură. Bineînțeles, nu era posibil.

Raul o prinse din urmă, înainte să iasă din sala mare. În timp ce urcau scările, îi puse brațul pe spate și intră în dormitor după ea. Închise ușa și apoi o încuie. La fel ca în fiecare seară, Amya pregătise camera. Pusese cearşafuri pe divan, îi pregătise cămaşa de noapte, aprinsese focul. Dar în fiecare seară, adăuga ceva nou: o vază cu flori, petale de trandafiri care pluteau în ligheanul cu apă. Astăzi aprinsese lumânări în toată camera, creând o lumină caldă care făcea ca până şi privirea asupritorului ei să pară... compătimitoare.

Nu putea suporta asta. Luându-şi cămaşa de noapte şi o pătură, fugi în garderobă. Se schimbă în întuneric, se înfăşură în pătură şi se întoarse în dormitor.

Raul era încă acolo, stătea în picioare în acelaşi loc, aşteptând. Aşteptând...

Îl privi supărată şi furioasă, dorindu-şi să plece, gata să se lupte cu el dacă era nevoie.

Dar neruşinatul fără milă o luă prin surprindere.

– Îmi pare rău pentru scrisoarea către mama ta. Îi întinse mâna. Când se va termina revoluția, o vei putea trimite.

O, nu. Nu o va putea face să îi treacă supărarea. Iar ea nu avea de gând să îl atingă.

– Când se termină revoluția voastră, mă duc s-o văd.

– Da, sigur că da. Raul lăsă mâna în jos. Se duse la fereastră şi, sprijinindu-se de perete, privi afară. Dumneata şi mama dumitale sunteți apropiate?

– Deloc.

Nu ştia de ce îi făcuse o confesiune atât de ruşinoasă – poate pentru că în prima noapte el i se confesase ei –, dar adăugă:

– Nu cred că-şi face vreodată griji pentru mine, dar totuşi, pentru că e mama mea... îi scriu.

–Călătoreşti în toată lumea, şi mama dumitale nu îşi face griji?

Se întoarse încruntat. Victoria se grăbi spre divan, dar nu fiindcă se gândea că el intenționa să o seducă. Nu chiar atunci.

Acum nu făcea altceva decât să se apropie de ea, dar fără să vină mai aproape.

–Sunt fiica cea mai mare, singurul copil de la tatăl meu. După moartea lui s-a chinuit să-şi câştige pâinea, dar aproape că am ajuns la azilul pentru săraci.

–Asta ar fi fost o condamnare la moarte pentru amândouă.

–Exact. Aşa că s-a măritat cu tatăl meu vitreg.

Se înfundă în perne, îşi trase pătura până la bărbie şi se ghemui dorindu-şi să nu fi început niciodată această discuție... şi să se poată opri chiar acum.

Belle, sora cea mai mică a lui Raul, ghicise câte ceva, poate destul de bine, dar Victoria nu spusese nimănui adevărul despre ea şi mama ei. Dar acum parcă nu se putea opri.

–Tatăl meu vitreg s-a însurat cu ea ca să aibă o nevastă care să aibă grijă de copiii lui din prima căsătorie. De atunci au tot avut copii împreună. Am opt frați vitregi.

–Aşa că mama ta a trebuit să-şi împartă atenția între toți. Raul se apropie şi se aşeză pe podea, lângă divan. Dar totuşi este mama dumitale.

Ea îşi întoarse capul şi îl privi. Ochii lui verzi străluceau şi în ei se citea ceva ce părea a fi iubire. Părul îi era ca o mătase neagră care-i curgea pe umeri. Era atât de frumos încât o durea inima.

–Dumneata ți-ai iubit mama? îl întrebă.

–Ea m-a iubit pe mine, spuse el simplu.

–Oh, mama mă iubeşte. Nu asta am vrut să insinuez. Poate că inima o durea din mai multe motive decât îşi închipuia. Dar eram un copil dificil, nerecunoscător față de mila tatălui meu vitreg şi care dorea mai mult decât avea dreptul, iar mama a fost prinsă la mijloc.

–A trebuit să fii mult prea puternică.

–Doar atât cât a fost nevoie, îl corectă Victoria.

În cele din urmă, el se mişcă, făcând ceea ce ea aşteptase toată seara, gestul pe care se pregătise să îl respingă. Încet, se aşeză lângă ea pe divan, prinzând-o între trupul lui şi spătarul canapelei. Ea încremeni, dar el nu făcu altceva decât să o ia în braţe şi s-o ţină şi s-o ţină... s-o ţină până când căldura trupului lui penetră răceala care o ţinea prizonieră. O ţinu în braţe până când se linişti lângă el, îşi puse capul pe pieptul lui şi îi ascultă bătăile inimii. O ţinu în braţe până când lumea dispăru şi rămaseră numai ei doi.

Era după-amiază când Raul se întoarse la castel. Îşi aruncă lavaliera şi acul pe masa de pe holul de la intrare. Thompson veni repede la el, îi luă gulerul şi manşetele, apoi întrebă:

– Sunteţi obosit, domnule?

– A fost o zi lungă, spuse Raul, masându-şi ceafa.

– Dar profitabilă în multe feluri şi de succes în multe altele.

– Viento a câştigat cursa?

Raul aprobă din cap, cu satisfacţie.

– Cu doi cai în cercul învingătorilor în numai două săptămâni, ochii crescătorilor se întorc către Moricadia. Şi cu două vânzări care însumează peste şaisprezece mii de lire sterline, i-am atras atenţia lui Jean-Pierre.

– Şi chiar este un lucru bun, domnule?

În ultimele săptămâni, Thompson devenise mai neliniştit.

Cu toţii deveniseră. Se vedea din scena de noaptea trecută dintre Victoria şi Prospero, când se ciondăniseră, când Victoria fugise de la masă apoi îi făcuse confesiuni nefericite despre înstrăinarea de mama sa. Cu o săptămână în urmă, nu i-ar fi spus atât de multe despre viaţa ei personală, iar pentru el, acesta era un semn că, în ciuda faptului că se afla aici fără voia ei, se apropiaseră.

La gândul acesta, el se încruntă. Ce se întâmplase?

El intenţionase doar să o seducă, nu să înceapă o poveste de dragoste. Nu iubire... Avea de câştigat o revoluţie. Nu avea timp pentru aşa ceva.

– Domnule?

Lunga ezitare a lui Raul îl făcu pe Thompson să se îngrijoreze și mai tare.

–Atâta timp cât voi continua să apar în sălile de jocuri de noroc și în stațiuni, este bine ca Jean-Pierre să fie cu ochii pe mine. Raul puse o mână fermă pe umărul lui Thompson. Așa nu observă spionii pe care i-am trimis în hoteluri și în palat și nici nu aude împușcăturile care răsună în cele mai îndepărtate colțuri ale pădurii.

–Sper să aveți dreptate, domnule.

–Nu va mai dura mult, Thompson. Suntem aproape gata.

Porni pe scări către sala mare.

–Domnule!

Precipitarea din glasul lui Thompson îl opri pe Raul.

–Domnișoara Cardiff m-a rugat să nu vă spun despre lecțiile pe care ați pus-o să le predea, dar acum sunteți aici și a trecut o săptămână și nu s-a îmbunătățit nimic...

–Are probleme cu ei?

Victoria Cardiff are probleme în a preda o lecție? Lui Raul îi venea greu să creadă așa ceva.

–Dacă îmi dați voie, îmi voi ține promisiunea și nu vă voi spune... vă voi arăta.

Thompson îi făcu lui Raul un semn să-l urmeze.

Porniră către intrarea în sala mare și se ascunseră, lipindu-se de perete. Raul auzea voci – multe voci vorbind moricadiană, apoi pe Victoria spunând:

–Nu înțeleg prea bine limba voastră, dar presupun că știți asta.

Vocea lui Prospero îi răspunse:

–Ar trebui să înveți mai repede, doamnă profesoară. Noi știm cu toții engleză. A trebuit s-o învățăm ca să-i servim pe turiștii care ne cred niște ignoranți.

Victoria răspunse cu fermitate:

–Mare păcat că turiștii englezi vă consideră ignoranți, e o prostie din partea lor. Dar asta nu reduce nevoia de a învăța manierele care vor mulțumi toate naționalitățile.

Prospero râse nepoliticos.

–Avem manierele noastre. Sunt destul de bune pentru noi. Sunt destul de bune pentru toată lumea.

Raul trase cu ochiul de după colțul din sala mare.

Felul în care stăteau oamenii lui, felul în care vorbeau și râdeau: erau ca niște lupi care dădeau târcoale, iar Victoria era prada.

Și ea știa asta, dar stătea dreaptă și demnă în fața încăperii, fără să se retragă, fără să cedeze, ci continuându-și sarcina pe care i-o atribuise.

Raul se întoarse către Thompson.

– Nu a putut să-i învețe deloc?

– Deloc.

– De ce nu?

– Chiar de la început s-au purtat ca o haită la pândă.

– Fiindcă a fost nepoliticoasă cu Prospero?

– Nimănui nu-i plac schimbările, dar schimbarea vine. E ușor s-o învinovățești pe domnișoara Cardiff.

– Dar femeile? De ce n-o susțin? De ce n-o susține Hada?

Thompson părea stingherit.

– Pentru că nu are nici un fel de autoritate aici. De fapt... cred că problema începe de la femei.

– De la femei?

„De la femei?“ se întrebă încă o dată în gând.

– De ce nu ar plăcea-o femeile pe Victoria? În special după seara trecută când a vorbit în favoarea lor?

– O disprețuiesc. O disprețuiesc pentru că, domnule, iertați-mă, repet ce am auzit fără să vreau – este o femeie ratată.

Raul se simți ca și cum s-ar fi rătăcit într-o pădure ciudată, cu crengi întortocheate și scorburi întunecate.

– De ce e o femeie ratată?

Thompson se făcu una cu pământul de rușine, ca un școlar bătut cu bățul.

– Doarme în camera dumneavoastră, dar dumneavoastră nu o vreți.

– Poftim?

– Femeile știu că nu aveți reuniuni sexuale.

Raul ar fi râs la terminologia oficială a lui Thompson. Dar nu era amuzat.

– De unde știu ele asta?

– Au fost discuții între oamenii care trăiesc aici, despre faptul că sunteți morocănos.

– Sunt morocănos, repetă Raul.

– Ele știu... Adică, cred că dacă domnișoara Cardiff v-ar face... fericit, ați fi mai... plăcut.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce șleahtă de bârfitoare!

Raul știa că oamenii lui îl urmăreau și, într-adevăr, faptul că era închis în cameră cu o femeie frumoasă și pasională îi tulbura somnul și îl făcea să se întrebe dacă îl va putea întrece în acest concurs de voință. Dar să se răzbune pe Victoria... Nu își închipuise vreodată că va avea de suportat astfel de consecințe.

– Domnișoara Cardiff te-a rugat să nu-mi spui despre problema pe care o are?

– Exact. Mi-a spus că îi va face să o respecte. Sau nu îi va face. Cred că mândria ei nu vă va lăsa să interveniți.

Raul își trecu mâna prin păr și se gândi:

– Atunci, deocamdată, n-am s-o fac. Sincer, Thompson, i-aș lua apărarea domnișoarei Cardiff în orice dispută. Porni către scările din spate. Când ajunse la ușă, se întoarse: Sau cel puțin, în orice luptă în care nu sunt eu adversarul.

Capitolul 28

Astăzi avea să fie altfel.

Astăzi, stând în fața oamenilor lui Raul, Victoria va reuși să găsească vorbele potrivite ca să-i facă să-și dea seama de importanța misiunii ei. Pentru că astăzi se împlineau zece zile de când se afla în castelul dărăpănat al lui Raul și privind războinicii – bărbați și femei – mâncându-și prânzul, și râgâind, și scărpinându-se, își dădu seama din ce în ce mai mult cu câtă disperare aveau nevoie de ajutorul ei.

Şi mai important era că voia să poată da ochii cu Raul în lumina zilei şi să-i spună că a început să realizeze cu succes sarcina pe care i-o atribuise. Nu suporta ideea unui eşec. Nu şi de când Raul îi întorsese lumea pe dos şi o făcea să se simtă atât de nesigură pe sine.

Nesigură pentru că noaptea, când închidea uşa dormitorului, nu ştia niciodată cu ce bărbat va avea de-a face.

Va fi amantul seducător şi întunecat, care insista ca ea să se predea? Sau gentlemanul care smulsese de la ea o confesiune nefericită şi care apoi o ţinuse în braţe, făcând ca totul să fie mai bine? Trebuia să ştie că putea să-i înveţe pe oamenii aceştia, altfel cine era ea? În nici un caz, Victoria Cardiff, guvernanta stăpânită şi expertă, ci o femeie ispitită de noapte şi de un bărbat, atât de mult încât îl dorea necontenit...

Nu, astăzi avea să fie diferit. Nu va accepta altă soluţie.

Îl privi pe Prospero – pentru că, dacă va câştiga în faţa lui, va câştiga în faţa tuturor – şi spuse:

–Astăzi vom învăţa cum să ne salutăm unul pe celălalt şi cum să mâncăm cu furculiţa.

Cu pocalul de bere în mână, Prospero se lungi pe scaun şi întrebă cu glas răsunător:

– De ce să învăţăm lucrurile astea pe care dumneata le preţuieşti aşa de mult? Sunt inutile, iar noi avem de câştigat o revoluţie!

Victoria aşteptă până când tumultul de aprobări se stinse.

– Pentru că, odată ce va începe revoluţia voastră, va fi câştigată sau pierdută în câteva zile, cel mult o săptămână. Apoi regele va fi la palatul său, voi veţi fi curtenii lui şi întreaga lume va fi cu ochii pe voi. Numai acum aveţi timp să învăţaţi bazele politeţii.

– Dar suntem politicoşi, spuse el bătăios.

Victoria aproape că râse la ironia că tocmai Prospero îi spusese aşa ceva. Dar îl înţelese. Şi îi înţelese şi mândria.

–Aveţi o politeţe necizelată, da. Ridică vocea, asigurându-se că va ajunge până în colţurile îndepărtate ale sălii mari. Dar motivul pentru care vreţi să muriţi pentru această revoluţie şi pentru regele acesta este că ştiţi că trăiţi în condiţii atât de vitrege şi,

drept urmare, voi și copiii voștri nu aveți de ales decât să rămâneți aici.

Hada stătea rezemată de peretele îndepărtat, privind și ascultând. Victoria continuă:

– Dacă ați merge în Italia sau în Franța, sau în Danemarca, ați fi ca niște țărani de acum o mie de ani, care dintr-odată au fost aduși în viitor și aruncați în lumea modernă. Anglia, Spania, Prusia – ei au ziare. Au căi ferate. Ați ști să vă comportați într-un tren? Nu aveți nici cea mai vagă idee. Învățați ce vă predau eu, dacă nu pentru voi, măcar de dragul copiilor voștri sau al regelui vostru.

Trebuie să fi atins o coardă sensibilă, fiindcă Hada înaintă, cu mersul ei șchiopătat ca o amintire amară a celor din familia de Guignard și a întregii cruzimi de care sunt capabili.

Respirând greu, aproape tremurând de emoție înăbușită, Prospero își privi soția. Întorcându-se înapoi spre Victoria, îi spuse:

– Problema ești dumneata. Ești atât de mândră de călătoriile și de prețiozitatea dumitale – dar știi care e problema?

– Nu. Spune-mi.

De parcă ar fi putut să-l oprească.

Prospero se ridică în picioare, și vocea îi răsună până în fundul sălii mari.

– Pentru dumneata n-are importanță revoluția. Când vei putea, vei pleca. Înainte ca lupta să înceapă, Saber plănuiește să te scoată de aici, iar dumneata o să fugi fără să te uiți înapoi. Noi vom fi aici, luptând și murind, și n-o să îți pese. Dormi în fiecare noapte cu regele nostru în camera lui, dar nu îți pasă că el e hotărât să conducă atacurile, că a insistat să călătorească sub stindardul familiei sale, că familia de Guignard îl va vâna pe el primul, că ar putea fi împușcat sau ucis, sau și mai rău – capturat, târât în temnițele lor infernale și torturat.

Dintr-odată, Victoria simți că i se oprește respirația.

– Știi ce le face familia de Guignard oamenilor? Ai văzut vreodată un om schingiuit pe scaunul de tortură, până când toate încheieturile i-au fost distruse? Știi ce se întâmplă când fac două

noduri la o funie şi o strâng în jurul capului unui om, până îi ies ochii din orbite?

Victoria nu putea vorbi. Cu slăbiciune, scutură din cap şi încercă să nu şi-l imagineze pe Raul aşa.

– Am văzut. Toată lumea a asistat la tortură.

Oamenii lui Raul îşi întorceau capetele, uitându-se spre intrare, foindu-se în scaune, ca şi cum ar fi vrut să iasă. Din cauza discursului lui Prospero. Din cauza durerii şi a amintirilor.

Hada se opri în spatele soţului ei, îşi puse mâinile pe umerii lui şi o cercetă pe Victoria cu nişte ochi întunecaţi şi lipsiţi de expresie.

– Din ziua în care ne-am născut, am fost târâţi în Tonagra ca să vedem prizonierii înainte de a fi spânzuraţi de familia de Guignard. Mi-am văzut propriul tată...

Vocea lui Prospero nu mai răsuna. Îşi lăsă capul în jos, închise ochii, întinse braţul şi-i strânse mâna Hadei.

Pentru prima oară, Victoria nu-l mai vedea ca pe un om dezgustător, ci ca pe unul torturat de nişte amintiri prea chinuitoare ca să le poată suporta.

– Îmi pare rău, Prospero.

El deschise ochii. Se uită urât, respingându-i empatia. Vocea i se ridică din nou:

– Trăncăneşti întruna despre maniere când noi ne vedem moartea cu ochii. Aşa că nu, nu vreau să mă alătur lumii dumitale moderne. Nu până când nu îmi închei datoria pe care o am de îndeplinit aici.

Hada îşi ridică mâna de pe umărul lui şi îl lovi peste ceafă. O dată. Cu putere.

– Taci din gură.

El se întoarse către ea.

– De ce-ai făcut asta?

– Are dreptate, spuse Hada. Ştii bine că are dreptate.

– Crezi că femeia asta are dreptate? Frecându-şi ceafa, recunoscu în silă: Poate că are. Dar eu nu vreau să învăţ de la o îngâmfată...

Hada îl plesni peste ureche.

–O fi îngâmfată, dar îl învață pe fiul tău matematică. Se întoarse cu fața la celelalte femei și spuse: Știu că sunt multe lucruri la domnișoara Cardiff care ne fac să ne îndoim că ne-ar fi de folos nouă și regelui nostru. Dar îi învață pe copiii noștri – pe toți – să citească. Nu i-am cerut noi. Iar dumneaei nu ne-a cerut laude sau bani, pur și simplu și-a asumat responsabilitatea, și știți cu toții că cei mici o iubesc.

Una câte una, femeile începură să aprobe din cap.

Victoria nu scotea un cuvânt, recunoscând această răbufnire ca pe ceea ce era: o schimbare a politicii, condusă de mamele copiilor pe care îi instruia.

Era de așteptat. Cine altcineva ar oferi unei bune educații valoarea pe care o merită, dacă nu mamele?

Hada se întoarse din nou spre Prospero.

–Poate că *tu* nu vrei să te alături lumii moderne, dar eu pentru asta am luptat – o șansă pentru ca pruncii noștri să învețe. Așa că respect-o pe domnișoara Cardiff și bagă la cap ce ne poate învăța!

–Ce idee stupidă să învăț manierele, bombăni Prospero.

Hada îl împunse cu degetul în umăr până când se întoarse s-o privească.

–Poate că e stupid, dar regele a hotărât asta și, să știi, Prospero, că a văzut cât de copilărește te porți.

Prospero o privi șocat pe soția sa.

–Vede mai multe decât crezi tu. Se întoarse către Victoria și spuse: Continuați. Vom asculta. Vom învăța. Învățați-ne cum să mâncăm cu furculița.

Capitolul 29

După ce îi prinse părul Victoriei, Amya luă ultima găleată de apă caldă de la spălătoreasă și o turnă în vană.

–E destul de caldă, domnișoară Cardiff?

–E bine, mulțumesc Amya. Victoria se odihni pe spatele vanei rotunde de lemn și lăsă căldura să-i pătrundă în oase.

Cu ochii închiși, ascultă în timp ce Amya desfăcu divanul și îi întinse pe pat cămașa de noapte, aprinse focul și trase perdeaua.

Victoria era ostenită. Obosită să se lupte cu adulții la lecția de bune maniere. Obosită de nopțile în care nu dormea, luptându-se cu dorința sfâșietoare pe care Raul o stârnise în ea. Iar acum... dorindu-și să poată ignora cuvintele otrăvitoare pe care Prospero i le aruncase, și ce însemnau ele în cele din urmă.

Nu te interesează deloc lupta noastră. Am putea muri. Regele nostru ar putea muri.

Nu se gândise la asta... Da, știa că Raul va pleca la luptă. Dar era atât de plin de viață, atât de ager, încât presupusese că va câștiga, că va fi triumfător, că va conduce parada victoriei și va fi numit rege, iar când toate acestea aveau să se întâmple... ea va fi liberă. Acesta era scopul ei: să reziste seducției lui pentru încă o zi, încă o săptămână, încă o lună, și apoi va fi liberă, cu trupul neprihănit și inima neatinsă.

„Te rog, Doamne, cu inima neatinsă!"

– Mă voi întoarce cu apa pentru clătit, spuse Amya cu blândețe și ieși închizând ușa în liniște.

– Mulțumesc, spuse Victoria camerei goale.

Prospero îi luase vălul de pe ochi, cu cruzime.

Da, victoria era posibilă. Chiar crezuse că planul lui Raul va avea succes – trebuia să aibă succes –, dar Raul ar putea fi rănit. Torturat. Ucis.

Succes sau eșec, viață sau moarte, când revoluția avea să se încheie, ea va fi liberă. Cu trupul intact. Cu inima intactă. Să îmbătrânească de una singură...

Astăzi, Raul plecase din nou în oraș ca să-i hărțuiască pe cei din familia de Guignard, așa că ea își petrecuse întreaga după-amiază cu oamenii lui, învățându-i cum să salute demnitarii și nobilii, cum să-și stăpânească funcțiile trupești și cum să folosească furculița. De îndată ce se concentraseră pe învățat, păreau hotărâți să recupereze timpul pierdut.

Așa că, mulțumită Hadei, Victoria își va îndeplini scopul. Îi îndruma pe oamenii lui Raul pe drumul decenței... în timp ce propria ei decență se chinuia să rămână nealterată.

De atâtea nopți, trebuia să lupte atât cu seducția lui Raul, cât și cu propria slăbiciune. Se lupta, pentru că domnișoara Victoria Cardiff știa mereu ce trebuie să facă, iar păstrarea virginității până la căsătorie era lucrul potrivit – și din moment ce nu avea nici o dorință să se mărite, până acum menținerea purității fusese automată, ca și periatul părului de o sută de ori în fiecare seară.

Își dădu seama că nu mai făcuse acest ritual de noapte de când ajunsese în castelul lui Raul, iar lucrul acesta spunea foarte multe despre dilema ei.

Se auzi zăvorul ușii.

Crezu că e Amya.

Apoi... când nu auzi pe nimeni vorbind, știu.

I se făcu pielea ca de găină. Încet, își întoarse capul către ușă.

Instinctul nu o înșelase.

Raul stătea acolo, cu o găleată în mână, din care ieșeau aburi. Arăta de parcă fusese la operă, îmbrăcat în negru și alb, într-un costum cu o croială care îi contura formele corpului. Ar fi trebuit să pară un simbol al lumii civilizate, în schimb ochii lui verzi străluceau primitiv, ca pădurea sălbatică de dincolo de fereastră... sau ca un dragon la pândă.

Închise ușa și se sprijini de ea. Cu mâna la spate, întoarse cheia.

– Nu, spuse ea.

– Voi asculta când vei zice da.

Se apropie de ea cu pași mici, iar lumea ei se cutremură, ca și cum un trăsnet ar fi scuturat pământul.

Nu-și putea lua ochii de la el, nu putea privi în altă parte decât la cascada de păr negru care îi înconjura fața, la felul în care flăcările îi dansau pe chip, în lumini rozalii și umbre întunecoase.

Își trase peste piept bucata de pânză pentru spălat – abia dacă era de dimensiunea unei batiste –, aproape inutilă, și se scufundă mai adânc în apă.

Raul puse găleata jos, îngenunche în fața focului și îl ațâță.

Își dădu seama că își ținuse respirația și trase aer în piept, încercând să fie Victoria Cardiff, nu o ființă care nu se gândea la altceva decât la pasiune, care nu tânjea după nimic altceva decât

după dragoste. Dar când Raul se întoarse cu fața la ea, chibzuința îi dispăru, lăsând numai teamă și... pasiune.

El își scoase lavaliera, gulerul și manșetele. Apoi își dădu jos cămașa. Era plin de grație, cu mușchii bine definiți. O tachina cu imaginea pieptului lui gol și lat, cu umerii dezgoliți, iar ea aștepta să-și dea jos și pantalonii.

Dezamăgirea o împietri, pentru că el se purta ca și cum niciodată nu-i trecuse așa ceva prin cap, ca și cum nu știa că își dorea să-l vadă, să-i vadă trupul și izvorul impulsului lui de a o poseda, ca o fecioară bătrână și ofilită.

Cu toate acestea, felul în care o privea n-o făcea să se simtă deloc așa, iar când luă bucata de săpun de lavandă pe care Amya o pusese lângă vană, Victoria își ținu respirația.

Știa ce avea de gând și fiecare impuls cuviincios din ea, protestă... și se stinse lăsând anticiparea să preia controlul.

El își cufundă mâinile în apă, luând spuma bogată, apoi păși în jurul căzii, cu privirea fixată pe trupul ei pe jumătate dezvăluit în apa sclipitoare. În cele din urmă, se opri în spatele ei; Victoria aștepta, neștiind ce va urma... până când el îi mângâie gâtul cu degetele pline de săpun, mișcându-le în cercuri lente și hotărâte.

Liniștea din cameră era densă, bogată, caldă și promițătoare. Fiecare răsuflare îi înfierbânta trupul.

Raul veni în fața ei, îngenunchind, ca într-o contemplare a frumuseții.

Iar felul în care se apleacă, felul în care o privi drept în ochi... o făcea, într-adevăr, să se simtă frumoasă.

Nu că nu ar fi fost atras de corpul ei gol de sub apă, dar privirea lui îi dovedea clar, foarte clar că ea, Victoria, era cea care îl fermeca.

Mâinile lui pline de săpun alunecară pe brațele ei. Degetele i se împletiră cu ale ei; își împinse palma în a ei, cu o apăsare fermă care o înfierbânta, ca și cum ar fi mângâiat-o în cele mai intime locuri. Cufundă mâinile lor unite în apă, o eliberă, întinse încă o dată mâna, luă săpunul și își umplu palmele de spumă. Se duse din nou în spatele ei. Apucând-o de subraț, o ridică și o scoase din apă, lipind-o de trupul lui.

Victoria nu mai simțise niciodată senzația atingerii pielii dezgolite.

Apa și clăbucii de săpun alunecau pe corpul ei, în timp ce îi freca pieptul, apoi pântecul, apoi sânii... *O, Doamne.* Sânii, sfârcurile, fiecare părticică sensibilă de piele... Tremura, prinsă între căldura corpului lui și plăcerea mâinilor care îi mângâiau trupul – senzațiile fără seamăn pe care le stârnea în ea o făceau să tremure, să tresalte. Se simțea sfâșiată între nevoia de a fugi de această catastrofă... și nevoia de a o primi. De a-l primi pe el.

Mâinile lui Raul îi mângâiară din nou pântecul, coapsele și între ele...

Nu-și putea explica de ce permitea așa ceva. Poate din cauza nopților de seducție tăcută. Poate din cauza fumului cu parfum de pin, care răspândea o aromă amăruie în aer și îi tulbura privirea. Sau poate din cauza nenumăraților ani de singurătate... dar nu era atât de singuratică, pe cât de singură. De fapt, întotdeauna îi plăcuse să fie singură, să fie singura persoană responsabilă pentru ea însăși.

Cu Raul nu era necesar.

Cu Raul își putea destinde spinarea încordată care o ajutase să treacă prin viața petrecută cu tatăl ei vitreg, prin anii de școală, prin anii în care se întreținuse singură, asigurându-se că toată lumea știe că îi merge bine, atât de bine.

Știa că Raul ar fi fost în stare să se cațere și în turnul castelului ca să o aibă. Dacă nu ar fi fost adevărat, ar fi avut puterea să-l țină la distanță. Dar cu el se simțea ca o prințesă din povești și, în același timp, ca o zeiță pe pământ.

Nimeni nu știa ce se întâmpla în camera asta. Nimeni nu știa că ea îl dorea pe Raul: voia să se întindă în patul lui, să-l guste, să-l lase s-o guste, să-l lase s-o învețe rostul plăcerii.

Când mâinile lui îi alunecară între picioare și le deschise, ispitind-o, ea gemu lung și încet, un sunet fără vlagă, ca și cum împreună ar fi fost un cântec.

Sunetul îl opri, îl făcu să-și înfunde fața în părul ei și să-l adulmece ca pe un parfum îmbătător. Buzele îi atinseră în trecere obrazul, iar cunoașterea dorinței lui se revărsă asupra ei. Victoria

își întoarse capul, îi prinse gura, apoi îl sărută, în timp ce mâinile lui i se plimbau pe trup, atingând locuri pe care nici un alt bărbat nu le atinsese, făcând-o să tremure înfiorată...

Ar fi putut să-l sărute o veșnicie. O săruta ca un bărbat care avea nevoie de săruturi. O săruta, iar în buzele lui simțea gustul anilor lungi în care se luptase cu o lume căreia nu-i păsa deloc de singurătatea lui. Sărutul lui era ca și al ei – încă puțin și ar fi fost împreună. Ar fi fost întregi. Ar fi fost unul.

Când el îi dădu drumul, genunchii i se înmuiară și alunecă înapoi în vană.

Raul ridică găleata cu apă caldă și o turnă peste ea, clătind săpunul. Abia dacă putea respira de dorința care-i alerga ca un drog prin vene. Când luă prosopul și îi întinse mâna, anticiparea o făcu să-și muște buzele.

Îi era teamă că aceasta va fi noaptea în care el își va pierde controlul.

Ba nu, nu era adevărat.

Îi era teamă că aceasta va fi noaptea în care ea nu se va mai putea stăpâni. Pentru că buzele lui păcătoase promiteau în tăcere extazul; ochii lui verzi ardeau de pricepere și îndemânare; palmele lui late își dovediseră deja măiestria în atingerea trupului ei.

Îi dădu mâna.

El o ridică din vană și îi șterse umerii, sânii, spatele... Atingerile lungi și lente ale pânzei dure îi înnebunea simțurile, iar când el îngenunche în fața ei și-i șterse coapsele ude, gambele, picioarele, se îmbujoră. Sau poate căldura pe care o simțea era dorință trupească, pentru că imaginea acestui bărbat puternic îngenuncheat în fața trupului ei dezgolit era un afrodiziac atât de puternic, încât își întinse degetele tremurând, ca să-i mângâie părul negru și strălucitor.

El o privi, cu o expresie sălbatică și nestăpânită. Aruncă prosopul deoparte. Dintr-o mișcare, îi înconjură coapsele cu brațul. O trase mai aproape, în timp ce cu cealaltă mână se grăbea să-i despartă picioarele, apoi alunecă în părul blond de deasupra sexului ei.

Închise ochii, pregătită pentru atingerea lui.

Dar nu – nu era atingerea, ci respirația lui.

Spaima o făcu să tresară și încercă să se retragă. Brațul lui era ca o bucată de oțel care o țintuia pe loc, ținând-o dreaptă. Părul lui negru se împinse în ea, contrastând cu pielea ei albă. O atingea cu limba, explorând-o, gustând-o cu toate dovezile de bucurie. Era un zeu. Era Poseidon; plăcerea se revărsă asupra ei ca un val, înecând-o în pasiune. O purta din culme în culme, ducând-o mai sus și tot mai sus.

Dar el știa exact ce face.

Ochii Victoriei erau măriți, și simțurile pline de imaginea flăcărilor vii, de parfumul săpunului de lavandă, de sunetul propriei respirații disperate, de atingerea limbii lui dibace și fierbinți care împingea și împingea, înăuntru, afară...

Ajunse la orgasm, care o purtă într-un vârtej de cercuri din ce în ce mai mici, până când ameți și orbi de extaz.

Când reveni în încăpere, își dădu seama că îi prinsese cu degetele șuvițele mătăsoase ale părului. Obrazul lui se odihnea pe pântecul ei; ochii lui erau închiși, cu o jumătate de zâmbet pe buze.

Arăta ca un bărbat satisfăcut.

Nu era, bineînțeles, doar dacă nu cumva... fiecare zi îl aducea tot mai aproape de scopul seducerii sale.

Până la urmă era un vânător care își observase femela, o urmărise, o capturase și care știa că în curând va consimți să fie a lui în toate felurile. Pentru că nu putea rezista tentației. Nu-i putea rezista lui.

Degetele ei se lăsară în jos.

Raul își ridică privirea și citi pe chipul ei satisfacție, uimire, surprindere. Se ridică în tăcere, o luă de mână și o duse către divan. Ridică deasupra capului ei cămașa de noapte, o ajută să își strecoare brațele tremurânde în mâneci și îi încheie nasturii până la baza gâtului. Ridicând pătura, o privi cum se afundă în perne. O înveli, se așeză lângă ea și își puse capul pe pernă.

Cu amintiri și pături între ei, o privi în ochi și îi șopti primele cuvinte pe care le rostise în noaptea aceea:

–Imaginează-ți cât de bine te vei simți când voi fi în tine, adânc.

Capitolul 30

Raul se ridică de lângă divan. Merse către vană și își scoase cizmele și pantalonii. Luând o fundă neagră de pe masă, își ridică brațele și își legă părul la spate. Văzându-i silueta în lumina focului, Victoria uită să respire, să se miște, uită că trebuia să-și închidă ochii, cu stinghereala unei fecioare.

Era superb, un bărbat sănătos și în toată puterea, și chiar dacă n-ar fi știut dacă are sânge regal, ar fi trebuit să-și dea seama de asta după puterea pe care o emana. Chipul lui robust părea sculptat în piatră. Pieptul și abdomenul lat erau acoperite ușor de păr negru și ondulate de mușchi. Fundul era mic și ferm, iar picioarele lui puternice puteau controla cu ușurință un cal. Văzu bărbatul întreg –, dar își fixă privirea pe singurul element care îi putea face o singură ființă: erecția lui proeminentă, puternică și măreață care mărturisea mult prea limpede dorința pe care o simțea pentru ea.

Pășind în vană, se scufundă în apă, și abia atunci își aminti Victoria să închidă ochii. Ascultă sunetul stropilor, în timp ce el se spăla în apa cu miros de lavandă.

Încercă să ia în derâdere gândul că Raul, atât de vânjos și de masculin, mirosea a câmpurile violete din Provence. Dar nimic nu-i putea șterge imaginea siluetei lui Raul sau cuvintele lui imprimate în minte...

Imaginează-ți cât de bine te vei simți când voi fi în tine, adânc.

Acum stătea întinsă sub păturile parfumate ale lui Raul, adulmecând mirosul pernei pe care el își odihnise capul, simțind amintirea buzelor lui apăsate peste gura ei, simțindu-i gustul în gură, tânjind după el în cotloanele umede ale trupului ei... Tot ce era carne în ea o durea, sexul îi era umflat de dorință, umed și doritor, și doar o mică parte a minții ei se împotrivea cedării.

Pentru că avea să cedeze. Știa asta. Avea de gând să-și lase amprenta în ea, să o posede și s-o păstreze cât timp îi făcea lui

plăcere, iar când ea va ceda... nu, dacă va ceda, va deveni jucăria lui, amanta lui, fără drepturi și fără viitor.

Clipocitul apei se opri. Ascultă și-l auzi ștergându-se cu prosopul. Ascultă cum se plimba prin cameră în picioarele goale. Ascultă foșnetul penelor din saltea, când se urcă în pat.

Voia să deschidă ochii, să se ducă la el, pentru că... O, Doamne! când o săruta, nu se putea gândi la nimic altceva decât la plăcerea pe care i-o putea oferi. Pe care i-ar oferi-o. Mersul lui era al unui bărbat care cunoștea femeia în cele mai intime moduri. Zâmbetul lui era al unui bărbat căruia îi plăcea să descopere secretele femeii. Când o privea, ochii lui verzi mocneau de promisiuni, iar visul ei despre o căsuță la țară în care va trăi singură, nederanjată de vreo relație, se stingea și, în cele din urmă, dispărea...

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut evada!

Dar era blocată acolo, petrecând fiecare zi în castelul lui, muncind pentru cauza lui, și în fiecare noapte în dormitorul lui, prizonieră într-un balon de senzualitate fierbinte.

Raul avea dreptate: va ceda. De ce nu aici? De ce nu acum? Poate că acesta era singurul moment pe care îl aveau împreună.

Astăzi Prospero o făcuse să privească adevărul pe care refuza cu atâta disperare să îl vadă.

Raul conducea o revoluție.

Chiar dacă va câștiga, ar putea fi ucis. Dacă va pierde, cu siguranță va fi ucis de un criminal nemilos. La gândul acesta, își deschise ochii și privi în întunericul luminat de foc și de flacăra slabă a lumânării.

Ce va face ea dacă Raul va fi ucis? Va jeli în fiecare zi a vieții ei, pentru ceea ce nu îndrăznise să ia?

Da. Exact asta va face. Fiindcă era cea mai mare proastă.

Dar era proasta lui.

Dând păturile la o parte, se ridică în picioare.

Știa că e treaz. Îl putea simți privind-o în lumina slabă a lunii, pășind pe covorul învechit, până ajunse la pat. Cu toate acestea, nu spuse un cuvânt, nici nu o încurajă, nici nu o respinse.

Pur și simplu aștepta – și ea înțelese că era foarte priceput la asta. Își așteptase tronul toată viața. O așteptase pe ea să ia această

hotărâre din momentul în care o văzuse la hotel. Sau poate dinainte... Poate o așteptase de când se sărutaseră pe balconul lui Grimsborough.

Poate momentul acesta era inevitabil.

Stătea rezemat pe trei perne, cu mâinile împreunate sub cap. Brațele puternice, pregătite să mânuiască o sabie, umflate de mușchi. Pătura îl acoperea până la mijloc, lăsându-i pieptul dezvelit.

Victoria se urcă cu un genunchi pe salteaua de pene, apoi și cu celălalt.

Răbdarea lui era înfiorătoare – și ajunsese la capăt.

– Scoate-ți cămașa de noapte. Vocea lui joasă era dură, aspră și poruncitoare. Vreau să-ți simt sânii pe piele, când mă săruți.

Ea încremeni.

Da. Avusese dreptate. Stăruia asupra unei predări totale. Avea să-i ofere totul, și nu ar fi putut pretinde niciodată că nu știuse ce face.

Mai devreme îi lăsase nasturii de sus descheiați. Șovăind, îi deschise pe toți, până la pântec. Cu o grijă chinuitoare, își dezveli un umăr, apoi pe celălalt.

Nu ar trebui să-i pese ce vedea el. Până la urmă, cu mai puțin de o oră în urmă, o văzuse întreagă, o atinsese, o spălase. Dar acum ea i se arăta lui, din proprie voință, iar asta cerea mult mai multă încredere. Încredere în felul în care arăta, dar mai mult decât atât, în ceea ce făcea.

Măcar dacă ar ajuta-o...

Strânse bumbacul moale al cămășii peste piept, așteptând cu respirația tăiată, dar el nu spunea nimic. Nu făcea nimic. Dacă nu i-ar fi văzut sclipirea din ochi, nici măcar n-ar fi știut dacă e viu.

Dar era viu, emana căldură, dorință, ispită. Cu fiecare respirație, îl primea în ea, îl făcea una cu ea. Dacă, într-adevăr, îl voia înăuntrul ei, va trebui să îl ia.

Cu ezitare, își scoase brațele din mânecile cămășii și o dădu jos, până la brâu.

El întinse brațele, îi cuprinse umerii și o trase deasupra lui.

Victoria nu-și imaginase niciodată că se va topi de căldură și de dorință. Mâinile i se odihniră pe umerii lui; părea o ocazie favorabilă. Îl mângâie cu interes, uimită de forța mușchilor și a oaselor. Brațele lui erau de oțel și catifea, iar pieptul se ridica și cobora sub apăsarea trupului ei, oprindu-se după fiecare răsuflare, ca într-o agonie.

Gura lui era atât de aproape. Nu trebuia decât să se întindă un pic și să îl mai guste încă o dată. Iar gustul lui era ca savoarea celui mai fin vin: năvalnic, îmbătător, preludiu pentru alte plăceri. Se întinse până când buzele li se apropiară extrem de mult și își spuse: „Când voi face asta, nu va mai exista cale de întoarcere".

Așa că îl sărută.

Capitolul 31

Când îl săruta pe Raul era ca și cum ar săruta un dragon, atingerea fierbinte a unei flăcări pe buze, în venele și în pântecul ei.

Cămașa de noapte i se lipi de coapsele rotunde, iar el își odihni mâinile sub material. Degetele lui o cuprinseră, ca și cum ar fi avut nevoie să o aibă mai aproape, iar Victoria își dori să o mângâie.

Dar el nu făcu nici o mișcare, nu s-ar fi mișcat decât dacă ea i-o cerea.

Cu greu își îndepărtă buzele de ale lui. Ridicându-se în genunchi, își scoase cămașa și o aruncă pe podea.

Ochii lui mocneau privindu-i trupul gol în lumina rozalie a focului și a lumânării. Se lăsă înapoi pe călcâie, iar privirea lui o urmărea cu o tensiune delicioasă. Raul întinse mâna deasupra lui, pe raftul de pe noptieră, și când făcu asta, brațele, pieptul și abdomenul i se încordară.

Ea îl privi fix, atât de fascinată de jocul mușchilor din spatele pielii, încât nu observă ce luase de pe noptieră, până când mirosul împrospătat de lavandă îi captă atenția. Într-o mână ținea o sticluță din care turnă lichidul auriu în palma făcută căuș.

–Ulei de lavandă, îi spuse. Se spune că lavanda are efect relaxant.

Ea râse, un pic isteric la ideea că s-ar putea relaxa aici, acum, când se afla în pragul pasiunii.

El îi zâmbi, citindu-i gândurile, aşa cum avea obiceiul. Îi întinse sticluţa şi, când ea o apucă cu degetele, Raul ridică o sprânceană, îi atinse coapsele şi îi întinse uleiul pe picioare, apoi îşi lipi mâna de pântec, mângâindu-i pielea cu palma. Încet, prinse picăturile de ulei înainte să se scurgă pe cearşaf şi, folosindu-şi ambele mâini, îi masă coapsele apăsând adânc. Ciudat! Lucrul acesta o făcea să se simtă relaxată şi tensionată în acelaşi timp.

În timp ce el îi frământa picioarele, şoldurile şi pântecul, ea îşi apropie genunchii, încercând prosteşte să îşi apere părţile cele mai intime şi mai feminine.

Da, deja o atinsese acolo, o sărutase acolo, dar să se deschidă de bunăvoie, să ştie că o putea privi, că o putea mângâia...

Dar voia ca el să o atingă. Aceasta era enigma. Îşi dorea să-i simtă mâinile şi gura pe trup, degetele înăuntru. În fiecare noapte de când o adusese în castelul lui, o pregătise în tainele plăcerii. Iar acum ea căuta plăcerea, ca o dependentă.

El ar fi putut cu uşurinţă să-şi folosească forţa pentru a-i depărta picioarele, dar nu o făcu. Nu dorea să o facă. În schimb, fixând-o cu privirea, o mângâie, aşteptând, încă aşteptând ca ea să-şi recapete curajul care o adusese în patul lui.

În cele din urmă, nu curajul fu cel care o făcu să-şi depărteze genunchii, ci dorinţa pe care el i-o poruncea cu atâta uşurinţă.

Cedând încet, îşi depărtă picioarele, iar el îşi făcu palmele căuş, le unse cu ulei şi îşi căută drumul către partea interioară a coapselor, alunecând în sus şi în jos, atât de sensibil la reacţiile ei, încât de fiecare dată când o atingea, ea voia tot mai mult. Era o fiinţă magică, atât de asemănătoare cu dragonul care simboliza sângele lui regal. O cunoştea şi ştia ce îşi doreşte, chiar înainte ca ea însăşi să ştie, creând în trupul ei o frustrare mocnită care o făcu să strângă în pumn sticla fină, absolut învinsă.

În cele din urmă şopti:

–Te rog.

El ridică întrebător din sprâncene, ca și cum n-ar fi știut exact ce își dorește.

– Te rog, îi șopti din nou. Atinge-mă... acolo...

– Unde?

– Acolo. Acolo jos. Te rog...

– Arată-mi.

Nu voia să-i arate. Ar trebui să știe unde. Știa unde, dar insistența lui făcea parte din hotărârea lui ca ea să i se supună.

Îi arătă cu degetul.

– Acolo.

Mâinile lui alunecară pe picioarele ei.

Pentru un moment extatic, Victoria crezu că frustrarea va dispărea. Dar mâinile lui se opriră chiar deasupra coapselor. Degetele mari se ridicară și se plimbară în sus și în jos pe despărțitura dintre ele.

– Aici?

– Nu. Adică da. Picioarele i se încordară în timp ce fiori îi treceau pe șira spinării. Dar mai aproape de mijloc... și în față.

– Arată-mi, îi spuse din nou.

Își mușcă buza, apoi se atinse ușor.

– Acolo?

– Da.

Tremura, așteptând.

– Ce vrei să fac?

– Dacă ai putea... să mă mângâi?

– Așa?

Degetele lui mari se mișcau în cercuri mărunte, mai aproape și mai aproape, până când se întâlniră și ridicară ușor bucățica sensibilă de carne. Alunecau în sus și în jos, în sus și în jos.

Victoria uită de rușine.

– Da.

– Îți place? O mângâia și mai apăsat, și mai repede.

– Da. Te rog. Raul. Mă faci să... vreau să...

Dintr-odată, un geamăt erupse din ea. Își undui șoldurile, folosind fiecare instinct feminin ca să-i facă o invitație. El nu acceptă această chemare. În schimb, își folosi mâinile dibace și-o unse

cu ulei peste tot, în fiecare loc secret din față și din spate. În cele din urmă, își roti degetul în jurul sexului. Își mișca degetul și aștepta, și îl rotea, făcând-o să se înfierbânte și să îl dorească, cu fiecare cerc nou.

– Te rog, spuse ea din nou.

– Știi regulile.

Nu voia să intre în ea. Nu fără o invitație.

Victoria respira greu, tremura, știa ce trebuie să facă. Îi apucă mâna și o apăsă peste sexul ei.

Era tot ce avea Raul nevoie. Degetele îi alunecară înăuntru, făcându-și drumul mai ușor cu ajutorul uleiului și al cunoașterii sigure a unui bărbat despre corpul femeii. Când un al doilea deget se alătură primului, avu mai multă grijă, deschizând pasajul strâmt și împingând ușor, depășind disconfortul ei. În timp ce făcea asta, încheieturile degetelor îi mângâiau clitorisul deja sensibil.

Suspinând de dorință, avu un orgasm puternic, atât de puternic încât el își înfășură brațul liber în jurul spatelui ei, ca să o țină în loc, și în tot timpul acesta, își folosea degetele ca să o pătrundă, o dată și încă o dată. Iar când începu să se liniștească, îi sărută sânul.

O limbă de foc ca a unui dragon îi lingea corpul și o luă de la capăt.

În cele din urmă, fu prea istovită ca să mai ajungă la punctul culminant. Sau poate că el îi dădea voie să se odihnească, știind ce le rezerva viitorul.

O așeză pe spate și se întinse lângă ea.

Bătăile inimii i se potoliră. Respirația i se calmă. Încă o dată, o adusese pe culmile plăcerii.

Dar încă nu era a lui. Avea atât de mult control – prea mult control – și reușea să-și urmeze planul de a o face să i se ofere singură.

Victoria se ridică în picioare.

Sau... poate că nu o dorea cu adevărat, și toate acestea nu erau decât o farsă chinuitoare.

O scurtă privire la păturile care îl acopereau o reasigurară. O dorea. Pur și simplu, trebuia să descopere mijloacele prin care

ar putea face posibilă unirea lor. Își încrucișă brațele peste piept, știind că pare bosumflată, dar fără să-i pese nici măcar un pic.

– Nu știu ce trebuie să fac acum.

Proasta ei dispoziție nu părea să-l afecteze. Răspunsul său fu calm și deliberat.

– Ce dorești... Își dădu la o parte cu piciorul pătura care îi acoperea trupul gol. Folosește-ți imaginația.

Victoria întoarse capul să se uite, apoi mai privi o dată.

Imaginea lui făcea ca timpul să curgă lent.

Nu ar fi trebui să-i pară amenințător, nu când era întins pe spate, dar era înalt și lat, mare și îndrăzneț, un bărbat atât de viril încât amintirile altor bărbați, oameni decent îmbrăcați în costume și mănuși, bărbați pe care îi admira... dispărură din mintea ei. Raul era *aici*. *Acum*. *Gol*. Și da, o dorea. Era mult prea evident.

Victoria își privi mâinile. Cumva, pe parcursul a tot ce se întâmplase, ea ținuse în continuare sticla în mână, atât de strâns încât o dureau degetele.

Dintr-odată, avu un moment de inspirație.

Desfăcu dopul sticlei și picură o linie subțire de ulei, de la pieptul lui până jos, sub buric.

Dar nu știa cum să continue ceea ce începuse. Cu dopul într-o mână și cu sticla în alta, nu avea nici o mână liberă. Oare să pună dopul la loc? Și apoi ce să facă cu sticla? Și în timp ce se frământa, uleiul curgea în firicele subțiri pe cearșafuri și pe saltea.

Împinsă de groaza de a o lăsa pe Amya să vadă dovada decadenței lor, în mintea Victoriei se născu o singură idee. Întinzându-și brațele, se aplecă și își făcu trupul să alunece în sus și în jos pe trupul lui, ungându-l cu ulei.

– La naiba! O prinse de umeri și o ținu nemișcată. Unde ai învățat asta?

Îngrozită de propria depravare, dar încântată de răspunsul lui, îi răspunse:

– Ai spus să-mi folosesc imaginația.

– Într-o zi voi fi recunoscător pentru imaginația asta. Acum însă, m-ai adus la limită.

Îi luă sticla și dopul din mâini, astupă sticla și o aruncă.

Spaima o făcu să protesteze:

– O s-o spargi!

– Dacă n-o sparg curând, aşteptarea o să mă omoare. Şi nu, nu vorbesc despre nenorocita aia de sticlă.

Vocea lui atingea cu asprime nervii ei sensibili, ca un raşpel în mâinile unui meşter.

Nu suferea numai ea. Slavă Domnului! Voia ca totul să fie la fel de greu pentru el, ca şi pentru ea. Ba nu, mai greu. Voia ca el să sufere.

Ridicându-şi braţele, îşi scoase acele din păr, aruncându-le, unul câte unul, la marginea patului. Auzi un clinchet când unul dintre ele lovi sticla. Când îl scoase pe ultimul, părul îi căzu pe umeri. Îşi scutură capul; câteva şuviţe îi căzură pe faţă şi una îşi găsi locul în palma lui, iar el o mângâie, ca un avar care lustruieşte o bucată de aur.

De data asta, când îşi frecă trupul de al lui, se undui ca un şarpe, înainte şi înapoi, în sus şi în jos, întinzându-i uleiul pe toată pielea, fără grabă, învăţând cum se simte sub ea, şi complet, total conştientă de împunsătura membrului lui tare, în pântecul şi pe pieptul ei.

Era cea mai pură experienţă senzuală din viaţa ei.

Când el gemu într-o plăcere chinuitoare, ea zâmbi în cele din urmă. Ridicându-se, cu sânii îndrăzneţi şi fermi, îşi puse mâinile pe el, mângâindu-i coastele cu vârfurile degetelor, într-o mişcare de du-te vino. Îi găsi sfârcurile şi le încercui, mângâindu-le până deveniră tari. Dar când încercă să o prindă, ea îi dădu mâna la o parte.

– Nu. Ai spus că depinde de mine. Aşa că... lasă-mă pe mine s-o fac.

Cu un curaj absolut, îi încălecă coapsele şi îşi folosi palmele ca să-l ungă cu ulei sub buric.

Raul se zvârcolea, ca într-o agonie.

– Te deranjează? întrebă ea.

– Nu, dădu el din cap categoric.

– Mă gândeam eu că nu.

Fiindcă purtarea lui îi amintea de clipele de mai devreme: își dorea ca ea să îl atingă. Să-l atingă în locul cel mai sensibil, să-i mângâie membrul cu mâinile și apoi să îl primească înăuntru, până când va ajunge pe culmile plăcerii, cu toată pasiunea sălbatică pe care o simțea pentru ea.

Dar înainte de asta, avea să se folosească de tot ce o învățase el, îl va amăgi și îl va satisface.

Îi mângâie coapsele, le deschise, le mângâie din nou, își alunecă mâna până la baza membrului și îi descoperi scrotul. Felul în care se mișca în palma ei, felul în care Raul se încorda sub ea, totul despre trupul lui o fascina. Nu-și imaginase niciodată că a face dragoste putea naște o asemenea nebunie dulce în el... și în ea. Pentru că propria ei pasiune creștea, încercând să se elibereze, chiar și atunci când îi explora trupul.

În noaptea aceasta uitase de guvernanta Victoria Cardiff.

Își unse palmele cu uleiul de pe abdomenul lui și le plimbă pe membrul său, minunându-se de pielea mătăsoasă, de râurile umflate ale venelor, de vârful crestat și de singura picătură transparentă de lichid, care țâșni din vârf. Era prea mare, și gândul că va fi înăuntrul ei era copleșitor, dar cu toate astea avea acum senzația ciudată că ea deținea controlul.

–Știi ce să faci cu el?

Vocea lui era încordată și amuzată în același timp.

Mângâindu-l în continuare – fără să-i piară fascinația față de pielea membrului său și față de forța care curgea prin bărbăție – spuse:

–Bineînțeles. Sunt virgină, dar nu și ruptă de lume.

El râse.

–Ești una dintre cele mai rupte de lume femei pe care le cunosc.

–Ba nu sunt! Nu-i venea să creadă că o insultase atât de direct. În ultimii trei ani, am vizitat unsprezece țări.

–Și n-ai fost tentată niciodată. Nici măcar o dată?

Cu degetul arătător îi ridică obrazul într-un zâmbet. Ea își trase capul înapoi:

– Civilizația înseamnă mai mult decât relația dintre un bărbat și o femeie.

– Nu. În cele din urmă, ceea ce se întâmplă între un bărbat și o femeie e tot ce contează.

Părea să creadă ce spune bărbatul acesta care se luptase să-și recapete teritoriul, care încerca să trateze cu președinți și parlamente, cu dictatori și regi.

Crezu în ce spunea și ceva în ea se schimbă, și nu avea să mai fie la fel. Era mai valoroasă. Mai importantă. O parte esențială a lanțului neîntrerupt al vieții și al dragostei, care se întindea în negura timpului și în viitorul nevăzut.

Respiră adânc de câteva ori, încercând să aplice rațiunea și logica, pentru a-și subjuga acest sentiment de victorie. Dar se părea că rațiunea și logica nu funcționau când era dezbrăcată.

Nu înțelegea de ce, dar tot ce își dorea era să-l facă fericit.

– N-am demonstrat cât sunt de tentată cu tine?

Aplecându-și capul, își frecă obrazul de vârful sexului lui.

Raul tresări. Își ridică brațele, ca și cum ar fi vrut s-o apuce și să o posede. Cu vocea sugrumată de dorință, spuse:

– E timpul.

Nu era o poruncă sau o propunere, ci mai degrabă un adevăr. Într-adevăr, era timpul.

Întinse din nou mâna deasupra noptierei și luă ceva, ceva mic și încrețit, care semăna cu o piele.

– Ce-i asta? întrebă Victoria.

– Îl voi purta, iar tu nu vei rămâne însărcinată.

– Ah.

Îl privi când derulă încet bucata de piele pe membrul său erect.

– E confortabil?

– Tot ce fac cu tine e minunat, spuse el înfierbântat; apoi, cu mâinile pe șoldurile ei, o ajută să se ridice în poziție.

I se părea atât de ciudat: să stea deasupra lui, încercând ca trupurile lor să se unească. Amândoi erau acoperiți de ulei și umezi de dorință, și dacă s-ar fi gândit vreodată la asta, ar fi spus că va fi ușor. Dar, deși era pe jumătate înnebunită de încredere și peste

măsură de tandră și de dornică, când o pătrunse, simți o durere tăioasă care o luă pe nepregătite.

El se așteptase ca ea să se retragă instinctiv. O prinse când încercă să se dea la o parte și o ținu pe loc.

Durerea se alină și își aminti:

– Știam că se va întâmpla asta. Ești prea mare.

El înțelese cum să-i distragă atenția, cu vocea și cu atingerile lui. Respecta ora târzie, vorbindu-i în șoaptă.

– Nu. Ai încredere în mine. O să meargă.

Degetele îi mângâiară scobitura gâtului, cu o atingere atât de ușoară, încât îi trezi toate simțurile.

– Încet. Încet. Avem tot timpul din lume.

Nu credea că atunci când va fi înăuntrul ei, va trăi un sentiment atât de nepământean, atât de intim, într-un mod pe care nu și-l imaginase niciodată. Își puse mâinile pe pieptul lui, ca să se pregătească, dar pielea lui era alunecoasă de la ulei... iar asta era o amintire a plăcerii. Îl mângâie ca și înainte, și în tot acest timp, el se împingea în ea, din ce în ce mai adânc.

Era atent, îndepărtându-i șoldurile, apoi ridicându-le, într-o mișcare treptată care o liniștea și îi amintea de pasiunea pe care avea puterea să i-o trezească.

Când durerea și plăcerea se amestecară, gemu încet, până când trupul ei se lipi de-al lui și deveniră o singură ființă.

Când ea își odihni trupul peste al lui, el o pătrunse de tot, atingându-i cea mai adâncă părticică, îi eliberă șoldurile din strânsoare și îi porunci:

– Călărește-mă!

Capitolul 32

Victoria se trezi când simți pe cineva afundându-se în saltea. Deschise ochii și-l văzu pe Raul, cu genunchiul pe pat, aplecat deasupra ei, zâmbindu-i ca un iubit. Cu vârfurile degetelor, îi îndepărtă părul de pe față.

– Cum te simţi?

Ea clipi în lumina soarelui care se revărsa prin ferestruica îngustă şi înaltă, şi evenimentele nopţii trecute îi reveniră în grabă în minte. Îşi trase pătura peste piept şi se ridică trăgând aer în piept îngrozită.

– Cum te simţi? întrebă el din nou. Te doare? Vrei s-o chem pe Amya să aducă apă proaspătă pentru baie?

Victoria aruncă o privire către cada încă plină cu apa rece, aşezată în faţa şemineului plin de cenuşă, şi îşi dădu seama că noaptea trecută nimeni nu avusese voie să intre în cameră ca s-o golească şi s-o arunce.

– Oh, nu! Nu. Toată lumea din castel bârfeşte despre ce-am făcut azi-noapte.

Roşi. Toată. Era destul de sigură că până şi unghiile de la picioare îi roşiseră. Lucrurile pe care le făcuseră cu o noapte înainte! Lucrurile pe care ea le făcuse noaptea trecută! Îl călărise până când amândoi respirau din greu, încordaţi, şi în cele din urmă, se prăbuşise peste el, epuizată de efortul fizic, de neliniştea sufletească şi de plăcere. Ce plăcere profundă!

Raul o ţinuse în braţe, o îmbrăţişase şi o legănase până când adormise.

Apoi, la un moment dat, înainte de ivirea zorilor, ea se trezise în seducţia lui tandră, atât de profundă şi atât de istovitoare, încât parcă se născuse şi înviase din nou.

Probabil de aceea se simţea acum ca şi cum ar fi fost o altă femeie: tandră, sfioasă, nesigură, care se preda uşor lacrimilor şi râsului, deschisă la sentimente care înainte nu o atinseseră niciodată.

Vocea lui era normală şi nu părea sfioasă – nici nu-şi putea imagina aşa ceva –, şi continua s-o atingă de parcă nu-i venea să creadă că era atât de aproape, că era a lui.

– Toată lumea bârfeşte tot timpul, dar de fapt habar n-au ce s-a întâmplat aici. Groaza din ochii ei mari trebuie să-l fi impresionat, fiindcă adăugă: Nimeni nu ştie ce-am făcut, Victoria, şi nu vor şti niciodată, decât dacă le spui tu.

Victoria răsuflă cu putere.

– E adevărat. Nu sunt mai distrusă decât eram înainte de noaptea trecută – adică total distrusă.

–Nimeni din Anglia nu ştie unde te afli, şi promit că familia mea nu va spune unde ai dormit.

Ea nu avea încredere în oameni, ca el; era de părere că nimeni nu se putea abţine să nu bârfească. Dar putea spera că nu era atât de importantă, încât bârfa asta să ajungă până în Anglia. Cu toate că, fără îndoială, Raul auzise destul de multe din călătoriile ei cu familia Johnson...

–Astăzi mă duc la Tonagra să închei vânzarea lui Viento şi trebuie să-mi petrec timpul la jocurile de noroc, să dansez şi să bârfesc, ca un crai netrebnic ce sunt. Îi mângâie uşor obrazul cu buricele degetelor. Trebuie să continui să-mi fac apariţia, altfel Jean-Pierre de Guignard va deveni suspicios.

– Te bănuieşte în mod special?

– El bănuieşte pe toată lumea, mai ales după incidentele provocate de răzvrătiții aceia neobrăzați. Amuzamentul îi desenă un zâmbet pe chip. Turiştii pleacă, ba mai rău, se duce vorba că sunt probleme în Moricadia şi îşi anulează călătoriile. Noi suntem familia regală, de Barbari Jinete, şi i-am derutat pe cei din familia de Guignard, trimițându-i în urmărire, în zeci de direcţii diferite, după probleme reale şi închipuite, distrăgându-le atenţia de la adevărata amenințare ce se află chiar sub nasul lor. Îi zâmbi larg şi cald. Nici prin cap nu mi-a trecut că va fi atât de distractiv.

Neliniştea îi strânse gâtlejul Victoriei: se condamna singur la moarte.

Nu că ar fi făcut altceva decât înainte, dar schimbarea care avusese loc ieri noapte părea să o implice activ în soarta lui şi a luptei lui.

Ce căuta ea aici?

–Mă voi întoarce târziu, spuse. Nu voiam să-ţi faci griji.

–Nu-mi voi face, murmură ea.

–Ştii să striveşti orgoliul fragil al unui bărbat.

–Nu încercam să...

–Ştiu. Asta e partea cea mai rea.

O apucă de ceafă, o trase mai aproape şi o sărută. Ea se împotrivi. Pentru un moment. Apoi, ca şi noaptea trecută, ca în fiecare noapte, cedă. Era mai mult decât o predare. I se oferea toată... lui.

Şi de ce? De ce i se oferea cu toată inima? De ce îi păsa dacă va fi ucis?

Când se desprinseră din sărut, Raul respira greu şi obrajii i se înroşiseră.

– Mă faci să uit ce-i acela bun-simţ.

– Nici asta nu încercam să fac.

– Cu toate astea, eşti născută pentru asta. Îi atinse din nou obrazul, apoi merse spre uşă. Ai avut o noapte lungă. Culcă-te la loc.

– Raul?

– Da?

– De ce mi-ai spus unde pleci?

Răspunsul era limpede, iar el zise:

– Pentru că acum e dreptul tău să ştii.

Închise uşa în urma lui.

Victoria se uită fix la uşă, confuză şi tulburată. Era dreptul ei? Cum adică? Nu avea nici un drept când venea vorba de el, de locuinţa lui şi de ceea ce făcea. Nu voia să aibă nici un drept. Nici măcar nu ştia dacă chiar îi plăcuse ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Totul fusese fierbinte şi plin de sudoare, iar ea încă avea ulei pe trup şi, în ciuda a ceea ce-i spusese lui Raul, o durea locul dintre coapse pentru că... pentru că îl călărise.

Bine. „Îi plăcuse" era prea puţin spus pentru ceea ce simţea legat de noaptea trecută. O parte fusese dureroasă, alta stânjenitoare şi mult prea intimă şi implicase sentimente pe care ea le evita cu cea mai mare stăruinţă. Fusese mai vie ca niciodată şi mai aproape de o altă fiinţă, aşa cum nu fusese niciodată, sălbatică şi nechibzuită, iar acum ar fi putut fi însărcinată – numai că el avusese grijă de problema aceasta.

Pumnii i se încleştară.

Dacă nu se îmbrăca acum şi nu se purta ca şi cum nimic nu s-a schimbat între ei, toată lumea din castel va şti ce s-a întâmplat. Şi ştia prea bine că urmările ar fi insuportabile.

Privi către ceasul care ticăia pe polița de deasupra șemineului și suspină îngrozită. Era trecut de nouă. Probabil copiii se întrebau unde este.

Se ridică în grabă, își luă cămașa de noapte de pe podea și o aruncă pe divan, ridică sticla de ulei și o puse pe noptieră. Se spălă în grabă cu apa din ulcior, se îmbrăcă și reuși să-și descâlcească firele de păr încurcate. Își prinse șuvițele în vârful capului, se uită în oglinda mică de pe scrin și făcu o grimasă.

Arăta diferit. Era prea rumenă, prea strălucitoare. Părea încântată, uimită și îngrozită. Dar se putea baza pe un lucru: nimeni din sala mare nu-i acorda atenție. Niciodată n-o făcuseră.

Dar copiii nu erau ca adulții. Ei observau lucruri.

Trebuia să se comporte normal, ca și cum între ieri și azi nu se schimbase nimic – când de fapt lumea ei se întorsese cu susul în jos.

Deschise ușa, în cea mai mare liniște. Aruncă o privire pe coridor și, când văzu că nu era nimeni, se strecură, grăbindu-se spre sala de clasă. Spre surprinderea ei, copiii erau acolo, lucrând împreună în grupuri mici, învățându-se unul pe altul litere și cifre. Păși înăuntru, iar ei se ridicară în picioare și pălăvrăgiră agitați, bucuroși că venise, hotărâți să-i povestească ce făcuseră.

Victoria râse și se calmă.

În preajma copiilor știa ce să facă, cum să se comporte... știa cine era.

Le predă lecția de autodisciplină și le restabili programul. Se asigură că își rezervase timp pentru ca ei să o învețe limba moricadiană, pentru că nu numai că învăța, dar putea acum să înțeleagă o mulțime de conversații – iar în dorința lor de a o învăța, își însușeau engleza mult mai repede. Când veni vremea mesei de prânz, se năpustiră către sala mare, doi dintre cei mai mici ținându-se de mână.

Copiii coborâră scările, să mănânce în bucătărie.

Când se așeză pe scaun observă câteva priviri, dar cu siguranță aveau de a face mai mult cu lecția ce urma decât cu orice speculații legate de strălucirea ei îmbujorată. Raul promisese că nimeni nu va ști ce se întâmplase, și trebuia să îl creadă.

Prânzul era cel obişnuit: o masă copioasă şi o mulţime de discuţii despre lupte, revoluţii, cuţite şi puşti. Faptul acesta îi dădea prilej Victoriei să se gândească la... anumite lucruri. Ceea ce nu era prea bine, din moment ce tot ce îi venea în minte era mişcarea lentă a degetelor lui Raul în jurul sfârcurilor ei, expresia lui când ajunsese la punctul culminant, ca un bărbat care urcase cel mai înalt vârf de munte, ce făcea chiar în acest moment, şi... oare va supravieţui până la sfârşitul zilei?

Va supravieţui. Ştia că aşa va fi.

Dar în acelaşi timp, teama îi zdruncina tihna şi o făcea să fie neliniştită şi gata să izbucnească.

Când auzi scârţâitul băncilor pe podea îşi dădu seama că prânzul se încheiase şi toată lumea se muta în sală, pentru lecţia de bune maniere.

Stând în picioare în faţa lor, se bucura să îi înfrunte în rolul pe care îl înţelegea atât de bine: acela de profesor.

–Astăzi vom învăţa cum să ne adresăm unui duce, unui conte, unui baron, unui om bogat, dar fără titlu şi, bineînţeles, regalităţii, pentru că la curtea domnului Lawrence – se corectă – la curtea regelui Saber, veţi fi vizitaţi de mulţi regi, regine şi prinţi.

–Nu prea curând. Prospero îşi scărpină obrazul, apoi lăsă repede mâna jos. Mai întâi vor dori să demonstreze că poate fi conducător.

–Probabil ai dreptate, încuviinţă ea din cap. Dar din ceea ce am văzut la regele vostru şi din loialitatea pe care o aveţi pentru el, precum şi din ceea ce am auzit legat de planurile de după revoluţie, cred că după prima iarnă, va fi bine instituit şi lumea va veni pentru apele termale şi pentru distracţie.

–Asta ne va da timp să ne punem la punct manierele, spuse Prospero, dând din cap cu înţelepciune.

–Faptul că vom avea la curte o doamnă din Anglia ne va ajuta să dovedim că suntem destul de civilizaţi, spuse Amya.

Victoria o privi surprinsă. Amya întrebă timidă:

–Nu-i aşa?

–Deși apreciez încrederea ta în influența mea, cred că Prospero – Victoria îl arătă cu un gest al mâinii – a spus ieri că planul actual pentru mine este să plec înainte de începerea revoluției.

Prospero o privi ca pe o nebună.

–Dar asta s-a întâmplat ieri.

–Astăzi e altceva, spuse Hada.

Neliniștea îi dădu Victoriei fiori pe șira spinării.

–De ce este altceva?

Hada spuse:

–Pentru că noaptea trecută, dumneavoastră și regele nostru v-ați împerecheat.

Capitolul 33

Victoria se clătină pe picioare.

Raul o trădase. Se lăudase că-i cedase. Se lăudase cu lucrurile pe care le făcuseră în intimitate. După ce a promis că nimeni nu va ști.

–Domnul Lawrence v-a spus că am....

Înghiți în sec. Nu putea rosti.

–Regele vostru v-a spus...

–Nu! sări Hada să o asigure. Nu ne-a spus el. Nu este un ticălos. Dar n-a fost nevoie să spună nimic. Era zâmbitor și fericit. Fluiera când a plecat. Așa ne-am dat seama.

Prospero își lovi pumnii sugestiv și rânji.

Victoria cuprinse cu privirea întreaga încăpere. Rânjeau cu toții.

Nu erau nerespectuoși. Câțiva dintre ei își înclinară capul în fața ei. Alții își puseră mâna pe inimă. Erau bucuroși că îl făcuse fericit pe Raul. Nu păreau să înțeleagă că a fi amanta unui bărbat era o rușine. Era recunoscătoare pentru asta, dar ceea ce făcuse cu Raul era atât de intim, atât de profund, atât de... imoral. O asigurase că nimeni nu va ști ce se întâmplase între ei, dar oamenii aceștia înțeleseseră, dacă nu detaliile, măcar esențialul.

Victoria păstra mereu un zid între ea şi restul lumii şi îşi dorea intimitate, mai ales în astfel de chestiuni.

Prea târziu.

De ce Raul fusese în mod atât de evident fericit?

Ştiind că toată lumea îi cunoaşte secretul, abia dacă putea suporta să stea acolo şi să-i privească în ochi. Dar nici nu putea să fugă. Ar fi fost josnic din partea ei şi... cum ar mai fi dat ochii cu ei vreodată? Nu, trebuia să stea aici şi să-şi facă treaba.

Şi asta făcu, poruncindu-le să se ridice în picioare, să facă plecăciuni, reverenţe şi să salute. Termină lecţia, păstrându-şi masca demnităţii, dar suferind în tot timpul acesta chinul umilirii.

După o oră, le dădu drumul – mai mult de atât nu putu să îndure. În timp ce plecau, zgomotoşi ca de obicei şi fără să aibă habar de neliniştea ei, Hada o întrebă dacă vrea să se consulte cu bucătarul în privinţa cinei.

Victoria o privi furioasă.

– De ce aş vrea să fac asta? Nu! Hada dădu să răspundă, dar Victoria ridică mâna făcându-i semn să se oprească. Nu vreau să ştiu.

Stăpâna casei era cea care aproba meniul pentru cină, iar ea nu voia să fie distribuită în rolul acesta.

– Tot ce vreau să fac este să ies afară să mă plimb.

– Sunteţi supărată, pentru că cred că acum vă daţi seama că viaţa dumneavoastră nu vă mai aparţine.

Hada îi vorbea cu convingere, ca şi cum i-ar fi explicat unui copil adevărurile vieţii.

– Ba îmi aparţine!

Hada puse o mână liniştitoare pe braţul Victoriei.

– Ascultaţi-mă. Noi, moricadienii, suntem oamenii lui Saber, orchestra lui, cei pe care îi dirijează. Ne jucăm rolurile şi creăm o muzică atât de dulce, încât ni se umplu ochii de lacrimi. Dar aşteptăm şi căutăm interpretul principal care să-şi ia locul pe scenă. Vocea eroului şi cea a eroinei sunt cele care captează atenţia întregii lumi. Şi aşa şi trebuie să fie. Aşa vrem să vedem opera. Vrem să ne auzim propria muzică, vrem să ştim că am ajutat să punem

spectacolul în scenă, dar vrem să auzim vocile cântând aria, în timp ce noi privim, încremeniți de uimire.

Victoria își lăsă deoparte nefericirea, încercând să înțeleagă.

– Vrei să spui că eu sunt una dintre vocile principale?

– Nu contează ce spun eu și ce nu. Sunteți ceea ce ați fost născută să fiți.

– Nu.

Victoria nu voia să audă ce îi spune Hada. Nu voia să fie în mijlocul scenei. Și oricum, de când devenise Hada o femeie înțeleaptă? Doar pentru că fusese aproape ucisă când era tânără, doar pentru că își revenise ca să-și vadă noua lume sfărâmată și rearanjată, nu însemna că putea oferi sfaturi înțelepte, gândind că o vor liniști. Victoriei îi plăcea viața ei așa cum era. Da, era singură, dar n-o dezamăgise nimeni – și nici ea nu dezamăgise pe nimeni.

Nimeni nu-i spusese vreodată că n-ar fi în stare să cânte.

Cu o dorință disperată de a rămâne singură, repetă:

– Chiar aș vrea să ies la o plimbare.

Hada păru că înțelege, dar tot ezită pentru un moment lung. Apoi se dădu la o parte.

– Vă rog să fiți atentă. Sunt mai multe pericole în pădure decât vă puteți închipui.

Fără să aștepte ca Hada să se răzgândească, își puse pe cap pălăria de paie și se grăbi spre ușă. Unul dintre valeți sări repede să i-o deschidă. Se îndreptă cu pași mari spre curte. Apoi, ca și cum nu se aștepta să o împiedice cineva, traversă podul mobil și ieși pe poartă.

Nimeni nu strigă după ea să se oprească. Nimeni nu îi acorda nici o atenție. Peste noapte, devenise o persoană în care aveau încredere. Devenise una de-a lor.

Și simțea nevoia să iasă afară. Avea nevoie de aer curat, de singurătate, de o șansă ca să-și aline disperarea.

Nu mai fusese în afara porților din clipa sosirii ei, iar în noaptea aceea fusese adusă într-un sac și aruncată pe un cal. De atunci, tot ce văzuse din lumea de afară fusese priveliștea de la fereastră. În apropiere auzi sunetele înfundate și vocile bărbaților care făceau pregătiri în lupta piept la piept. În depărtare auzi săgețile

care loveau ținta, însoțite de strigăte bărbătești de încurajare și, din când în când, împușcături. Se aventură în pădure și respiră liberă, pentru prima oară.

Pădurea era bogată și verde, un paradis montan neatins. Pinii își întindeau brațele pline de ace către cer, soarele pătrundea printre ele în raze de aur, iar liniștea o învăluia ca o îmbrățișare. Lăsase castelul în depărtare, plimbându-se printre tufișuri, urmând o potecă pe care pășiseră mulți, și se îndreptă către un dâmb care creștea ca un genunchi de piatră în pământ. Vedea soarele strălucind deasupra și, atrasă de căldură și de lumină, urcă pe poteca abruptă și pietroasă. Hainele ei de guvernantă rezistau crengilor și florilor ce i se agățau de material, iar cizmele ei rezistente o ajutau să urce fără să alunece. Când ajunse în vârf, răsuflă din greu, dar triumfătoare.

Apoi admiră priveliștea și i se tăie respirația.

Pădurile și munții neatinși se ondulau în orizontul albastru și viu, într-o liniște maiestuoasă și plină de armonie. În depărtare, un șoim plutea pe aripile brizei care îi ciufulea părul, adiindu-i liniștit pe chip.

Găsi un bolovan, o bucată de piatră de culoarea piersicii, și se cocoță în vârful ei încălzit de soare. Încet, agitația îi dispăru.

Își duse mâna la piept. Inima nu-i mai bătea tare și revenise la ritmul ei stabil, pragmatic. Se simțea... aproape normal, ca și cum greutatea prea multor așteptări îi fusese ridicată de pe umeri.

De când murise tatăl ei, în ziua aceea oribilă pierdută în ceața memoriei, fusese singură, fără legături reale și fără îndatoriri. Nu că nu i-ar fi păsat de mama și de frații ei; îi păsa, și lor le păsa de ea, dar doar întâmplător, iar asta o făcea să se simtă dată la o parte. Își ura tatăl vitreg. La școală, își făcuse prieteni buni, dar niciodată nu fusese centrul vieții altcuiva și își spusese că era mai bine așa.

Și dintr-odată, se trezi importantă. În centrul atenției.

Cum o numise Hada? Unul dintre interpreții principali. Eroina.

Nu. Victoria luase decizia de a intra în patul lui Raul pentru că... Ei bine, pur și simplu. Dar hotărârea aceea nu însemna să devină un fel de ghid – sau Doamne păzește! – inspirație pentru

oamenii lui Raul, în următoarele câteva săptămâni. Nu-i trecuse niciodată prin cap că va rămâne la castel în timpul revoluției și după aceea. Moricadienii ăștia simpli făceau prea mare caz de noaptea dintre ea și Raul – ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă el nu ar fi fost atât de fericit!

Nu avea nici o soluție. Oamenii lui Raul erau atât de implicați în urmarea scopului lor, încât făceau totul pentru victorie... Se antrenau tot timpul, spionau, se deghizau, complotau și, cu toate că în cea mai mare parte considerau că era o prostie, învățau bunele maniere. Și mai presus de toate, știau că ar putea să moară, știau că familiile le erau în pericol, dar credeau că lumea pe care o vor crea va fi mai bună decât cea a sărăciei și a fricii în care trăiau în prezent.

Ce putea face ea? Să se plângă că nu-și dorea responsabilitatea pe care i-o atribuiseră? Să le ceară să devină din nou nepoliticoși ca să nu înceapă să-i îndrăgească pe oamenii care insistau să se expună în bătaia puștii? Să-i spună lui Raul că trebuia să-și mențină siguranța pentru că...

Pentru că ce?

Nu conta. Nu-i putea spune nimic lui Raul. Nu ar asculta-o.

Grija ei față de ea însăși era neînsemnată în comparație cu a lui pentru oamenii săi.

Nu voia să fie eroină. Și fără îndoială, nici nu merita să fie.

Dar deocamdată nu avea de ales. Se va întoarce la castel și își va juca rolul. Iar când va începe revoluția, va părăsi Moricadia și își promisese că nu se va mai uita niciodată înapoi.

Luând această hotărâre, începu să coboare. Până la urmă, nu voia să fie plecată prea mult timp. Hada avea să-și facă griji.

I se păru că urcușul fusese mai ușor decât coborâșul. Pietrișul potecii abrupte îi aluneca sub tălpi și aproape căzu de zeci de ori, agățându-se de crengi și de pietre. Ultimii trei metri erau abrupți. Îi era cald și se simțea obosită și, privind panta, se miră de disperarea care o împinsese să urce atât de sus. Ținându-și respirația, începu să coboare, mișcându-se repede, folosindu-și mâinile ca să-și mențină echilibrul. Era aproape la nivelul solului, îi rămăsese

numai un metru și jumătate, când se împiedică și alunecă, căzând cu fundul în iarbă și lovindu-se.

Bulgări de pământ cădeau în jurul ei și ea stătea acolo, simțindu-se stupid, ștergându-se de praf, fără să acorde atenție împrejurimilor... când o pereche de cizme masive din piele se opri în fața ei.

Uimită, privi în sus.

În fața ei stătea un bărbat. Scund, cu corp puternic. Părul negru și unsuros îi încadra fața lată și netedă. Dinți rari, înnegriți și buze roșii. Pistoale la piept, o sabie și două pumnale la centură. Cu mâinile în șolduri, rânji cu o asemenea răutate, încât Victoria se pregăti să fugă.

– Ia uite ce avem noi aici! Dulcea iubițică a vărului Saber a venit să ne viziteze, spuse tâlharul.

Capitolul 34

Când Raul îi vorbise despre vărul său Danel ca despre un tactician înnăscut și despre posibilitatea de a deveni regele Moricadiei, Victoria nu-și imaginase niciodată un individ pișcat de purici, care mirosea urât, rotund și îndesat. Era vulgar și dezgustător. Toți oamenii lui erau vulgari și dezgustători. Toate aceste trăsături deveniră și mai clare când Danel o puse pe Victoria cu fața în jos pe cal, strivindu-i boneta. Se așeză în spatele ei și galopă spre tabăra lui.

Ba mai rău, când înconjurară terenul pe care se aflau oamenii lui, Danel o plesni pe Victoria peste fund și strigă:

– Am prins regina! Am prins regina!

Victoria se săturase să tot fie plimbată ca un sac de grăunțe și cărată împotriva voinței ei, și dacă avea să supraviețuiască, îl va face pe Danel să-i pară rău că s-a născut.

Era vremea cinei și toți oamenii lui erau acolo, în jur de șaptezeci de bărbați și de femei care priveau, râdeau și aclamau când el opri calul și o îmbrânci.

Ateriză pe picioare și se clătină, făcând câțiva pași în spate, recâștigându-și echilibrul și ferindu-se de copitele în mișcare. Ar fi spus că Danel încerca să o ucidă, dar mânuia animalul cu o asemenea dibăcie, încât știa că nu era în pericol nici o clipă.

Tabăra se afla într-o mică poieniță din pădure și era formată din douăzeci și patru de corturi, cu un foc mare în mijloc pe care bolborosea un ceaun cu o tocană dubioasă. Diferite buturugi serveau drept mese și scaune, iar cel mai înalt din colțul îndepărtat era decorat cu un covor și câteva pernuțe. Un cort destul de mare, în diferite nuanțe de catifea murdară și cu câțiva ciucuri aurii, stătea amplasat sub copaci. Nu părea un grup onorabil de răzvrătiți, ci mai degrabă o tabără de țigani săraci. Danel nu arăta ca un candidat la tron, ci ca un bărbat care avea obiceiul să bea și să mănânce prea mult, care ducea o viață grea și nu se spăla niciodată pe dinți. Și care o lovise peste fund ca și cum ar fi fost o prostituată de pe străzi.

Scuturându-și fustele, se uită la ceaunul de pe foc și la femeia care amesteca în el cu o lingură lungă. Arătă cu degetul spre piept și spuse:

– Victoria.

Femeia, înaltă și subțire, cu o cosiță lungă care îi cădea pe mijloc, își duse și ea degetul la piept:

– Celesta.

Ridicând un vas de metal, Victoria i-l întinse și spuse în limba moricadiană:

– Te rog.

Uimită, Celesta îl privi pe Danel, iar când Victoria o rugă încă o dată, îi umplu vasul, rupse o bucată de pâine, o puse deasupra și îi dădu o lingură.

Victoria privi în jur.

Ca un șeic mărunt din deșert, Danel se așeză pe bușteanul acoperit de covor. Rânji la Victoria – părea a fi specialitatea lui – și-i arătă cu degetul perna care i se odihnea la picioare.

Bine. Trebuiau să vorbească.

Se duse la el și se așeză.

Imediat, Celesta veni cu două cornuri de vânătoare pline cu o bere groasă, maronie şi înspumată. Victoria îi mulţumi, apoi mirosi cu precauţie. Berea – presupunea că e bere – mirosea a rădăcini şi a orz, iar când gustă, era atât de tare încât se îngrijoră că i se vor topi dinţii.

Poate că asta se întâmplase şi cu dinţii lui Danel.

Danel bău până la fund. Ştergându-şi gura cu mâna, îşi curăţă mustaţa; doar cele două capete lungi atârnau grele de spuma de culoarea muştarului.

– Bea, îi spuse. Te va vindeca de viermi sau de orice altceva.

– Cu siguranţă e un scop demn.

Cu chipul calm, luă o înghiţitură, apoi o îmbucătură de tocană – vânat, gândi, şi câteva legume pe care nu le recunoscu –, apoi muşcă din lipia nisipoasă. Privindu-l direct în ochi, spuse în engleză:

– Îţi mulţumesc că m-ai invitat în tabăra ta.

Când Danel râse zgomotos, ştiu că o înţelesese.

– Nu-i de mirare că Saber te adoră... Ticălos parvenit!

– Nu mă adoră şi da, este un ticălos. Orice o fi însemnând asta. Era de rău. Continuând să-l privească în ochi, adăugă: Ticăloşenia e o caracteristică a familiei lui.

Danel rânji din nou.

– Încerci să mă insulţi?

– Încerc să-mi dau seama de ce nu i te-ai alăturat lui Saber pentru a pune capăt domniei asupritoare a familiei de Guignard.

Într-o secundă, veselia lui Danel se transformă în furie. Micul tiran sări în picioare şi, umblând cu paşi mari, lovea cu piciorul în pietre şi în rădăcinile copacilor, urlând în limba moricadiană şi mişcându-şi braţele în gesturi violente.

Victoria îl privea, urmărind în acelaşi timp reacţiile oamenilor lui. Nici unul nu tremura de frică, dar se dădură la o parte din calea lui. Celesta continua să amestece în ceaun. Nu se temeau de el şi de mânia lui.

Porni înapoi spre Victoria, călcând apăsat în timp ce ea îşi mânca tocana.

–Nu am înțeles ce-ai spus, îi zise. Iartă-mă, dar deocamdată nu stăpânesc prea bine limba moricadiană.

O privi amenințător.

–Nu te-au învățat destul copiii?

–Cei mici fac tot ce pot.

Așadar avea un spion la castel sau poate mai mulți. Repetă întrebarea.

–Deci, de ce nu i te-ai alăturat lui Saber pentru înfrângerea familia de Guignard?

–El ar trebui să mi se alăture mie. Danel își duse degetul mare la piept. Eu sunt mai mare. Sunt legitim. Sunt moricadian. Tot timpul în care Saber și-a ascuns fundul galben în Anglia, eu am luptat în revoluție. Oamenii mei, familia mea au luptat în revoluție. Eu știu să mă lupt. Știu cum să câștig, spuse învârtindu-se în cerc. Dar m-a preamărit familia mea pentru eforturile mele? Pentru victoriile mele? Unii, da.

Își întinse brațele cuprinzând tabăra.

–Membrii credincioși ai familiei mele încă sunt cu mine. Dar când buba aia împuțită de văr al meu s-a întors din Anglia, o parte din familia mea s-a amăgit, crezând că adevăratul rege e corcitura aia, și m-a abandonat ca să-l servească pe el.

Victoria mânca și privea, bucurându-se de momentul acesta dramatic și de izbucnirea lui Danel, ca un spectator la o piesă de teatru. Când se opri și o privi, își puse jos lingura și bătu din palme:

–A fost magnific!

Danel fierbea de mânie.

–Femeie! Furia mea nu e o glumă care să amuze o femeie îngustă la minte!

–Nu cred că ești doar mânios. Cred că te simți rănit.

Îi citi sentimentele pe chip: furie, chin, jenă... și din nou furie.

De această dată, Celesta clătină din cap. Oamenii lui făcură un pas înapoi.

Evident, Victoria știa că depășise limitele, acuzându-l de sentimentalism.

Puse jos vasul.

El îl lovi şi îl dădu într-o parte, împrăştiind mâncarea. Dădu cu piciorul în lingură, care scoase un clinchet când se lovi de o piatră. Lovi şi cana, împroşcând-o cu bere de la poalele rochiei, până la nas. Aplecându-se, o apucă de braţe şi o ridică în picioare. Ochii lui căprui se făcură galbeni de furie, o scutură şi îi urlă în faţă:

– Ai să-mi dai ce vreau! Tu eşti momeala care îl va aduce pe Saber la mine. Va lupta pentru tine şi va muri!

Ea tresări când îi simţi respiraţia urât mirositoare şi răutatea cu care îşi scuipa cuvintele. Poate îl citise greşit pe Danel. Poate era, într-adevăr, la fel de diabolic pe cât se temuse.

O împinse către cortul mare de catifea.

– Până când va ajunge Saber aici, am să-ţi fac felul în toate modurile posibile, şi n-are decât să moară ştiind că îmi porţi copilul în pântec!

Ea se retrase, luptând cu Danel, lovind şi îmbrâncindu-l, urlând şi chinuindu-se, şi în tot acest timp el râdea şi o ţinea lipită de burta lui grasă.

O împinse în cort.

Ea fugi în colţul îndepărtat, se aplecă, apoi se îndreptă.

Danel intră înăuntru, desfăcându-şi centura în timp ce mergea. Pantalonii îi căzură până la genunchii butucănoşi şi păroşi.

Victoria ridică pistolul într-o mână şi cu cealaltă trase cocoşul.

La auzul sunetului, Danel încremeni pe loc, cu o expresie îngrozită, ca într-o comedie care nu o amuza nici măcar un pic.

– Ieşi afară.

Apucă pistolul cu ambele mâini.

– De unde l-ai luat? Se uită la centura ce îi traversa pieptul şi oroarea îi crescu pe chip când îşi dădu seama:

– Mi-ai furat pistolul. Se pipăi. Mi le-ai furat pe amândouă!

– Da, când mă tot îmbrânceai. Credeai că te voi lăsa să mă violezi şi să scapi nepedepsit?

Era la fel de furioasă ca mai înainte.

– Ţi-ar fi plăcut. Tuturor femeilor mele le place!

Părea sincer jignit.

– Ieşi afară, îi spuse din nou.

–Nu fi proastă, femeie. Nu știi să-l folosești.

Așa credea el.

Greșeala lui. Victoria ridică pistolul și ținti.

Cu o clipă înainte ca ea să tragă, Danel se trânti pe podea.

Ea apăsă pe trăgaci. Pistolul se descărcă cu un urlet.

Catifeaua din spatele lui flutură, sfâșiată de glonț.

Danel se ridică un pic, se uită la ruptura din care ieșea fum și spuse:

–Puteai să mă ucizi!

–Am s-o fac – ridică al doilea pistol de pe podea – dacă nu ieși afară și nu mă lași în pace.

Se ridică în picioare și își trase pantalonii.

–E ultima ta șansă!

Trase.

El fugi afară, năpustindu-se prin materialul sfâșiat, ca un dihor printr-un buștean putrezit.

Auzi murmurul vocilor oamenilor lui care alergară înspre el. Victoria stătea în picioare, așteptând să vadă dacă se vor năpusti asupra cortului. Nu se întâmplă nimic.

Vacarmul se stinse.

În cele din urmă, după ce așteptă mai mult de o oră în cortul întunecat, urât mirositor și soios, cineva ridică bucata de catifea și împinse un vas proaspăt de mâncare și o lingură. Urmă apoi un corn cu bere amară. Mâna – era a unei femei – o salută, apoi dispăru.

Victoria zâmbi obosită. Recunoscuse mâna și gestul. Era Celesta.

Mâncarea era bună, nealterată.

Se așeză. Își trase vasul aproape, mâncă și bău. Privi către pat, calculă cât de mult trecuse de când fuseseră curățate blănurile și păturile, o trecu un fior și se sprijini de proptelele de pe perete. Și așteptă ca Saber să vină să o salveze.

N-avea nici o îndoială că va veni.

Până la urmă, era regele adevărat al Moricadiei și un dragon cu o putere de neînchipuit.

Capitolul 35

De dimineaţă, Victoria ieşi din cortul lui Danel, simţindu-se murdară şi obosită, pentru că dormise în fund, cu un pistol în poală.

Soarele se strecura în luminiş, printre crengile copacilor. Aerul era încă liniştit şi curat, mirosind uşor a fum. Oamenii lui Danel stăteau în faţa corturilor sau beau din căni de tablă şi din cornuri şi o priveau cu interes şi fără duşmănie.

Danel stătea în faţa focului din mijloc, scărpinându-şi burta grasă şi rânjind cu o veselie dezgustătoare.

– O! Regina s-a trezit! Închinaţi-vă reginei!

Victoria se linişti. Ghicise corect. Nu era genul de bărbat care să ţină supărarea, iar în dimineaţa aceasta devenise acelaşi om vesel şi plin de sine.

– Taci din gură, Danel.

Celesta arătă cu degetul către pădure.

– Regina mea, closetul e în direcţia aceea. Este şi un izvor în care te poţi spăla. Când te întorci, găseşti terci în ceaun.

Victoria îi mulţumi făcând un semn din cap şi când se întoarse spre pădure, Danel strigă:

– Hei! Dă-mi pistoalele înapoi!

Un hohot de râs se auzi în întreaga tabără.

Danel privi în jur.

Râsetele se potoliră, dar oamenii îi zâmbeau Victoriei şi-i făceau cu ochiul. Aparent, trucul ei de a-i fura pistoalele lui Danel când acesta o atacase îi câştigase respectul.

– Pistoalele sunt în cort.

Nu avea nevoie să le păstreze. Până la urmă, nu i-ar folosi la nimic fără pulbere şi gloanţe. Porni spre pădure.

În timp ce îşi făcea toaleta de dimineaţă, repetă ce urma să îi spună lui Danel pentru a-l convinge să colaboreze cu Raul. Bărbaţii aceştia aveau nevoie unul de celălalt şi ar fi fost o crimă să rămână certaţi. Împreună ar garanta succesul preaiubitei lor

revoluții, pentru că amândoi erau dispuși să facă orice pentru victorie.

Dar când se întoarse în tabără, Danel stătea în picioare privind... și rânjind. Nu era nici rânjetul lui vesel, nici cel furios. Era un zâmbet victorios, pur și simplu. Îi făcu cu mâna.

– Uite, regina mea. Ți-a venit iubitul să te salveze.

Știa ce avea să vadă când se va uita. Pe Raul, îmbrăcat în aceleași haine pe care le purtase la Tonagra cu o zi înainte. Își dăduse jos vestonul, lavaliera și gulerul. Din teaca de la brâu, scoase sabia lungă, bine ascuțită, ucigătoare, și o îndreptă către Danel.

Avea o expresie calmă. Ochii lui verzi erau ucigători.

Oamenii lui Danel se dădură înapoi, lăsându-i cale liberă.

Într-o liniște apăsătoare, Raul păși de-a lungul taberei.

– Dă-mi-o înapoi. Se opri la un metru de Danel, cu sabia îndreptată spre gâtul lui. Dă-mi-o înapoi *acum*.

– Nu prea cred că e nevoie de asta, spuse Victoria.

Bărbații păreau că nu o aud.

– O vrei? rânji Danel, arătându-și toți dinții pe jumătate stricați. După ce a petrecut noaptea în cortul meu?

– Și nici asta nu era necesar.

Victoria voia să-l plesnească pe Danel peste fața lui arogantă și dezgustătoare.

Cei doi bărbați fierbeau de furie, situația balansa pe muchia sabiei lui Raul, iar ea nu voia să vadă vărsare de sânge. Cu siguranță nu din cauza ei.

– Te provoc, izbucni Raul.

– Accept, răspunse Danel.

De parcă erau prinși într-un adevărat dans țărănesc, bărbații și femeile lui Danel formară un cerc în jurul poieniței.

– Serios acum! Victoria își puse toată puterea de convingere în voce. Dacă am putea discuta ca niște adulți...

Raul își puse sabia în teacă, și-o scoase de la brâu și o așeză pe locul lui Danel, lângă foc.

– Foarte bine, spuse Victoria, ușurată. Acum, haideți să ne așezăm...

Raul şi Danel scoaseră de la brâu câte un cuţit lung şi ascuţit.

Trei dintre oamenii lui Danel înaintară. Unul dintre ei luă cuţitele şi le cercetă. Altul desenă un cerc pe pământ, în faţa focului. Al treilea legă capătul unei pânze albe şi lungi de încheietura mâinii lui Danel şi pe celălalt de încheietura mâinii lui Raul, lăsând între ei o distanţă de jumătate de metru.

Victoria nu prea înţelegea ce se întâmplă, dar când vedea o nenorocire, o recunoştea.

– Pe cuvânt, domnilor, nu e o idee bună.

Bărbatul care ţinea cuţitele le duse la spate, mişcându-le înainte şi înapoi, stând în picioare şi aşteptând.

– Eşti invitatul meu, făcu Danel un gest cu mâna liberă. Alege tu, te rog.

Raul încuviinţă din cap, arătă către mâna stângă a bărbatului şi luă cuţitul ce i se înmână.

– Ah, l-ai nimerit pe-al meu.

Danel luă celălalt cuţit.

– Are o lamă bună.

Lama de oţel a cuţitului lui Raul strălucea în timp ce îl învârtea în aer.

Victoria suspină de teamă.

Raul prinse cuţitul de mâner.

– Atunci o să fii bucuros când îţi va scoate inima cu el.

Danel râse. Dacă se temea, nu o arăta.

– Cel mai bine ar fi să negociem un armistiţiu, spuse Victoria.

Putea la fel de bine să fi vorbit singură.

Cei trei oameni ai lui Danel verificară nodurile care îi legau pe cei doi unul de celălalt.

Celesta şi încă o femeie o luară pe Victoria de braţe şi o duseră către margine, aproape de buşteanul pe care stătea Danel de obicei. Apoi se îndepărtară, lăsând-o acolo singură, ca un premiu ce urma să fie câştigat.

Poiana vuia de agitaţie. Bărbaţii îşi ridicau copiii pe umeri. Mulţimea se îmbulzea ca să prindă locul cel mai bun pentru a privi.

Victoria ura asta. Spuse:

– Chiar nu este cea mai bună modalitate de a rezolva o neînţelegere...

Lama lui Danel se repezi înspre Raul cu o mişcare atât de rapidă încât Victoria tresări abia când se opri.

Cu toate astea, vârful nu-l atinse deloc pe Raul: se mişca prea repede din calea lui.

Cei doi luptători stăteau aplecaţi, ţinând cuţitele ca şi cum ar fi fost prelungiri ale mâinilor. Mişcându-se în cerc, pânza dintre ei se întindea, apoi se elibera şi iar se întindea. Raul atacă într-o rafală de mişcări atât de rapide, încât Victoria nici nu le putea vedea. Danel sări şi pară, iar când schimbul de lovituri se încheie, amândoi erau însângeraţi – Raul la gât, Danel pe braţ.

Victoria suspină cu groază.

Nimeni nu scotea un sunet. Singurul lucru pe care îl putea auzi Victoria era respiraţia celor doi bărbaţi şi ciripitul caraghios al mierlelor.

Pânza căzu între ei. Danel o apucă şi, ţinând cuţitul în aer, îl trase pe Raul aproape.

Lama lui Raul se lovi de a lui. Se despărţiră.

Acum amândoi aveau răni pe piept. Nu păreau a fi adânci, fiindcă nici unul nu schiţa vreun gest de durere. Însă Danel spuse în batjocură:

– Deci nu era totul pierdut când te-ai dus să trăieşti dulcea viaţă din Anglia. Îţi aminteşti câte ceva din pregătirea de dinainte.

Dinţii albi ai lui Raul străluciră pe chipul său bronzat.

– Îmi amintesc că întotdeauna am fost mai rapid ca tine.

Abia atunci, când auzi cuvintele batjocoritoare, Victoria înţelese că cei doi luptători se distrau.

Da, erau serioşi. Era, fără îndoială, o luptă pe viaţă şi pe moarte. Dar se distrau.

De multe ori în viaţa ei observase că bărbaţii sunt nişte idioţi. Iar aceştia doi erau chiar mai idioţi.

Nu avea habar cum ajunseseră în poziţiile lor de putere şi nici nu credea că femeile care permiseseră să aibă loc această luptă aveau mai multă minte.

Aruncă o privire în jur.

Toți ochii erau atenți la luptă.

Cuțitele se loveau într-un ritm constant. Bărbații făceau salturi și se roteau. Sângele curgea din rănile de pe fețele, de pe brațele și piepturile lor.

Mișcându-se cu atenție, Victoria luă sabia lui Raul. O scoase din teacă și, înainte să o poată opri cineva, intră în cerc și se apropie de cei doi bărbați.

Erau atât de atenți unul la altul, în pozițiile lor de luptă, încât nici unul nu o văzu că vine, până când nu ajunse între ei.

Iar atunci încremeniră amândoi, holbându-se la ea. Victoria îi puse lui Danel sabia la gât.

– Spune-i adevărul despre noaptea trecută.

În ochii lui Danel se citiră viclenia și chibzuirea.

– Te-aș ucide bucuroasă, spuse. Știi că aș face-o. Ți-am dovedit asta noaptea trecută. Acum spune-i adevărul.

Danel își folosi cuțitul pentru a îndepărta vârful sabiei de la gât, se îndreptă și spuse:

– A petrecut noaptea singură în cortul meu.

– Spune-i de ce, spuse ea.

Pe un ton fioros, Raul spuse:

– Femeie, ar fi mai bine să mergi și să stai jos.

Victoria îl ignoră, privindu-l pe Danel în ochi.

– Spune-i de ce.

– Mi-a furat pistolul, recunoscu Danel.

– Ți-a furat pistolul? Raul încetă să se mai poarte ca un barbar, se îndreptă de spate și privi de la unul la altul.

– Și a tras. Dacă nu m-aș fi dat la o parte, m-ar fi împușcat direct în inimă!

Danel părea sincer rănit la gândul acesta.

– Dar pistolul are un singur glonț, spuse Raul clătinând din cap. Dacă l-a tras, atunci de ce...?

Danel se încruntă.

– Pentru că mi le-a furat pe amândouă.

Raul își duse mâna la gură, ștergându-și zâmbetul.

– Știe să folosească pistoalele! Danel aproape fierbea de mânie. O englezoaică! De necrezut!

–Da, știu să folosesc un pistol, îl asigură Victoria. Mult mai bine decât să mânuiesc sabia asta. Așa că vă sugerez să stați cât mai departe unul de celălalt și să întindeți pânza asta, pentru că...

Ridică sabia deasupra capului.

Cu teamă și groază, cei doi bărbați săriră în spate, îndepărtându-se unul de celălalt.

Cu toată puterea, Victoria lăsă sabia în jos și tăie imediat pânza în două.

–Acum, spuse ea calm, încetați cu jocul acesta și nu vă mai ucideți unul pe celălalt.

Capitolul 36

Întreaga tabără privea cu gura căscată.

Nemișcați, Raul și Danel priveau fix bucățile moi de cârpă ce le atârnau de încheieturile mâinilor.

Cu sabia îndreptată în jos și mâna în șold, Victoria aștepta.

Raul izbucni:

–Femeie! Nu știi că n-ai voie să te bagi în treburile bărbaților?

–Da, femeie. Nu e treaba ta să... Danel se opri și inspiră adânc. Nu e treaba ta să... Chicoti, apoi își luă o mină serioasă. Să ne instruiești în arta războiului...

Raul pufni. Danel izbucni în râs. Amândoi chicotiră.

Mulțimea își dădea ghionturi și zâmbea.

Raul și Danel izbucniră într-un hohot de râs. Apoi căzură unul peste celălalt, bătându-se cu palma pe spate și râzând atât de tare încât le dădură lacrimile.

Victoria îi privea dezgustată, scutură din cap, sperând că nu s-au înjunghiat din greșeală cu cuțitele pe care încă le țineau strâns în pumni.

Cu o voce pițigăiată și cu un accent britanic fals, Danel o imită:

–Încetați cu jocul acesta și nu vă mai ucideți unul pe celălalt.

Apoi râse zgomotos, răgând ca un măgar. Raul se clătina pe picioare, hohotind. Danel se aplecă în față, încercând să-și recapete

răsuflarea. În cele din urmă reuşi să-şi stăpânească râsul şi să întrebe:

– Cum o suporţi?

Raul se îndreptă şi îi aruncă Victoriei o privire răutăcioasă.

– E ca şi cum ai încăleca un armăsar aprig. După ce se ridică în două picioare şi se împotriveşte, îl încalec şi-i demonstrez că eu sunt stăpânul. Zâmbetul îi păli. Apoi cursa devine lină şi eu sunt dus pe aripile vântului.

Prinzându-i privirea, îl fixă întrebându-se cum putuse să spună ceva atât de incredibil de jignitor şi să mai şi facă din asta o armă a seducţiei.

– Hei! Danel îi dădu un ghiont în umăr lui Raul, întrerupându-le contactul vizual. Eşti nebun. Mie dă-mi oricând un ponei de munte voinic.

Îşi puse cuţitul în teacă şi îl întrebă ceva în moricadiană.

Victoria crezu că spusese: *Vrei să faci...* ceva? Nu înţelegea ultimul cuvânt.

Mulţimea se apleacă în faţă ca să audă răspunsul. Cu un zâmbet prefăcut, Raul răspunse afirmativ.

Încă o dată, toţi ochii se întoarseră către Victoria. Câţiva aprobau din cap. Unii rânjeau. Alţii scuturau din cap. Alţii o priveau cu precauţie.

Victoria niciodată nu-şi blestemase mai tare incapacitatea de a înţelege complet o limbă.

– E înmormântarea ta. Danel îl lovi uşor pe Raul peste umăr. Hai, vere, hai să mâncăm împreună.

Într-o clipită, încheiaseră un armistiţiu.

Victoria răsuflă uşurată.

Cacealmaua ei dăduse roade. Raul şi Danel nu se omorâseră unul pe altul. De fapt, nici nu voiau asta. Dar dacă n-ar fi intervenit ea, mândria bărbătească ar fi provocat un dezastru şi pentru ei, şi pentru Moricadia.

Mulţimea se împrăştie şi se apucă să mănânce, să spele, să aibă grijă de copii. Raul se apropie de Victoria şi întinse mâna, cerându-i sabia.

– Se poate?

Victoria i-o întinse, cu mânerul înainte.

–Ce fel de veri sunt aceia care încearcă să se ucidă unul pe altul?

–Veri care se luptă pentru dreptul de a ocupa același tron.

Danel merse apăsat până la tronul lui făcut dintr-un buștean, trase covorul pe pământ, puse pernele deasupra, apoi strigă:

–Hei! Ne e foame!

–Sângerați amândoi.

Victoria dezlegă bucata de material de la încheietura mâinii lui Raul și o folosi ca să oprească sângele care-i curgea pe obraz, pe piept și pe brațe.

–Avem nevoie de vin! strigă Danel.

–Îndoaie-l cu apă, îi spuse Victoria Celestei. După atâta sânge pierdut, într-o oră și-ar pierde cunoștința.

Danel îi strigă Victoriei în față:

–Vin!

Ochii lui erau aprigi.

Celesta turnă vin în cele două căni, apoi le umplu cu apă până la buză și le dădu bărbaților.

–Poftim, vin! le spuse.

–A dracului muiere! Danel luă cana și o bău până la fund.

Raul o ridică pe a lui și-i spuse lui Danel:

–Poți s-o mai spui odată. Eu nici n-aș fi aici dacă cineva nu s-ar fi gândit să fugă.

–Nu am fugit. Am ieșit să mă plimb și nu aș fi făcut asta dacă tu nu ai fi...

Victoria se opri. Danel se aplecă în față.

–Dacă nu ce? întrebă extrem de curios.

De data aceasta, Victoria îi spuse în față:

–Nu e treaba nimănui, în afară de noi.

–Hm.

Danel întinse pocalul fără să spună nimic, iar Celesta îi turnă vin amestecat cu apă.

Nici una din rănile lui Raul nu era gravă, toate se închideau. Cea mai adâncă tăietură, cea din dreptul inimii, trebuia cusută, dar deocamdată îi dădu bucata de pânză:

– Ţine apăsat.

Raul făcu ce i se spusese.

– Danel, nu încape discuţie despre cine va lua tronul. Eu sunt moştenitorul recunoscut.

Victoria îşi întoarse atenţia către Danel, care spuse aprig:

– Şi eu sunt cel care a rămas aici, care a continuat lupta cât timp tu stăteai în siguranţă în casa tăticului tău în Anglia.

Ca şi Raul, nici Danel nu părea grav rănit, doar tăieturi superficiale în mai multe locuri – până când îi văzu cotul. Raul îi sfâşiase pielea, lăsându-i încheietura pe afară.

Printr-un gest, îi spuse Celestei să aducă ceva de cusut. Celesta încuviinţă şi se duse în cort, întorcându-se cu aţă şi ac.

Danel n-o băga în seamă pe femeie şi strigă la Raul:

– Nu poţi să ţopăi pe aici ca un băieţel frumuşel şi împopoţonat şi să preiei domnia, doar pentru că maică-ta a fost mai bătrână decât mama mea.

Victoria nu se putea abţine să nu zâmbească.

– Uite, vezi? Danel arătă cu degetul lui butucănos şi murdar spre Victoria. Până şi iubiţica ta e de acord cu mine.

– N-am spus că sunt de acord cu tine. Pur şi simplu am apreciat exprimarea.

Îi înfipse acul în piele. Obrajii i se rumeniră şi, cu faţa lui rotundă şi plină, arăta ca o rodie.

Dar rodiile nu înjură.

Victoria aşteptă până când expuse toată lista de înjurături în limba moricadiană – dacă nu şi limba, măcar esenţa o înţelegea –, apoi mai înfipse acul o dată.

– Nu înţeleg de ce tot încercaţi să purtaţi această discuţie.

– Fiindcă bufonul ăsta tâmpit vrea să mă dea la o parte!

Danel mârâi, apoi respiră greu când ea făcu o nouă cusătură.

– Sângerezi mai tare dacă tot ţipi, îi spuse. Încetează odată! Nu văd ce fac şi poate îţi cos mâna de genunchi.

Şoptind prefăcut, spuse:

– Spune-ne cum ai rezolva tu problema, Solomon!

– Nu poţi fi rege, îi răspunse Victoria.

-Ești amanta lui! spuse Danel scuipând în pământ ca să-și arate disprețul față de părerea ei.

Victoria îi arătă scuipatul cu degetul:

-Uite, ăsta e motivul pentru care nu poți fi rege. Cu greu își putea ascunde dezgustul. Uită-te la tine! Ești murdar! Duhnești! Ești vulgar! Ai doar jumătate din toți dinții, și aceia stricați. Abia dacă vorbești patru limbi și doar una bine.

Danel se scărpină în cap.

Victoria continuă, ridicând glasul:

-Ai părul plin de păduchi și n-ai cum să scapi de ei, fiindcă e atât de încurcat și de murdar, că nimeni n-ar putea să treacă un pieptene prin el. Ai putea foarte bine să te razi în cap!

-Parcă ai fi maică-mea, spuse Danel.

Nu era un compliment.

-Habar n-ai nimic despre bani, continuă Victoria, și crezi că diplomația înseamnă să scoți cuțitul și să sari la beregată. Iar dacă ai fi continuat lupta, ai fi pierdut.

-Ba nu, replică el, ca un copil bosumflat.

Victoria n-avea de gând să continue această ceartă zadarnică.

-Dar în același timp, l-am auzit pe domnul Lawrence spunând că ești unul dintre cei mai buni strategi de război din lume.

-Nu trebuia să-i spui asta, izbucni Raul.

Ea zâmbi mulțumită.

-Ai fi putut să spui că înțeleg atât de puțin limba moricadiană încât te-am înțeles greșit. Dar n-ai spus asta, așa că Danel știe acum adevărul.

Raul o privi urât. Danel izbucni în râs:

-E prea deșteaptă pentru tine, vere.

-Sunt prea deșteaptă pentru amândoi, și nu e o realizare cu care să mă laud.

Se întoarse din nou la Danel.

-Fără nici un fel de educație în ale guvernării, ai fi un rege catastrofal. Cu toate astea, dacă te-ai asocia cu domnul Lawrence, ați putea reuni familia și toți moricadienii sub un singur steag, în loc să pierdeți revoluția din cauza unei mândrii prostești. V-aș sugera amândurora că numai împreună veți putea câștiga.

Amândoi tăcură un moment atât de lung, încât ea se uită la Danel ca să-i vadă reacția. Stătea încruntat ca un broscoi pe o buturugă.

Se uită și la Raul. O privea, cu ochii închiși pe jumătate, ca și cum încerca să descopere adevărul.

Dintr-odată, Danel spuse:

–Saber, femeia ta îmi amintește perfect de mama. D-aia nu merg niciodată s-o vizitez pe cotoroanță.

– Mama ta este o femeie înfricoșătoare, recunoscu Raul.

–Îi e dor de maică-ta. Danel îl lovi ușor pe Raul peste umăr. Nu mi-am exprimat niciodată condoleanțele pentru moartea ei. Tu erai plecat când s-a stins, iar când te-ai întors, mi-am uitat manierele. A fost o femeie minunată, și ne e dor de ea.

–Și mie îmi e. În vocea lui Raul se citea durerea. Aș fi făcut orice ca să fiu lângă ea.

–Ai fi preferat să fii aici decât în Anglia unde viața e dulce? Danel râse, dar părea că pune această întrebare serios.

Raul nu-i răspunse imediat.

Urmă o tăcere atât de lungă, încât Victoria își dădu seama că Raul nu avea de gând să răspundă, că mândria nu îi permitea să-și apere situația. Dar ea știa adevărul, așa că spuse:

– Sora vitregă a domnului Lawrence mi-a fost prietenă și mi-a spus că tatăl ei l-a bătut pe domnul Lawrence atât de tare la moartea bunicului său, încât s-au temut pentru viața lui.

– Victoria! spuse Raul amenințător.

–A avut brațul rupt, vânătăi atât de negre, încât i-au trebuit luni ca să se vindece și coaste rupte – asta îi speria, fiindcă nu putea să respire. Credeau că va muri. Și credeau că asta își dorea. Dar după o lună de stat la pat, și-a revenit, dar Belle a spus că niciodată nu a mai fost același.

Danel își scărpină barba ciufulită.

–Înseamnă că taică-său e un nenorocit bătrân.

–Își prețuia fiul mai mult decât pe ceilalți copii. Îi termină de cusut rana din cot. Gata. Ai grijă cu brațul. Dacă rupi cusăturile, n-ai să fii bun nici de rege, nici de comandant.

Danel se scărpină în cap, apoi coborî mâna în grabă.

– Dacă preiau funcția de comandant al armatei, o să fiu primul în fruntea paradei de victorie.

– Iar eu ultimul, spuse Raul.

Victoria își întoarse capul ca să-și ascundă zâmbetul.

Șapte ore mai târziu, nu mai zâmbea. Pur și simplu, se clătina pe picioare de oboseală.

Raul și Danel au vorbit, au negociat termenii pentru a lucra împreună. Odată stabiliți, au discutat despre cum va evolua în cele din urmă revoluția.

Danel luptase toată viața în munții aceia și în regiunea aceea și avea păreri ferme despre felul în care urmau să-i nimicească pe cei din familia de Guignard și să ocupe capitala.

Raul cunoștea tacticile clasice de luptă și cum ar putea fi adaptate ca să le fie de ajutor în fiecare secundă a luptei.

Folosind bețe, cei doi bărbați au desenat câmpuri de luptă în pământ, au discutat posibilele strategii ale prințului Sandre, au fost de acord că Jean-Pierre este un adversar care trebuie luat în considerare, au decis cum vor transporta muniția, ce vor face dacă armata lor va fi împărțită și dacă ar fi mai înțelept să o împartă. S-au certat în privința zilei primului atac. Raul a spus că la următoarea Lună nouă. Danel a insistat să înceapă atacul într-o săptămână:

– Deja ne-am forțat norocul cât de mult am putut. Unul dintre oamenii noștri va fi prins și torturat și va turna tot!

– Trebuie să ne învățăm soldații să lucreze împreună, spuse atunci Raul.

– Pot să fac asta într-o săptămână. Vrei să mă ocup eu? Ai încredere în mine.

S-au mai ciondănit puțin, apoi au mai mâncat niște fasole, carne proaspătă de vânat, pâine, brânză și au băut două damigene de vin amestecat cu apă.

Apoi încă mai vorbeau.

Victoria stătea lângă Raul, privind tăciunii din foc și încercând să-și ascundă sentimentul de împlinire. Reușise. Făcuse din dușmani aliați. Făcuse ca victoria lui Raul să fie, dacă nu sigură, măcar probabilă.

– Victoria.

Vocea caldă a lui Raul îi captă atenția și își întoarse capul.

– Victoria, îți cade capul de somn.

– Nu prea am dormit azi-noapte, șopti ea.

– Odihnește-te pe mine. Îi prinse ceafa cu palma, apoi îi aduse încet capul pe genunchi.

Ea se lăsă pe o parte, cu ochii deschiși, și-și trase o pătură peste ea. Abia când el îi dădu la o parte șuvițele de păr de pe frunte, se relaxă.

Danel râse:

– S-a întors în direcția greșită.

Victoria nu înțelese ce voia să spună, dar chicoti și Raul, apoi murmură un răspuns și continuă să o mângâie încet, făcând-o să-și dorească să se întindă și să toarcă precum o pisică. Glasurile lor o linișteau; închise ochii, apoi îi deschise, îi închise la loc și în cele din urmă adormi, conștientă, undeva în mintea ei, că era în siguranță.

Capitolul 37

Când se trezi, Victoria stătea pe o parte, cu fața la groapa cu foc. În tabără era liniște. Soarele pătrundea printre crengile copacilor, scăldând dumbrava într-o lumină verzuie. Spatele îi era cald, rezemat de trupul unui bărbat – al lui Raul, care o ținea în brațe.

În timp ce privea, oamenii începură să se trezească. Mai întâi, o femeie bătrână ieși buimacă din cortul ei și se duse înspre pădure, întorcându-se cu niște vreascuri pe care le puse pe foc. Crenguțele se aprinseră imediat, iar femeia puse pe foc bucăți mai mari de lemn, crengi mai groase, până când începură să trosnească cu voioșie și fumul se ridică într-un vârtej alb spre cerul palid albastru-deschis.

Se treziră și ceilalți, ieșind din corturi, unul câte unul, și se apucară să gătească, să îngrijească de cai; alții se întindeau,

se frecau la ochi și se adunau în grupuri mici ca să discute... ceva. Ceva legat de ea și de Raul, dacă ar fi fost să se ia după privirile și zâmbetele lor.

În cele din urmă, ieși și Danel din cortul lui, împleticindu-se, întinzându-se și căscând zgomotos.

Îl urmă o femeie tânără cu ochi negri și strălucitori, care se freca de el ca o pisică.

El îi dădu o palmă peste fund. Ea zâmbi și se îndepărtă agale.

O altă femeie, nu foarte tânără, dar foarte drăguță, o urmă, legându-și părul cu o fundă. Și aceasta, se întinse ca să-l sărute, primi o palmă peste fund și se îndepărtă. Părea un pic mai obosită decât prima.

În cele din urmă, ieși și Celesta, cu brațele pline de rufe. Îl sărută pe gură, primi deja familiara palmă peste fund și, traversând tabăra, se îndreptă spre pădure.

Victoriei nu-i venea să creadă că vede o asemenea paradă.

Raul îi șopti la ureche:

– Danel are reputația de amant minunat și neobosit printre femei.

Discuția era grosolană și stânjenitoare, dar Victoria își păstră calmul și spuse:

– Văd. Astea sunt toate?

– Doar dacă nu s-au mai strecurat și altele după ce am adormit eu.

– Ele sunt... Stângace, făcu o pauză, neștiind exact cum să formuleze întrebarea.

– Adică, e căsătorit cu vreuna dintre ele? Sau cu toate? Raul râse pe înfundate, iar capul Victoriei se legănă pe pieptul lui. Nici gând. În Moricadia, bărbatul are voie să aibă o singură soție. Dar dacă poate convinge femeile să-i viziteze cortul, numărul este nelimitat. Sau cel puțin, așa cred; pe mine nu m-au interesat niciodată mai multe femei în același timp.

– Asta e bine. Cum stăteau așa, lipiți unul de altul, știa că de ea era interesat acum.

Iar lucrul acesta era stânjenitor. Jenant, palpitant și dezamăgitor, pentru că nu puteau face dragoste și, deși Victoria știa că n-ar trebui, își dorea asta.

– Numai tu mă interesezi, îi spuse.

– E foarte măgulitor.

Nu-l credea nici o clipă – până la urmă, când se va termina revoluția, ea va părăsi Moricadia pentru totdeauna. Dar aprecie faptul că el o asigura că, atâta timp cât se afla aici, n-ar invita altă femeie în patul lui.

– Haideți, porumbeilor!

La drept vorbind, Danel era și mai gălăgios dimineața.

– Înviorați-vă! Avem de făcut o ceremonie!

Ca și cum cuvintele lui erau un semnal, ritmul taberei se schimbă, devenind vioi, plin de viață și vesel. Părea că toată lumea avea câte o sarcină pe care o îndeplinea zgomotos. Bărbații tachinau femeile; și ele le răspundeau la fel. Iar Victoria nu înțelese mai mult decât tonul discuțiilor.

Ridicându-se în picioare, îl privi pe Raul.

Ca și ea, era încă îmbrăcat, dar în timp ce ea se simțea murdară și șifonată, el părea treaz de-a binelea, întâmpinând ziua cu ochi strălucitori și cu un chip cald și îmbujorat. Chiar și părul lui, ciufulit și încurcat, strălucea în lumina răsăritului.

– Ce fel de ceremonie? întrebă. Părul i se desfăcuse pe timpul nopții și atârna talmeș-balmeș la spate.

Trebuie să fi fost o apariție. Raul se juca cu o șuviță, analizând-o fascinat de strălucirea ei de aur.

– Dreptul de proprietate asupra ta va trece de la Danel înapoi la mine.

– Poftim?

„Poftim?" își spuse și în gând, neîncrezătoare.

– Dreptul de proprietate asupra ta va trece de la Danel înapoi la...

– Am auzit! Dar... ce vrei să spui cu dreptul de proprietate?

– El te-a luat prizonieră. Ai dormit în cortul lui. Ești a lui.

– Dar el nu era acolo! se răsti Victoria.

–Știu. Raul ridică din umeri. Dar nu eu am făcut regulile. Trebuie să facem ceremonia.

–Pentru numele lui Dumnezeu! Este total deplasat și incredibil de jignitor.

Strângându-și părul cu o mână, îl trase peste umăr, trecu cu degetele prin el, aranjându-l puțin, apoi îl împleti și îl legă repede.

Raul o trase de vârful cozii și spuse:

–Nu vrei să fii a mea?

–Acum sunt a lui?

Victoria îl arătă cu degetul pe Danel, care se scărpina la părțile intime cu o asemenea atenție de parcă ar fi găsit aur.

–Exact.

–Atunci da, vreau să fiu a ta.

–În preajma ta, bărbații n-au cum să fie orgolioși. Raul o trase din nou de cosiță. Știi de ce femeile se freacă la ochi dimineața?

–Nu. De ce?

–Fiindcă n-au boașe ca să se scarpine.

Îl privi să-și dea seama dacă vorbește serios. El îi făcu cu ochiul. Râse fără să vrea și se depărtă de el. Se gândi să-l mustre, dar apoi se răzgândi:

–La ce oră te-ai culcat?

–O întrebare cu adevărat demnă de o soție.

Îl privi fix, mai atinsă de acest comentariu decât de gluma de dinainte. Ridică din umeri.

–Nu este nici un ceas pe aici. Târziu, presupun, după miezul nopții.

Toată situația aceasta o făcea să i se urce sângele la cap: faptul că o punea pe aceeași treaptă cu o soție, o persoană stabilă în viața lui și faptul că arăta atât de bine după ce dormise atât de puțin.

El adăugă:

–Datorită ție și bine-venitei tale intervenții – îi strânse brațul – eu și Danel am avut multe de discutat.

Recunoștința lui o înmuie.

–V-ați rezolvat neînțelegerile?

–Ne vom coordona eforturile pentru a înfrânge familia de Guignard. El va conduce armata. Tronul este al meu.

– Exact cum trebuie să fie.

Se dezveli și dădu să se ridice. El o prinse de mână.

– Spune-mi un lucru. Mai mânuiseși vreodată sabia?

– Nu. Ai noroc că nu ți-am retezat brațul.

Se bucura să-l vadă palid. Asta o să îl învețe minte să mai fie așa strălucitor și plin de energie dimineața. Se ridică și-și îndreptă hainele pe care le purtase prea mult timp și cu care trecuse prin prea multe încercări.

– Haide, spuse Celesta, făcându-i semn Victoriei. Mergem să ne spălăm.

– Slavă cerului!

Era recunoscătoare că i se oferise șansa să se ascundă de privirea lui Raul. Victoria își găsi boneta – paiele erau strivite și îi stătea turtită pe o parte – și se grăbi s-o ajungă din urmă pe Celesta.

Se părea că fiecare femeie din tabără făcea parte din grupul lor. Cele tinere alergau în față. Cele mai în vârstă mergeau alene în spatele lor. Dar toate râdeau, țipau, în aceeași stare nestăpânită care o făcea din nou pe Victoria să-și dorească să fi înțeles mai bine limba. I-ar fi plăcut să li se alăture în discuții, dar mai mult decât atât, părea că tot ce spuneau o privea pe ea.

Nu înțelegea de ce. Da, era ceva neobișnuit printre oamenii aceștia bruneți, cu ochi negri, dar interesul lor părea mai mare decât atât. Nu era vorba că ar fi fost nerespectuoși, ci mai degrabă o tachinau, într-un mod binevoitor.

Poate din cauza felului în care mânuise ieri sabia. Sau poate din cauza legăturii ei cu viitorul rege. Orice ar fi fost, nu putea decât să meargă cu ele, zâmbind și dând din cap și dorindu-și ca abilitățile ei lingvistice să nu fi ales locul și momentul acesta ca s-o abandoneze.

Țipetele femeilor din fața grupului o avertizară că tinerele găsiseră ceva. Se trase într-o parte și descoperi o adevărată priveliște în fața ochilor. Se opri pe loc, mută de uimire și plăcere.

Nu văzuse niciodată în viața ei un loc atât de pur și de splendid. Un mic lac de munte, cu apă curată, înconjurat de pini, iar în spatele lui – o stâncă golașă și masivă, care se ridica până la cerul

albastru. Cascada curgea înspumată, căzând în adâncurile lacului, iar în apropierea apei, o căprioară și doi pui de cerb priveau cu ochii larg deschiși cum tinerele își dezbrăcau hainele și se cufundau în apă, goale ca Eva.

Țipetele lor o avertizară pe Victoria că apa era rece ca gheața, și mulțumi cerului că femeile mai în vârstă se spălau mai simplu și mai chibzuit. Sau cel puțin așa crezu, până când începură să o tragă de haine.

– Nu. Nu. Le zâmbi și le alungă. Mă pot dezbrăca singură.

Ele râseră și o traseră în continuare de haine, desfăcându-i panglica de la bonetă și deschizându-i nasturii.

– Nu, serios. Își folosi tonul sever și oficial de guvernantă: Nu sunt o fetiță care are nevoie de ajutor – îmi dați voie?

Se pare că nu, pentru că oricât de mult protesta, ele continuau să-i scoată hainele, să-i despletească părul, să o împingă, năpustindu-se toate asupra ei, smulgându-i fiecare părticică de decență, până când rămase la fel de goală ca fetele tinere, numai că mult mai jenată. Nu i-au lăsat altceva de făcut decât să sară în apă.

Când reveni la suprafață, scoase un țipăt involuntar. Exact cum se temuse, apa era foarte rece. Atât de rece încât simți că i se desprinde carnea de pe oase. Celesta o strigă pe nume și îi aruncă ceva – o bucată de săpun franțuzesc, cu miros de lavandă, un lux oriunde în lume, dar aici... un miracol. Victoria își spălă cu el părul și fața; apoi, ignorându-și decența și ochii care o priveau atât de insistent, se urcă pe stânci ca să-și spele bine fiecare părticică de piele. După ce îi aruncă înapoi săpunul Celestei, se cufundă din nou în lac și se clăti. Cu un umor sumbru observă că apa nu se încălzise deloc.

Tremurând toată, ieși din apă. Nu ar fi vrut să-și pună lenjeria murdară și rochia șifonată, dar ce era să facă?

Dar femeile care insistaseră să o dezbrace o așteptau acum să o îmbrace. Și nici măcar în hainele ei, ci într-o rochie brodată, subțire și largă, de culoare galben-deschis.

– Chiar... am nevoie de hainele mele.

Rochia era curată și simplă, dar nu văzu nici un fel de lenjerie, iar croiala i-ar fi expus toate formele. Apoi Celesta ridică

o pelerină albastră de lână de pe un tufiş de la marginea poienii şi Victoria se linişti.

–Ah! Bun, asta o să mă acopere.

Le lăsă să o îmbrace în rochie şi să o acopere cu pelerina, apoi întregul grup de femei se îndreptă înapoi spre corturile lui Danel.

Capitolul 38

Danel stătea aşezat pe buşteanul lui, dând din picior şi aşteptând.

Celesta aduse un lighean cu apă fierbinte şi i-l puse în mâini.

Aplecându-şi capul către pântecul ei, îi zâmbi linguşitor.

–Ţi-am spus că eşti partenera mea de pat preferată?

–Nu-ţi voi tăia beregata, dacă la asta te gândeşti, spuse ea.

–Aşa te vreau!

Îi întinse briciul şi cureaua pentru ascuţit şi femeia începu să ascută lama.

–Sunt mai inventivă decât atât.

Danel se albi la faţă. Raul chicoti. Danel se întoarse către el.

–Hei, tu! Vere! Cineva trebuie să meargă să o ia pe maică-mea.

Raul luă ultima lingură de terci.

–Şi cine ar fi acel cineva?

–Ei bine, tu, regele meu!

Danel râse, cu râsul acela zgomotos pe care-l folosea ca să creeze o diversiune. Nu că asta ar fi funcţionat cu Raul, dar ştia că avea dreptate. Dacă va deveni rege, va fi şi capul familiei şi era de datoria lui să se ocupe de doamnele capricioase care speriau de moarte pe toată lumea.

Se ridică.

–O voi aduce.

–E vicleană ca un şarpe, dar ea este capul familiei noastre, aşa că încearcă să nu plângi când îţi va vorbi.

–Eu nu plâng când mă bagă mămica ta în sperieţi. Nu sunt ca tine.

Raul porni pe cărare. Danel zâmbi cu recunoștință.

– Hei, ai măcar idee unde trebuie să te duci?

– Știu. Raul se întoarse să-i vadă fața lui Danel când îi dădu lovitura de grație: Din când în când o vizitez pe mama ta.

Se bucură de satisfacția de a vedea uluirea lui Danel, înainte de a colinda prin pădure, până la casa mătușii sale.

Când ajunse gâfâind, în vârful muntelui, Izba Xaviera era în genunchi, lucrând în grădină. Îl cercetă din cap până în picioare, pufni și spuse:

– Un molâu.

Comparativ cu ea, da. Era subțire ca o nuia, uscată înainte de vreme, de cele patruzeci și șapte de ierni petrecute în Moricadia și zbârcită de necazurile traiului sub stăpânirea familiei de Guignard și de pierderea a prea mulți din familia ei. Era dură, deșteaptă, disprețuia orice slăbiciune și, mai presus de toate, era o supraviețuitoare.

Raul o adora.

– Am venit să te duc în tabăra lui Danel.

– V-ați rezolvat neînțelegerile, așa-i? Întinse mâna, iar el o ajută să se ridice. Era și timpul, băieți, să nu mai stați bosumflați și să vă jucați frumos împreună.

Îi plăcea la nebunie cum știa să pună la punct doi bărbați puternici. Apoi urma să-i aducă aminte că îi schimbase scutecele.

– Victoria a fost de aceeași părere și a luat singură taurul de coarne.

– Victoria? Ochii căprui ai Izbei Xaviera, adânciți în fața ei veștejită, îl cercetară sever. Englezoaica aia care locuiește la castel?

– Știi de Victoria?

– Am avut o viziune.

– Desigur, aprobă el.

În familie, se spunea că Izba Xaviera ar fi vrăjitoare. După părerea lui, știa totul pentru că nimeni nu îndrăznea să țină secrete față de ea, de teamă că le va rupe pielea de pe spinare cu bombăneala ei.

– Englezii sunt slabi, îi spuse.

– Nu și Victoria.

Îi povesti cum îi folosise sabia ca să întrerupă lupta dintre el şi Danel.

– Bravo ei! Voi, bărbaţii, sunteţi nişte proşti, râse Izba Xaviera. Dar totuşi, e englezoaică. Blondă, cu pielea albă, se teme să muncească din greu sau să-şi murdărească mâinile.

– E blondă. Are şi pielea albă. E frumoasă şi puternică. Şi munceşte; îi învaţă pe copii. În viziunea ta nu ţi s-a arătat şi asta?

– Ba da, ştiu.

– În noaptea asta va intra în posesia mea.

– Prostule! Izba Xaviera îl privi sever, cu mânie în adâncul ochilor. Dacă ar avea bani sau un titlu, ar fi altceva.

Raul îndepărtă pământul de pe degetele noduroase ale Izbei Xaviera şi zâmbi.

– Ce pot să fac? Mi se potriveşte şi va aduce onoare şi beneficii curţii mele.

Izba Xaviera îi puse cealaltă mână pe faţă şi îl privi în ochi.

– O iubeşti?

El râse.

– Sunt fiul tatălui meu. Eu nu iubesc. Dar păstrez ce-mi aparţine.

Bătrâna respiră greu, gândindu-se ce să spună. În cele din urmă, răspunse:

– Am fost cameristă la hotelul în care maică-ta l-a cunoscut pe tatăl tău. Nu l-am plăcut niciodată.

– Nimeni nu-l place. El nu ştie asta şi nici nu îi pasă.

Imaginea lui Grimsborough apăru în mintea lui Raul, aşa cum şi-l amintea. Cu chipul rece, cu ochii indiferenţi şi cruzimea sa tăioasă.

– Dar viaţa cu el m-a făcut să fiu puternic. Nu mi-e frică de durere. Nici de singurătate. Ştiu să fac planuri, să privesc dincolo de necazurile de astăzi, la victoria de săptămâna viitoare sau de anul viitor sau de peste zece ani.

– Spui tu aşa, dar eu o văd pe mama ta în tine.

Izba Xaviera îl plesni peste obraz, destul de tare încât să îl doară.

– Arogant, încăpăţânat, nesăbuit, neclintit.

– Toate calitățile necesare unui rege.

– Da. Dar ca și maică-ta, ești pătimaș, chiar fără să o știi.

Asta îi lovi mândria.

– Îmi cunosc pasiunile.

– Poate. Izba Xaviera continua să-i cerceteze fața. Spre deosebire de taică-tău, mama ta a iubit.

– A fost slăbiciunea ei.

– Și puterea ei. Ar fi ucis pentru tine. Și a și făcut-o.

Izba Xaviera îi arătă un butuc din curte.

– Așază-te acolo. Îți voi aduce de mâncare și de băut.

– Da, Izba Xaviera.

Pentru că nu permitea nimănui să vină în vizită fără să-i dea de mâncare, și având în vedere ce urma să facă, Raul scăpase ușor.

În timp ce mânca și aștepta ca ea să-și schimbe veșmintele, știa cât de profund nefericită ar fi Victoria dacă ar fi înțeles urmările a ceea ce avea să se întâmple. Dar când se întoarse la castel și descoperise că fugise, fusese foarte mâniat. Da, era prizoniera lui, dar își ceruse dreptul asupra ei.

Cum de nu înțelegea ce înseamnă asta?

Sau poate că îl păcălise, știind că restricțiile vor slăbi după ce a cedat?

Apoi, când Hada îi spusese despre supărarea Victoriei, simțise că i se scurge sângele din corp.

Înțelesese, desigur. Fusese crescut după regulile societății engleze, iar Victoria era o fecioară crescută în spiritul acelor reguli, care, din cauza vicleniei și a farmecului lui, căzuse în dizgrație.

Asta era convingerea ei.

Era o femeie decentă care își prețuia intimitatea, care era furioasă că trebuie să împartă dormitorul cu el și căreia nu-i plăcea să fie în centrul atenției la cină. Faptul că întregul castel știa de rușinea ei trebuie să-i fi rănit demnitatea.

Dar faptul că înțelegea nu-i alina orgoliul lui Raul.

Petrecuse săptămâni în șir ademenind-o în patul lui. Iar ea, pentru Dumnezeu, trebuia să rămână doar ademenită.

Până să o găsească în tabăra lui Danel, avusese gânduri ucigașe. Intenționa să-și ucidă vărul fără să stea pe gânduri.

Apoi Victoria îi folosise sabia, ca să-i nimicească furia.

Nu-și închipuise niciodată că o simplă femeie l-ar putea face să uite cine e și cine intenționa să devină. Pentru că, în minutele acelea, când crezuse că Danel o violase, nimic nu mai conta – nici ambițiile lui, nici familia, nici planurile, nici Moricadia. Fiecare părticică din corpul și mintea lui se concentrau la ea – la a-i răzbuna onoarea, la a o lua înapoi, a o păstra și a o alina.

Nu-i plăcea ca o femeie să aibă control absolut asupra lui.

Trebuia să facă ceva ca s-o lege de el. Așa că, în după-amiaza aceasta, vor îndeplini ceremonia tradițională moricadiană și poate într-o zi își va regreta elanul, dar deocamdată îi va aduce liniște în suflet. Deocamdată, va fi în stare să se concentreze pe ceea ce conta cu adevărat: înfrângerea familiei de Guignard și independența poporului moricadian.

Izba Xaviera apăru îmbrăcată în rochia ei neagră cea bună, pe care el o recunoscu din copilărie. Îi luă farfuria și paharul, se întoarse cu batista ei albă de dantelă în mână și îl luă de braț.

– Hai să mergem s-o cunosc și eu pe englezoaica asta a ta.

Capitolul 39

Femeile nu se întoarseră imediat în tabăra lui Danel. În schimb, se duseră pe o pajiște unde desfăcură coșuri cu mâncare, culeseră flori, pălăvrăgiră și cântară și, în general, o distrară pe Victoria. Odată cu trecerea timpului, își dădu seama că unele femei dispăreau și erau înlocuite de altele. Abia când apăru Amya, observă că femeile care o păzeau – pentru că asta făceau – se schimbaseră. Le recunoscu: erau luptătoare și slujnice din castelul lui Raul. Veniseră să vadă ceremonia și păreau extrem de fericite. Săreau în sus de bucurie. Într-un fel... triumfătoare.

Oftând, Victoria își dădu seama că femeile acestea erau încântate să vadă o altă femeie legată de un bărbat printr-o ceremonie de transfer al proprietății.

Ajunsese într-o societate primitivă. Se va bucura să se întoarcă în Anglia, căminul comportamentului civilizat. Nu mai era mult...

Ciudat că gândul acesta o întrista.

La puțin după prânz, femeile deciseră că era timpul să se întoarcă în tabăra lui Danel.

Aici, copacii erau împodobiți cu flori. Femeile făcuseră ghirlande de toporași albaștri și flori de munte de un alb pur, și le agățaseră de crengile pinilor, construind un fel de boltă.

O femeie slabă și uscată, cu pielea închisă la culoare, stătea în locul de onoare al lui Danel și o privea pătrunzător pe Victoria, ca și cum ar fi știut că nu poartă lenjerie sub costumul tradițional.

Sosiră și bărbații castelului, adunați în grupuri, râzând și glumind. Se spălaseră și se îmbrăcaseră în cele mai bune haine, care erau totuși deosebit de sărăcăcioase. Dar păreau entuziasmați, de parcă urmau să vadă ceva special. Victoria se gândi că probabil erau mai încântați de ideea că după ceremonie vinul va curge în valuri...

Copiii din castel sosiseră cu părinții lor, se amestecaseră cu copiii din tabăra lui Danel și acum alergau în cerc și țipau agitați. Mulți dintre cei pe care îi învățase limba engleză și matematica (și care o învățaseră pe ea moricadiana) se opriră din joacă ca să privească sosirea Victoriei, iar ea le făcu rapid cu mâna și le zâmbi larg.

Prospero o ajută pe Hada să se dea jos de pe cal, cu grijă; bărbatul acela mojic și mătăhălos se purta cu soția lui de parcă ar fi fost de porțelan.

În fața focului fusese curățat un loc, asemănător cu cercul pe care îl făcuseră pentru lupta cu cuțitele. Danel și Raul stăteau așteptând și, pentru o clipă, Victoria se întrebă dacă aveau de gând să se lupte din nou. Dar nu, amândoi arătau neobișnuit de... curați. Părul lui Raul era ud și dat pe spate și purta o cămașă apretată albă, pantaloni maro care îi strângeau mijlocul și gleznele, și ghete maro.

Danel era ras în cap şi se bărbierise. Arăta ca o minge rotundă şi lucioasă cu ochi, şi o gură surprinzător de mică, cu buze ţuguiate.

Toată lumea aştepta ceva... o aşteptau pe ea.

Nu avea de ales. Avea să ajungă, fie în mâinile lui Danel, fie ale lui Raul, iar ea ştia cui îi aparţinea inima ei.

Nu. Nu voia să insiste asupra sentimentelor care ar putea-o lega atât de strâns, încât dacă ar fi încercat să se elibereze, s-ar fi frânt.

Înaintă.

Amya îi prinse pelerina şi i-o trase de pe umeri, lăsând-o îmbrăcată în costumul acela tradiţional caraghios prin care se vedea tot. Simţi briza înfoindu-i fusta şi-şi trase materialul subţire mai aproape de trupul zvelt.

Dar nu se opri. Voia să termine o dată cu asta. Stătea în faţa lui Raul, provocându-l cu toată fiinţa.

Cu toate acestea, el nu juca corect. Întinse mâna, încet şi blând, şi îi dădu părul la o parte, aranjându-i o şuviţă după ureche.

De îndată ce se opriră pe loc, Danel începu să vorbească, repede şi cu siguranţă.

Dacă ar fi înţeles mai bine moricadiana, Victoria ar fi putut urmări discursul, dar limba părea arhaică şi plină de şabloane – o ceremonie, exact aşa cum spuseseră, şi probabil din timpuri străvechi. Înţelegea numai frânturi din cuvintele lui Danel şi păreau foarte oficiale; nişte cuvinte care sunau ciudat în gura lui.

În diverse părţi ale ritualului, Danel se oprea din vorbit, după ceea ce păreau a fi întrebări. Prima oară, femeia cea veştejită care stătea în scaunul lui Danel răspunse „da" la ceea ce fusese întrebată. A doua oară, Danel privi mulţimea, aşteptând, iar oamenii îi răspunseră doar cu tăcere şi cu zâmbete.

În cele din urmă, Danel se opri din discurs, iar Celesta îi înmână o bucată veche de frânghie cu fir de aur.

Raul o trase pe Victoria, astfel încât ajunse cu spatele lipit de pieptul lui, îşi puse braţul peste al ei, iar Danel folosi funia să le lege încheieturile mâinilor.

– E prea strâns, spuse ea.

–Asta ca să sângerăm amândoi dacă vreunul dintre noi încearcă să se elibereze.

Nu-i putea vedea fața, dar vocea lui era plină de înțeles, lucru care o făcea să se simtă cumva... ciudat. Tristă și neîncrezătoare.

Dar când Raul își ridică brațul – și pe al ei odată cu al lui –, iar oamenii aclamară, Victoria zâmbi.

Asta așteptau de la ea. În spatele ei, Raul râdea pe înfundate.

Sărbătoarea nu era un ospăț, ci mai degrabă mâncarea și băutura se revărsa din abundență și fără oprire. Oamenii lui Raul și ai lui Danel se uniră să gătească, să bea, să râdă și să danseze. Muzicieni din ambele tabere făcură instrumente și cântau la ele. Victoria stătea pe jos pe covorul lui Danel, între picioarele întinse ale lui Raul.

Era nevoită să stea lângă Raul. Toată lumea refuza să le dezlege mâinile.

Mâncă din mâna lui, bău din pocalul lui. I se părea ciudată ceremonia aceasta; dar nimeni altcineva nu părea să creadă la fel. De fapt, așezați în jurul focului, bărbații își hrăneau femeile, de parcă ar fi fost un ritual moricadian. Sincer, Victoria se obișnuise într-o oarecare măsură cu metodele ciudate ale lui Raul de a lua masa și chiar îi plăcea că el era atât de atent la ceea ce îi plăcea sau nu îi plăcea ei și că îi satisfăcea gusturile, de fiecare dată, așa cum făcuse în fiecare zi de când o luase prizonieră și o adusese în castelul lui.

Danel desfăcu un butoi cu o băutură puternică – pe care, așa cum spunea el, o făcuse mama lui –, iar prima înghițitură îi tăie respirația Victoriei.

Dar era conștientă de privirea critică a Izbei Xaviera și sorbi din nou.

De fapt, după primul pahar, hotărî că băutura are gust de portocale. Un gust foarte, foarte intens de portocale. După al doilea pahar, hotărî că îi place. Raul n-o lăsă să îl bea și pe al treilea.

Când simți nevoia să-și facă nevoile, Raul o duse la marginea poienii, dezlegă funia care-i lega și toate femeile din tabără o însoțiră, lucru care o făcu să se împotrivească, până când Raul o asigură că este o simplă tradiție. Cu o sclipire în ochi, îi spuse că,

uneori, în vremurile străvechi, „proprietatea" putea încerca să fugă.

– Înțeleaptă proprietate, murmură Victoria.

– O să ai și tu ocazia, spuse el misterios.

În tot acest timp, Raul și Victoria mâncară și băură, zâmbiră și dădură din cap, iar în jurul lor oamenii pălăvrăgeau.

„Instrucția merge bine."

„Thompson s-a oferit să rămână să aibă grijă de castel."

„Prințul Sandre se teme să iasă în public. Se spune că stă în camera lui și se ocupă de conturi."

„Vom ataca într-o săptămână."

„Vom ataca la următoarea Lună nouă."

„Vom ataca când ni se va spune."

„Jean-Pierre e cam nebun: își ține ostatici gărzile palatului și le închide familiile în temnițe."

Cu toate astea, discuțiile curgeau fără tragere de inimă, ca și cum familia privea cerul și aștepta un eveniment special.

În cele din urmă, când începu să se însereze, Izba Xaviera ridică un deget cocârjat și spuse:

– E timpul!

Raul o ridică pe Victoria în picioare.

Izba Xaviera dezlegă cu grijă nodul. Înfășură frânghia și i-o dădu lui Raul, apoi porni pe cărarea care șerpuia până în adâncul pădurii.

Cei doi o urmară.

Victoria privi în jur.

Întregul grup mergea alene în spatele lor.

La marginea pădurii, Izba Xaviera se dădu la o parte.

Toți o priveau pe Victoria ca și cum așteptau ceva de la ea.

Ea privi în jur întrebător.

– Fugi! spuse Hada, cu voce înceată.

Se uită la Danel, care îi făcu semn din cap, spre adâncurile pădurii. Victoria îl privi pe Raul. Se uita la ea cu fruntea încruntată, ca și cum... el ar fi fost prădătorul, iar ea prada, și aștepta să o vâneze.

Scoțând un icnet, sări pe potecă și o luă la goană prin pădure.

Capitolul 40

Întreaga tabără gonea după ei, huiduind și urlând, femeile încurajând-o pe Victoria să fugă, iar bărbații strigând la Raul să o prindă.

Privi în urma ei. Raul era la trei metri în spate, ținând pasul cu ea.

Restul grupului era în spatele lui, dar începură să piardă rapid teren, pe măsură ce poteca deveni abruptă. Cuplurile se retraseră în pădure. Cei singuri se întoarseră la petrecere.

După puțin timp, doar ei doi mai alergau. Victoria o luă pe o cărăruie, apoi pe alta. Se rătăcise. Era speriată, fiindcă el părea să aibă un scop, dar nu foarte speriată, căci chicotea fără să se poată opri.

Poteca se lărgi și se trezi pe o culme luminoasă, stâncoasă și înaltă pe care zăboveau ultimele raze de soare, iar copacii din jur erau înalți, bătrâni și tăcuți. Își duse mâna la șold și, răsuflând din greu, se întoarse cu fața la el.

El se opri, cu umerii coborâți, cu privirea încordată și brațele căzute pe lângă corp.

Victoria se dădu înapoi râzând.

El nici măcar nu zâmbea. Răsufla adânc, pieptul i se ridica și cobora, iar ochii lui verzi erau ațintiți asupra ei.

Fără grabă, începu să o urmărească.

Era ca un joc... un joc cu un singur final. Și faptul că îi cunoștea intențiile o făcea să freamăte și să se simtă ca o prostuță... excitată.

– Nu.

I se păru că vocea nu-i era deloc aspră. Aducea mai degrabă a flirt și a tachinare. Așa că se încruntă, clătină din cap și făcu un pas în spate.

– Nu, Raul, ascultă-mă. Nu cred că este o idee bună.

Probabil că el ascultase doar ce dorise să spună, nu și ceea ce spusese, fiindcă înaintă cu pași mici.

– Raul, e ridicol. Suntem afară.

Se uită în spatele ei.

Se pare că atunci când se oprise, Raul cercetase imediat zona, planificându-și cu viclenie atacul, încolţind-o între o stâncă falnică și un bolovan înalt și neted.

Pulsul îi crescu. Râse din nou, fără suflare, cu o dorință la fel de neașteptată precum o furtună de vară.

– Ne-ar putea vedea cineva.

Se propti cu spatele de bolovan. Piatra încălzită de razele soarelui era aspră și curată. Făcu vreo câțiva pași într-o parte, în încercarea de a sta departe de el.

– Raul, ascultă...

O apucă atât de repede, încât fu prinsă în cursă fără să-și dea seama. Mâinile lui fierbinți îi cuprinseră talia, ținând-o nemișcată, în timp ce își apăsa trupul pe al ei. Brusc și fără pic de finețe, îi ridică rochia.

– Nu ne-a urmărit nimeni. M-am asigurat de asta

Vocea lui Raul era răgușită, dură și categorică.

Victoria înghiți în sec. Nu-i mai venea să râdă. Era goală, dezvelită în aerul liber... și în fața lui.

Raul își împinse genunchiul între picioarele ei, frecându-și coapsa de sus în jos.

Dintr-odată, Victoria se înfierbântă. Îl prinse de umeri, încercând să își mențină echilibrul, de parcă lumea se învârtea în jurul ei, și se frecă de el, gemând și rostindu-i numele.

Cum de ajunsese să se înfierbânte atât de repede? Ce fel de femeie se excită, până la abandon, doar pentru că e urmărită? Era un animal?

Sau poate el era?

Da. Și da. Pentru că Raul își smulse nasturii de la pantaloni și îi dădu jos. O apucă de fese, o ridică și o propti de piatră.

Victoria îi înconjură șoldurile cu picioarele.

Îi echilibră poziția și îi cercetă sexul cu degetele. Apoi o apucă din nou de fese, iar ceea ce simțea nu mai erau degetele lui, ci el, mădularul lui, ce o ardea cu fierbințeala poftelor sale.

Era udă. El era tare.

Dintr-odată începu să o penetreze, mişcându-se prea repede ca ea să se poată acomoda.

Cu toate acestea o făcu, trupul i se deschise pentru el şi îl primi înăuntru. Gemu într-un delir dulce de vigoarea neaşteptată a acestei partide. Pe spate simțea duritatea pietrei. Apusul soarelui îi lovi ochii, orbind-o. Nu mai vedea nimic în jur, decât pe Raul, pasiunea lui, forța lui. Părul lui negru se legăna din ce în ce mai repede pe chipul sălbatic şi cuprins de dorință.

Victoria nu se putea mişca. O ținea prea strâns. Dar trupul i se încorda ritmic şi-i răspundea, independent de voința ei. Îi strânse cămaşa în pumni, îşi arcui spatele şi încercă să se apropie de el şi mai mult, când el deja îi atingea cele mai adânci locuri.

Nu voia să fie aşa cum era acum: sclava unei dorințe pe care nu o putea controla. Nu voia să fie o ființă care îi răspunde acestui bărbat pentru că înfățişarea lui îi inspira sexualitate, pentru că mirosea a sex, pentru că o făcuse să trăiască, să respire şi să fie la fel ca el.

Îi era ruşine că era atât de uşuratică, dar nu şi-l dorea decât pe el.

Raul gemu şi fața i se schimonosi în spasmele orgasmului.

Văzându-l aşa, auzindu-l şi simțindu-l, ajunse şi ea pe culmile plăcerii. Îşi înfipse unghiile în el.

Şi încă un orgasm.

Şi încă unul.

Şi încă unul.

Plăcerea continuă şi continuă până când îi țâşniră lacrimi din ochi şi gemu tare, iar pădurea şi pietrele îi înghițiră ecoul extazului.

Capitolul 41

Raul o țintuise pe Victoria între stâncă şi trupul său. O pătrunsese cât de adânc putuse. Cu toate astea, chiar şi când o ținea în brațe, continuând să respire greu din cauza orgasmului puternic,

cu fața ei frumoasă și îmbujorată de plăcere, tot simțea că îi scapă printre degete.

Trebuia să obțină de la ea un jurământ acum, cât încă era slabă și lipită de el. Era o femeie onorabilă. Indiferent cât de nedrepte erau circumstanțele, ea și-ar fi ținut cuvântul.

– Victoria.

Vocea lui era adâncă și impunătoare, vibrantă și revendicatoare.

Victoria deschise ochii de culoarea albăstrelelor și îl privi fix, ca și cum ar fi fost inconștientă de tot, mai puțin de plăcerea pe care o găsiseră... împreună. Apoi îi aruncă un zâmbet și îi șopti cu o voce languroasă:

– Ce e?

– Promite-mi că nu vei mai fugi niciodată.

Victoria clipi derutată.

– Mă urmăreai. Am crezut că e un joc.

– Nu, nu asta. Nu astăzi. Am vrut să spun... promite-mi că nu vei mai fugi cum ai făcut-o după ce am făcut dragoste prima oară.

Ridică surprinsă din sprâncene, apoi le coborî enervată.

El adăugă în grabă:

– Știu că, pentru o femeie tânără din înalta societate, intimitatea – cum naiba i se spune în societatea cultă? – intimitatea relațiilor fizice este șocantă. Voi fi mai cumpătat – dar nu acum – și te voi ajuta să te acomodezi. Îți promit că te voi asculta dacă nu ești mulțumită, atâta timp cât și tu îmi promiți că nu vei mai fugi.

– Ți-am spus. Nu am fugit. Glasul și chipul ei păreau contrariate. E chiar atât de greu de crezut?

– Erai prizoniera mea. Prizonierii fug.

– Tu știi mai bine, îi răspunse, încercând să se elibereze din strânsoare. Eu nu fug de probleme.

O strânse și mai puternic.

– Chiar sunt așa o problemă?

– Da, îi răspunse pătimaș. Da, ești.

Se împinse în ea încă o dată. Ea tresări, nu de durere, ci de plăcere. Se cutremură, iar înăuntru, sexul lui fierbinte o mângâia și o dezmierda ca o mănușă de mătase.

– Tocmai din cauza asta. Aproape că i se păru că vorbește singură. Pentru că, chiar și după ce ne consumăm pasiunea nebunească și ne liniștim, nu mă pot gândi decât la cât de curând mă voi simți din nou așa.

Penisul începu să i se întărească din nou.

– Da. Și eu tot la asta mă gândesc.

– Pe cuvânt? Îi căuta privirea, iar de data aceasta zâmbetul îi era rușinat și mulțumit. Mă bucur. Mă bucur că nu sunt singura care...

– Nu. Nu ești.

Îi luă fața în palme și îl privi în ochi.

– Îți jur, când voi pleca, îmi voi lua rămas-bun de la tine, de la chipul tău.

Nu era chiar promisiunea pe care și-o dorea, dar pentru moment era de ajuns.

O ridică cu grijă și o așeză în picioare.

Ea se sprijini de stâncă, de parcă ar fi fost prea slăbită să se țină pe picioare, și își netezi fusta ca să și-o aranjeze.

Raul își ridică rapid pantalonii și îi închise. O luă de mână și o trase după el prin pădure.

Victoria mergea în urma lui, împiedicându-se. El se opri și se întoarse să o privească. Părul auriu ca spicul de grâu îi curgea ciufulit pe umeri, iar chipul inteligent îi radia de plăcere. Îi zâmbi de parcă știa cât de ispitit era să o pătrundă din nou aici, acum.

– Nu, îi spuse el.

Porni din nou prin liniștea umbroasă a pădurii, încercând să ajungă unde își propusese.

Înainte de apusul soarelui ajunseră într-o pădure de pini, din vârful unui munte masiv. Evident, Victoria își dădu seama imediat ce voia să-i arate.

Îndreptându-se spre trunchiul lat al celui mai înalt pin din Moricadia, Raul îi atinse scoarța aspră și privi în sus.

– Copacul acesta creștea aici când Attila își croia drum prin Europa, după strămoașa mea care i-a furat sabia și a fugit aici pentru a-i naște copilul. Sări, se prinse de cea mai joasă ramură, se ridică în sus, apoi se aplecă și îi întinse mâna. Hai!

– Poftim?

Victoria îl privea de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– Ai încredere în mine, îi spuse el.

Expresia feței ei se schimbă, iar el o recunoscu: maxilarul încleștat, ochii mijiți, nările lărgite.

– Doar dacă și tu ai încredere în mine.

O analiză. Nu spusese niciodată că o crede că nu fugise. Ea remarcase asta. Bineînțeles că remarcase.

– Am încredere în tine.

Îl cercetă și ea. Se priveau ochi în ochi și, fără voia lui, văzu în ea lucruri pe care nu crezuse niciodată că le va vedea: certitudine, putere, curaj, poate un strop de afecțiune și, cel mai important, încredere în el.

– Bine.

Apoi Victoria îi întinse mâna și sări. El o trase. Ea se apucă de creangă cu mâna liberă, și Raul o ridică până sus.

– Nu m-am mai urcat niciodată într-un copac, îl avertiză.

– Încă un lucru pe care îl faci prima oară cu mine, o tachină el.

Victoria îi aruncă privirea aceea tipic feminină, care spunea: „Ai grijă că umbli pe gheață subțire."

Raul nu se neliniști. Avea încredere în el. Și îi era drag. Erau aproape un cuplu.

– Te voi ajuta. Ți-e frică de înălțime?

– Nu neapărat.

„Bineînțeles că nu", se gândi Raul.

– Dar îți e vreodată teamă de ceva?

Îl cercetă cu privirea, într-un moment lung și tăcut.

– Până acum nu mi-a fost.

Raul nu-și dădea seama ce dorise să spună cu asta. Soarele apunea. Trebuiau să ajungă sus până la lăsarea întunericului. Îi arătă cu degetul:

– Mergem acolo.

La treizeci de metri în aer era o platformă construită din crengi rezistente.

– Am construit-o când eram copii eu și Danel, explică el. Dacă ar fi știut mamele noastre...

O ajută să se urce pe următoarea ramură, arătându-i unde să pună mâinile și picioarele, apoi o urmă îndeaproape, pregătit să o prindă dacă ar fi alunecat.

Dar nu se întâmplă asta. Prin grația mișcărilor și a coordonării, Victoria demonstră că era o atletă înnăscută. Copiii ei ar fi frumoși, inteligenți și pricepuți. Copiii ei ar fi...

– Cu siguranță construirea acestei căsuțe în copac a însemnat multă muncă pentru doi băieței.

– Așa a fost. Am pus la punct un sistem de scripeți cu sfoară, ca să ridicăm lemnele. Prospero și Zakerie au aflat ce făceam și au vrut să ne ajute, dar nu i-am lăsat. Era doar a noastră.

– Copii egoiști, îl dojeni ea.

– Egoiști și cu o doză mare de superioritate. Eram ticăloși până în măduva oaselor, moștenitori ai tronului Moricadiei și îi dominam pe ceilalți copii. Râse cu amărăciune. Când am ajuns în Anglia, tata m-a bătut până a alungat din mine sentimentul că aș fi privilegiat.

– Dar nu pe tot, spuse ea.

– Nu. Nu chiar pe tot.

Pentru că o putea avea ori de câte ori își dorea. Și în timp ce urca, vedea frânturi din gleznele ei, din gambe, iar dacă era poziționat corect, chiar și din coapse. Trebuise să își răsucească trupul în cele mai ciudate feluri ca să-i întrevadă și alți nuri.

Fără să-și dea seama ce face el, Victoria spuse:

– Ar fi fost mult mai simplu să-ți exerciți puterea asupra celorlalți punându-i să o construiască pentru tine. Așa că poate nu ai fost atât de rău pe cât îți place să crezi.

– Eram un ștrengar, spuse el, terminând discuția.

Victoria se opri și se uită la el, în jos, cu un picior pe o ramură și cu celălalt pe alta. Raul se strădui să-i privească în continuare chipul.

– Tot ștrengar ești. Dar numai când vrei tu.

Continuă să urce.

– De ce-ai construit o casă în copac? De ce aici?

– Pentru că ne plăcea să ne cățărăm în copaci. Pentru că ne închipuiam că e o corabie cu care navigam în jurul lumii. Pentru

că ne plăcea să privim cum se apropie furtuna și să țipăm ca niște fete când trăsnetul lovea în apropiere.

Victoria râse.

– Pentru că aici, sus, eram liberi. Deveni serios. Fără familia de Guignard, fără foamete, fără lupte, fără moarte. Nu lăsam pe nimeni aici.

Ea se opri.

– Pe nimeni?

– Danel mi-a dat voie să te aduc aici.

– N-ai căzut niciodată? întrebă, continuând să urce.

– Niciodată. Gândindu-se la pericolele ce-l pășteau în încercarea de a-i vedea picioarele și nu numai, adăugă pe un ton mucalit: Cel puțin, nu până azi.

Aproape ajunseseră. Victoria se întinse ca să se apuce de o creangă. Rochia i se ridică. Lui Raul i se tăie respirația.

– Știu de ce-ai construit-o. De aici poți vedea raiul, spuse Victoria privind în sus.

– Da, îl văd, spuse el cu ardoare.

Victoria se uită la el nedumerită.

– Azi-dimineață am reparat platforma. Vei fi în siguranță, spuse el în grabă.

– Nu m-am îndoit o clipă.

Ajungând la casa din copac, Victoria se ridică, rezemându-se pe stomacul încordat. În timp ce privea în jur, picioarele îi atârnau în fața lui Raul.

– E o balustradă, ca să nu cădem. Și ai făcut și un pat!

Făcuse unul, din ramuri de pin acoperite cu o pânză tare.

– Am adus și mâncare, și băutură.

– Deci chiar putem petrece noaptea aici? spuse ea și ajunse în căsuță, clătinându-se.

Se cățără și el după ea și i se alătură. Stătea în picioare, nemișcată, ținându-se de o ramură și admirând priveliștea:

– Dumnezeule! rosti ea cu venerație.

Înconjurându-i mijlocul cu brațul, privi și el.

Ultimele raze ale soarelui se împrăștiau peste văi și munți, peste cascadele ce plonjau în trepte și peste copacii ce se unduiau

ca iarba în vânt. Unul câte unul, fiecare pisc înzăpezit se înroșea în lumina apusului.

Victoria își sprijini capul pe umărul lui. El o îmbrățișă cu putere.

Apoi, în timp ce soarele dispărea în zare, lumina se stinse precum flacăra unei lumânări, și primele stele se deschiseră precum florile pe un câmp de catifea întunecată.

– Îți dăruiesc toate astea.

Nu fusese atât de serios niciodată în viață.

– E superb. Mulțumesc, spuse Victoria și îi mângâie brațul.

– Nu voi uita niciodată zilele petrecute cu tine și nici locul acesta. Nicăieri pe pământ nu poate fi la fel de frumos.

Ea credea că el îi oferea aceste momente petrecute împreună, când de fapt el îi oferise țara lui, Moricadia, să fie a ei, să o primească... atâta timp cât îl primea și pe el.

Dar nu-i corectă presupunerea. La urma urmei, îi putea oferi pentru totdeauna numai Moricadia, iar Victoria era genul de femeie care-i dorea inima.

Capitolul 42

Întinsă pe spate, pe patul din căsuța din copac, Victoria privea stelele atât de strălucitoare, de parcă ardeau găuri în tapiseria cerului. În rest, nici o altă lumină.

Raul dormea liniștit lângă ea, cu brațul aruncat peste mijlocul ei, cu picioarele împinse în ale ei. Nu auzea decât respirația lui, cântecul bufnițelor și ramurile care foșneau sub adierea brizei.

În rest, nici un alt sunet.

Aerul era atât de curat, încât simțea parfumul ramurilor de pin de sub ea, iar dinspre nord – un miros de toamnă, cu vârtejurile ei de frunze uscate.

În rest, nici un alt miros.

Deși... nu era în totalitate adevărat.

Simțea mirosul lui Raul, transpirația ușoară și călduță, de după dragoste. O sedusese de îndată ce se înnoptase. Apoi îi dăduse să mănânce pâine, brânză și să bea vin și mai făcuseră dragoste o dată. Făcuse totul ca să o satisfacă, să-i ofere plăcere, să o facă fericită. Spusese că îi dă și țara. În felul lui, încerca să-i spună că își dorește ca ea să rămână cu el, iar Victoria știa că, dacă ar fi consimțit măcar puțin, ar fi cerut-o de soție.

Dar nu reușise să facă asta.

O, nu se temea că mariajul cu Raul ar fi ca nefericirea pe care o îndurase mama ei și nici nu-și punea la îndoială capacitatea de a-l susține în cucerirea tronului sau de a-și îndeplini îndatoririle de regină, de îndată ce Raul ar fi câștigat. Și, fără îndoială, cu el ar fi avut siguranță financiară, respect și reasigurarea constantă că este dorită.

Dar ea, Victoria Cardiff, femeia care punea simțirea mai presus ca orice, nu putea să facă asta. Nu se putea căsători cu un bărbat care nu o iubea. Care nu o va iubi niciodată. Nu și când stătea întinsă aici lângă el, știind că-i dăruise toată inima ei.

De n-ar fi fost atât de furioasă!

Furioasă pe el, pentru că nu-i oferea singurul lucru de care ea avea nevoie cu atâta disperare.

Furioasă pe ea însăși, pentru că renunțase la judecată, în căutarea a ceva atât de efemer – nu crezuse niciodată cu adevărat în dragoste, iar acum era gata să dea cu piciorul banilor, tronului și unui bărbat minunat precum cerul înstelat – pentru dragoste.

Cel mai mult se temea de ceea ce ascundea furia ei: chinul singurătății care o strângea ca într-o gheară și tristețea pe care le va simți până la moarte.

Așadar, când se va termina revoluția – și știa că Raul va câștiga –, va pleca în Anglia să-și vadă mama și își jură că va fi mult mai înțelegătoare cu biata femeie. Dacă vestea rușinii ei se răspândise – și presupunea că așa se întâmplase –, își va folosi economiile ca să își continue viața. America era o țară nouă cu femei tinere și înstărite care călătoreau în Anglia tocmai pentru a cuceri bărbații nobili. S-ar fi găsit de muncă pentru o guvernantă cu experiență în predarea manierelor și a formalităților.

Își lăsă capul pe umărul lui Raul și zâmbi îndurerată.

Până la urmă, instruise curtea regelui Saber al Moricadiei.

Raul privi cum femeile o înconjurară pe Victoria și o conduseră pe podul castelului, traversară curtea și apoi intrară pe ușa înaltă a turnului. Îi urau simbolic bun venit în noua casă și pe noua treaptă a societății.

Victoria zâmbi și le vorbi într-o moricadiană stângace, dar nu avea nici cea mai mică idee ce însemnau obiceiurile acestea.

Era mai bine așa.

Era frumoasă în dimineața aceasta. Amya îi împachetase hainele, iar ea își scoase recunoscătoare costumul tradițional moricadian și își îmbrăcă rochia albastru-închis, cu guler și manșete albe, se încălță cu pantofii de piele și își puse pe umeri șalul de lână.

Dar, indiferent cum s-ar fi acoperit cu hainele ei decente englezești, Raul știa cum arată sub aceste veșminte. Știa cum se simțea când trupul ei gol era lipit de-al lui. Făcuse dragoste cu ea seara și din nou de dimineață. Încercând să se întipărească în ea, simți că timpul se scurge. Dacă nu va putea să o facă să înțeleagă ce își dorește de la ea acum, în noaptea de dinaintea ultimelor pregătiri de război, va exista vreodată un moment mai bun?

În timp ce urcau treptele către sala mare, Danel îl înghionti.

– Vere, ți-ai luat o femeie pe cinste.

– Da.

Raul nu discuta cu Danel despre ea. Nu ar fi discutat despre ea cu nimeni. Era a lui și ce aveau ei împreună era intim, personal... important.

Așa că începu să vorbească în șoaptă despre ceea ce avea să urmeze.

– Hada spune că oamenii tăi încap în castel.

– Ar însemna o grămadă de oameni înghesuiți într-o singură casă, răspunse Danel cu voce scăzută.

– Hada și Thompson vor face față aglomerației. Ei fac față la orice. Și e de înțeles să folosim castelul ca bază. De aici ne putem mișca cu ușurință pentru instrucție și...

Femeile intrară în sala mare. Se opriră brusc.

Bărbații se îngrămădiră în spatele lor.

Se așternu tăcerea, o tăcere atât de neașteptată și de ciudată, încât Raul înaintă.

Jean-Pierre de Guignard era așezat în capătul mesei, pe scaunul lui Raul.

În spatele lui stătea Bittor, împreună cu opt membri ai gărzii palatului, foarte bine înarmați.

Raul privi cum Jean-Pierre ridică cravașa și pocnește cu el pe suprafața plată, din lemn.

O grămadă de întrebări îi treceau lui Raul prin minte: Ce căuta Jean-Pierre aici? Ce descoperise? Unde erau oamenii lui, cei care rămăseseră în urmă ca să aibă grijă de castel?

Dar avea de jucat un rol, așa că nu șovăi. Înaintă spre el, cu brațele deschise, sperând ca încântarea lui să pară sinceră.

– Jean-Pierre! Bine ai venit în casa mea! Dacă știam de vizita dumitale nu te-aș fi lăsat să aștepți.

– Prefer vizitele-surpriză.

Jean-Pierre observă salutul binevoitor al lui Raul și lovi din nou cu cravașa în masă, vărsând un pocal cu bere galben-maronie ca urina, care începu să curgă pe masă și pe jos.

– Servitorii mei îți vor mai aduce, spuse Raul.

Spre surprinderea lui, Amya se grăbi la bufet, aduse urciorul înapoi la masă și îi umplu din nou pocalul, făcând nenumărate reverențe și plecăciuni. Nu era atât de fricoasă pe cât își închipuise.

– Ai venit la vânătoare? întrebă Raul.

Jean-Pierre se ridică încet.

– Ați vânat?

– Da. Dacă dorești, putem merge iarăși.

– Ai avut noroc?

– Mare noroc.

Jean-Pierre privi în jur.

– Unde e prada?

– Am prăjit carnea aseară în pădure, la un foc de tabără. Raul îl bătu pe umăr pe Danel. Trebuie să mergi cu mine. Vânătorul meu nu ratează niciodată.

Danel stătea drept şi nemişcat, plin de mândrie şi de ură. Raul îi strânse umărul cu putere. Danel tresări, păşi înainte, apoi rânji ca un idiot recunoscător şi aprobă din cap:

– Sunt cel mai bun vânător din Moricadia. Turiştii deştepţi mă angajează pe mine să le dirijez vânătoarea. Pot găsi orice doriţi, excelenţă, vânat, porc mistreţ, gâşte...

Jean-Pierre cercetă mulţimea cu privirea.

– Aşadar, Lawrence, petreci cu... moricadienii?

Dispreţul şi neîncrederea se citeau limpede în glasul lui.

– Încerca să mă impresioneze cu dibăcia lui în ale vânătorii, spuse Victoria croindu-şi drum prin mulţimea de femei, ca să ajungă lângă Raul. Îi mângâie braţul şi-l privi cu dragoste în ochi. De parcă ar fi fost nevoie să facă ceva atât de bărbătesc ca să mă impresioneze.

Inima lui Raul palpită de teamă.

Se expunea singură atenţiei unui bărbat care era atât de crunt şi de periculos, încât mamele îşi speriau copiii rostindu-i numele. Şi o făcuse intenţionat, ca să-l zăpăcească pe Jean-Pierre cu chipul ei frumos şi trupul bine făcut.

– Cine naiba eşti tu? izbucni Jean-Pierre.

Victoria se uită la Jean-Pierre jignită şi surprinsă. Parcă amintindu-şi să fie respectuoasă, făcu o reverenţă şi spuse:

– Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră, m-am pierdut din cauza emoţiei că vă voi cunoaşte. Sunt domnişoara Victoria Cardiff din Anglia.

Jean-Pierre miji ochii albaştri.

– Cunosc numele acesta.

– Am sosit în Moricadia cu angajatorii mei, familia Johnson...

– De aceea te cunosc! îi spuse Jean-Pierre şi dispreţul din ochi i se stinse. Domnul Johnson răcnea ca un taur când ai dispărut. Aici ai fost tot timpul?

Raul îşi ţinu respiraţia. Trebuia să răspundă cu multă, multă atenţie. Dacă Jean-Pierre o prindea cu minciuna...

– Nu tot timpul, spuse, şi buza îi tremură.

– Eram în sala de bal când ne-au atacat bărbaţii aceia înfricoşători, îmbrăcaţi în negru. Am fugit prin hotel şi apoi am ieşit afară.

Apoi m-am rătăcit, până când m-a găsit domnul Lawrence. Şi el era speriat, aşa că m-a luat sub aripa lui şi...

Îi zâmbi cu dragoste lui Raul. Reuşea să imite extraordinar de bine o curtezană naivă.

Jean-Pierre pendula pe muchia neîncrederii.

– Johnson susţinea că eşti o femeie de o conduită impecabilă.

– Asta pentru că nu cunoscusem niciodată un bărbat ca domnul Lawrence. Se aplecă înainte şi îi şopti: A promis că se va căsători cu mine.

Raul ştia să prindă replica din zbor.

– În curând.

Când privirea lui o întâlni pe a lui Jean-Pierre, îi făcu cu ochiul. Chiar dacă îl convinseseră, Jean-Pierre nu lăsa să se vadă nimic.

– Lawrence, ai fost la hotel toată noaptea aceea.

– Nu chiar toată. Raul îi zâmbi ca de la bărbat la bărbat şi continuă: Mă vei ierta dacă, la vremea respectivă, nu am menţionat despre comoara pe care am găsit-o în grădină şi am luat-o acasă.

Jean-Pierre răsufla greu, iar pielea lui palidă se înroşise de frustrare.

Iar Raul îşi dădu seama că nu descoperise nimic acuzator în casa lui. Nu încă. Poate că avea bănuielile lui, dar dacă ar fi crezut cu adevărat că Raul adăposteşte răzvrătiţi sau, Doamne fereşte, că este chiar el unul dintre ei, oamenii lui Jean-Pierre i-ar fi împuşcat pe Raul şi pe Danel de îndată ce intraseră pe uşă.

Erau încă vii. În curând aveau să-l doboare pe Jean-Pierre.

– Şi de ce te-ai mai întors la hotel? întrebă Jean-Pierre.

– Ca să iau parte la prinderea acelor răufăcători care au deranjat balul şi ca să fiu martor la execuţia lor. Ignorând cu bucurie faptul că nici unul dintre răzvrătiţi nu fusese prins, Raul continuă: Abia aştept să-i văd atârnaţi ca fructele în copacii din Moricadia.

Apoi aşteptă să vadă dacă imaginea lui de jucător şi crescător de cai cumsecade avusese succes şi dacă reuşise să-l păcălească pe Jean-Pierre cu teatrul lui inocent.

Jean-Pierre înaintă spre Raul şi îl avertiză, ridicându-i cravaşa în faţă:

– Sunt cu ochii pe tine.

Raul se dădu în spate, prefăcându-se îngrijorat.

– Asta înseamnă că nu dorești să vânezi cu mine astăzi?

Danel se aplecă înainte, întrerupându-i atenția lui Jean-Pierre.

– Urmăresc un porc mistreț pentru o ocazie specială.

Jean-Pierre pocni din cravașă.

Lovitura șuieră fără folos în aer, pentru că Danel se dădu înapoi cu o agilitate la care Jean-Pierre nu se aștepta.

– Vă rog, stăpâne, nu mă loviți! spuse Danel, ghemuindu-se.

Raul îi dădu un bobârnac.

– În schimb te lovesc eu. Prostule! Se întoarse înapoi către Jean-Pierre. Știi cum sunt moricadienii. Cum le arăți cea mai mică urmă de îngăduință, încearcă să profite.

Jean-Pierre privi în jur.

Cea mai mare parte a familiei lui Raul o ștersese, luând și copiii. Cei rămași stăteau nemișcați, cu ochii măriți de spaimă. Nu jucau teatru, Raul o știa. Erau îngroziți, și pe bună dreptate.

Lui Jean-Pierre părea să-i facă plăcere frica aceasta familiară.

– Cred că ți-am speriat bucătarul și a fugit de frică. Și... îmi pare rău pentru majordomul tău. Nu a vrut să-mi spună ce voiam să știu.

Arătă cu mâna către alcov.

O spaimă apăsătoare îl cuprinse pe Raul.

Făcând semn gărzii, Jean-Pierre îi conduse afară.

După ce ieșiră pe ușă, Raul fugi la masa de scris. Thompson nu era nicăieri.

Apoi Raul văzu un firicel de sânge gros și roșu care curgea din dulapul înalt, stropind podeaua din lemn. Se năpusti și deschise ușa.

Thompson îi căzu în brațe urlând. Sângele îi lipise părul și i se prelingea din tăieturile de pe obraz, gât și mâini. Lavaliera îi fusese folosită drept garou, iar în jurul gâtului avea semne vinețiI.

– Iertare... domnule, spuse suspinând. Nu am vrut să... urlu. Nu e bărbătesc...

Raul îl ridică. Thompson urlă din nou, scânci și își mușcă buza.

– Îmi pare rău, domnule. Coaste... rupte. Nu știam că doare așa de tare.

Raul ştia. Îşi aminti cât de chinuitoare era fiecare respiraţie. Cu toată grija de care era în stare, îl aşeză pe Thompson pe masă.

Izba Xaviera se aşeză într-o parte a mesei, Hada, în cealaltă.

Victoria fugi.

Raul nu o condamna. La vederea lui Thompson, şi el simţise o strângere de inimă. Thompson nu era un războinic. Era majordom. De ce trebuise să-i facă asta Jean-Pierre?

Îl torturase pe Thompson pentru orice eventualitate. Doar aşa, de plăcere.

– Domnule. Thompson abia putea să respire. Domnule, nu i-am spus...

Raul se aplecă peste masă.

– Ştiu.

– Am vrut să-i spun. Despre armele din temniţe. Despre antrenamente şi despre planurile dumneavoastră. Dar m-am gândit tot timpul la dumneavoastră şi la cum vă bătea tatăl dumneavoastră când eraţi copil. Cum vă băteam eu la comanda lui. Şi am ştiut că dacă dumneavoastră, copil fiind, aţi putut îndura, şi eu pot.

Thompson încercă să zâmbească. Dinţii din faţă erau sparţi şi crestaţi. Jean-Pierre îl lovise în faţă cu patul armei.

Victoria se întoarse cu un urcior şi bandaje şi le puse lângă Izba Xaviera, apoi întrebă:

– Ce pot să fac?

– Adu nişte laudanum, spuse Hada. Are braţele dislocate. Trebuie să i le punem la loc.

Victoria fugi din nou, dar de data aceasta Raul ştia că nu voia să evadeze. Nu-i era teamă de ororile văzute. Le va înfrunta cu tot curajul inimii ei.

– Haide! spuse Danel atingându-l pe umăr pe Raul. Nu poţi face nimic aici.

Raul se duse cu Danel la fereastră şi privi în curte, la oamenii adunaţi în grupuri, care vorbeau şi gesticulau furioşi.

– Cât de curând putem pregăti revoluţia?

Capitolul 43

Cinci zile de antrenament.

În castel era liniște. Luptătorii lui Raul și ai lui Danel erau pe câmp, învățând să lucreze împreună, să mănânce împreună, să lupte împreună.

Copiii fuseseră trimiși în alte părți, împrăștiați pe la familiile din adâncul pădurii, departe de bătaia puștii.

Amya implorase să i se dea voie să gătească pentru trupe.

Pe lângă Thompson, care era imobilizat la pat, și personalul de bază, nu mai erau în castel decât Victoria și Hada, care își făceau de lucru: curățau dulapurile, goleau dormitoarele, tiveau perdelele, reparau tapiseriile, făceau aproape orice numai ca să nu se gândească la revoluție, la lupte, la rănile și la moartea ce vor urma, în timp ce ele vor rămâne în siguranță în castel.

Victoria era în siguranță pentru că era englezoaică și nu era pregătită în arta războiului.

Hada era în siguranță, pentru că trupul ei fusese devastat de abuzurile familiei de Guignard, și nu putea lupta.

Amândouă erau cuprinse de un sentiment copleșitor și sufocant de groază. Știau o singură cale ca să nu se gândească la ceea ce va urma: făceau curățenie.

Când afară era senin, băteau covoarele și tapiseriile până rămâneau curate și curățau ferestrele cu oțet și apă. Când era mohorât, curățau camerele de la etaj, care nu fuseseră curățate de câteva generații, bănuia Victoria.

Astăzi, când ploaia bătea în ferestre și totul în jur era gri, cele două se aflau în pod în căutarea draperiei perfecte care să înăbușe ecoul galeriei de la etaj. Încercau să înainteze printre sulurile de covoare vechi și teancurile de perdele vechi.

Victoria goli un dulap, îl șterse, iar acum împăturea cearșafurile și păturile, le punea înapoi în rafturi și vorbea tare, orbește, fără să gândească.

– Ar trebui să plec. Raul a spus... domnul Lawrence a spus că în clipa în care revoluția va fi gata să izbucnească, mă va trimite de aici.

– În cazul ăsta ar trebui să plecați.

Hada aranja, unul câte unul, lucrurile din cuferele înșirate de-a lungul zidului. Scotea haine, pălării și pantofi vechi. Anumite articole le păstra. Pe restul le făcea morman.

– Dar i-am promis că îmi voi lua rămas-bun înainte să plec.

Victoria termină de împăturit și închise ușa dulapului.

– Ați putea să-i scrieți o scrisoare de rămas-bun.

– Da. Aș putea.

– I-o voi trimite eu.

Victoria o cercetă cu privirea pe Hada.

– Ai face asta?

Apoi își spuse în gând: „Trădătoareo!"

– Bineînțeles. Sunteți stăpâna mea. Trăiesc pentru a vă servi.

– Ești sarcastică.

– Nu. Nu, de fapt, sunt chiar sinceră.

Trecând împreună prin această situație, deveniseră prietene.

Dar Victoria o cunoștea prea bine pe Hada. Voia ca Victoria să se *gândească* la un viitor fără Raul, să sufere, să se înfurie și să se resemneze, rămânând cât dorea el.

În schimb, Victoria era hotărâtă să plece... de îndată ce va ști că Raul a supraviețuit revoluției lui blestemate.

Rafalele de vânt gemeau sub streșini. Victoria și Hada se gândeau la suferințele îndurate de tovarășii lor, afară în furtună, și sentimentul de vinovăție creștea odată cu fiecare tunet.

Hada apucă mânerul de piele al următorului cufăr și încercă să îl mute la fereastră. Nu se clinti.

– Ăsta e prea greu, spuse.

Rănile vechi îi limitau puterile, mai ales în zilele umede, când șchiopăta și mai rău, iar în clipele în care credea că Victoria nu o vede, se strâmba de durere.

Familia de Guignard avea de dat socoteală pentru multe.

Așa că pe Victoria nu o deranja că trebuia să mute obiectele cele mai grele.

– Lasă-mă pe mine, spuse, apoi apucă mânerul și îl smuci.

Aproape căzu. Nu reuși să îl clintească. Hada se mută pe partea cealaltă și încerca să împingă, în timp ce Victoria trăgea.

Cufărul zgârie podeaua și abia dacă se mișcă.

– Ce-i aici ? întrebă Victoria. Lingouri de aur?

Cele două femei priviră lacătul mare care închidea cufărul. Apoi se uitară una la alta.

Victoria se entuziasmă.

Lingouri de aur? O comoară? E cu putință?

Hada zornăi inelul mare cu chei ce-i atârna la brâu.

– Poți deschide lacătul? întrebă Victoria.

– În mâinile unui maestru, una dintre aceste chei va funcționa. Hada se apleca spre capac și adăugă: Iar eu sunt un maestru.

– E bine de știut.

Mișcându-se cu o precizie dureroasă, Hada se apleca spre podea. Îngenunchind în fața cufărului, încercă cheie după cheie. De două ori se opri, încercând să învârtă cheia în lacăt, dădu din cap și continuă.

La a șaptea cheie se auzi un clinchet. Lacătul se deschise.

Hada o privi pe Victoria cu un zâmbet triumfător.

Ridicară împreună capacul și priviră înăuntru. Deasupra erau rezerve de scris: o peniță, un cuțitaș, cerneală și hârtie, păstrate într-o masă de scris portabilă.

Victoria le ridică și le puse deoparte.

Sub ele erau o cămașă și o pereche de pantaloni bărbătești împăturite frumos, un veston și o pereche de cizme negre lustruite și bine lucrate.

Toate erau la modă, din cel mai bun material și cu cea mai bună lucrătură... iar Victoria simți un fior prevestitor.

Hada dădu hainele la o parte și dedesubt... chiar dacă lumina era slabă, strălucirea aurului le orbi.

Monede. Sute de monede.

Victoria luă una.

– Franțuzești. Patruzeci de franci. Înghiți în sec. Poate că e doar o ascunzătoare veche și uitată.

–Nu, spuse Hada din cap cu hotărâre. Capacul e curat. Cerneala încă nu s-a uscat. Hainele sunt de ultimă modă.

Victoria privi cu atenție banul de aur.

–Iar moneda este proaspăt bătută. Ale cui sunt?

Din pragul ușii, se auzi un pistol armându-se și vocea unui bărbat care spuse:

–Ale mele.

Capitolul 44

Ploua de o zi întreagă, un potop nesfârșit care făcuse din instrucția militară un adevărat chin. Prânzul îi găsi pe oamenii lui Danel ghemuiți în jurul unui foc mic, bând cafea și mâncând o tocană apoasă, iar pe Danel plimbându-se dintr-un loc în altul, împroșcând noroiul cu fiecare pas al cizmelor lui mari și negre.

–Să-l ia naiba pe Zakerie. Dacă a plecat și a fost omorât de familia de Guignard, o să mă duc după el în iad și o să-l fac să implore pe diavol să-l salveze din mâinile mele.

–Dar dacă l-au luat prizonier? întrebă Raul.

–Atunci ei îl vor face să îi pară rău, spuse Danel încruntat.

Asta era cea mai mare teamă a răzvrătiților: ca unul dintre ei să cadă în mâinile familiei de Guignard, să fie torturat și să mărturisească tot ce știe.

Până acum avuseseră noroc. Pe ploaia asta, mercenarii și gărzile familiei de Guignard erau îngrămădiți în Tonagra, iar bărbații și femeile lui Raul se puteau antrena nestingheriți în ale războiului.

Și asta și făceau.

Se împărțiseră în trei grupuri, unul sub comanda lui Raul, altul sub comanda lui Prospero, iar celălalt sub comanda lui Zakerie.

Grupul lui Zakerie, format din femei trăgătoare de elită, se antrena în adâncul pădurii, pentru a camufla sunetul focurilor de armă.

Celelalte două grupuri se amestecaseră și se mutau conform ordinelor lui Danel, învățându-se unul pe celălalt ce aveau de făcut („Dacă unul dintre voi cade, celălalt îi ia locul!"), învățând lupta corp la corp de la Danel, cel mai mârșav luptător pe care Raul avusese privilegiul să-l cunoască, și învățând să folosească orice obiect pe post de armă.

Cum le spusese și Danel: „În împrejurări favorabile, noroiul ăsta poate fi arma voastră. Faceți din el arma voastră".

Danel nu urmase metoda îngăduitoare a lui Raul de a antrena femeile doar în trasul cu pușca.

– Se pricep la tras cu pușca și la mânuit cuțitul, dar dacă vor fi luate prizoniere, trebuie să știe unde să lovească un bărbat ca să-l omoare. Danel se încruntă cu răutate. Când bărbatul e cu scula în mână și se gândește la viol, îți garantez că nu e atent. O femeie deșteaptă îl va lovi în trahee și i-o va zdrobi sau îi va sparge nasul cu podul palmei, împingându-i osul în creier. Majoritatea mercenarilor nici n-au nevoie de creier, dar atacul îi încetinește.

Pentru bătălia finală, Danel intenționa să creeze o diversiune ca să-i atragă pe mercenarii familiei de Guignard în afara palatului, prin trecătoarea îngustă ce ducea în oraș, și să-i măcelărească acolo. Dar făcuse și planuri auxiliare, în caz că ceva n-ar fi mers.

Raul era uluit de mintea lui Danel. Fiecare posibilitate, fiecare răspuns posibil și fiecare sfat ocazional al lui Raul, bazat pe cunoștințele despre lupta clasică, era acceptat sau combătut prin nimic altceva decât prin iscusință.

Din păcate, nici unul dintre ei nu prevăzuse acest eveniment: trei dintre femeile antrenate de Zakerie veniră să raporteze că acesta dispăruse. Să-și piardă unul dintre comandanți acum, un bărbat care știa totul despre armata lor... era un dezastru.

Danel se așeză ca să le chestioneze pe femeile din unitatea lui Zakerie.

– Când a dispărut?

După un schimb de priviri, femeile o aleseră drept purtătoare de cuvânt pe Esti.

– Azi-dimineață a plecat din cort.

– A spus cuiva unde se duce?

– Nu. Am crezut că a plecat cu treburi de-ale lui. Esti arătă cu degetul spre păduri. Apoi ne-am întrebat dacă nu cumva s-a întâlnit cu un urs. L-am căutat, dar nici urmă de el. Apoi ne-am dat seama că şi calul lui dispăruse...

Raul şi Danel se uitară unul la altul. La fel şi cele trei femei. Vocea lui Danel deveni mai tăioasă.

– Aseară s-a purtat altfel decât de obicei?

– Ne-a muncit din greu ieri; s-a asigurat că ştim cum să păstram praful de puşcă uscat şi ne-a spus să luptăm cu mercenarii familiei de Guignard pentru că mai bine murim decât să cădem în mâinile lor. Mulţumită lui Zakerie pot împuşca ochiul unei veveriţe de la două sute de paşi. Esti dădu din cap şi continuă: Ştiu la ce vă gândiţi, domnule, dar dacă ar fi trădător, de ce ne-ar mai fi antrenat atât de bine?

– Vine cineva, spuse paznicul taberei. Apoi adăugă: Vine Zakerie!

– Treceţi în cortul meu, le spuse Danel femeilor. Nu ieşiţi de acolo. Nu scoateţi nici un sunet.

Femeile se aplecară şi intrară înăuntru.

Danel, acelaşi neghiob sarcastic, făcu o plecăciune în faţa lui Raul.

– Dumneata eşti diplomatul, regele meu. Scena îţi aparţine.

Dar Raul putea face faţă. Ştia că poate. Aşa că făcu şi el o plecăciune şi aşteptă să cântărească situaţia.

Zakerie intră călare în tabără, dând din mâini şi strigând.

– E îngrozitor. Am un mesaj pentru Saber. E o tragedie!

– Aici sunt, spuse Raul ieşind în faţă şi prinzând frâiele iepei lui Zakerie, făcând-o să se oprească brusc. Ce s-a întâmplat?

– Iar a fugit, spuse Zakerie.

– Cine a fugit?

Raul închise ochii şi ascultă tonul vocii lui Zakerie.

– Domnişoara Victoria Cardiff. A fugit din nou.

Ochii lui Raul se deschiseră brusc şi încremeni, abia respirând, şi îl priviră fix pe vărul său. Nu era nevoie să asculte vocea lui Zakerie. Sufletul lui urla: „Mincinosule!"

Zakerie continuă:

–M-am dus după ea, dar a prins-o Jean-Pierre. A luat-o prizonieră. Dumnezeule, o va viola, o va tortura, o va ucide. Saber, trebuie să te duci să o salvezi!

Raul se uită la Danel care probabil citi furia criminală de pe chipul lui Raul, fiindcă se năpusti în faţa lui. Pe un ton jovial, dar în acelaşi timp îngrijorat, spuse:

–Pentru numele lui Dumnezeu, Zakerie, coboară din şa; ai îngheţat şi eşti ud.

–Nu pot rămâne aici.

Iapa se tot ridica în două picioare, în timp ce Zakerie încerca să o întoarcă în direcţia din care venise.

–Mi-am lăsat trupele ca să vă aduc aceste veşti, dar nu se descurcă bine deloc şi au nevoie de mine să continui instrucţia.

„Mincinosule!" urlă sufletul lui Raul din nou, dar îşi înăbuşi furia şi teama.

–Insist, spuse Danel. Avem nevoie de toate detaliile, unde şi când ai văzut-o pe domnişoara Cardiff luată prizonieră, ca să nu mai spun că ai putea muri dacă te vei întoarce înapoi pe ploaia asta torenţială. Privi în sus spre cer. Într-o oră se va opri. Te vei putea întoarce atunci. Îţi ordon să cobori!

Era cât se poate de clar că Zakerie voia cu disperare să plece, ca să nu le ofere detalii.

–Calul meu are nevoie de îngrijire mai mult decât mine. Am adăpost pentru el în tabăra mea. Mă voi întoarce pe jos.

La comanda lui Zakerie, iapa încercă să se ridice în două picioare şi să-l dărâme pe Raul.

Raul rezistă, ţinând calul sub control. Ţinându-l pe Zakerie sub control. Zakerie încercă din nou. Iapa deveni foarte agitată.

Cu viclenie, Danel se îndepărtă şi îşi scoase pistolul.

–Am spus... coboară.

Zakerie se holbă la pistol, la faţa încruntată a lui Danel, apoi se întoarse la Raul care aştepta fără expresie pe chip, şi spuse:

–Saber, orice minut în care domnişoara Cardiff este în mâinile lui Jean-Pierre înseamnă un minut mai puţin de viaţă.

–Împuşcă-l! spuse Raul.

Danel îşi armă pistolul. Zakerie încremeni.

– Bine. Mă dau jos. Stați să-mi iau desaga.

Se întinse în spate, prinse sacul de piele care atârna acolo, iar când se întoarse, Danel trase. Raul dădu drumul la frâie. Iapa se ridică în două picioare. Zakerie se apucă de braț, se rostogoli de pe cal și căzu în noroi. Pistolul pe care încercase să îl scoată din sac zbură în aer.

Avusese de gând să-l împuște pe Danel. Sau pe Raul.

Danel prinse pistolul și îl puse la centură. Ca întotdeauna arăta ca un tâlhar, ca un pirat.

Danel și Raul se uitau la calul care se ridica în două picioare, împroșcând noroi în jur, și la Zakerie care se chinuia să se dea la o parte din calea copitelor. Când se calmă, unul dintre oamenii lui Danel sări să prindă frâiele.

Zakerie se ridică în picioare, strângându-și în continuare brațul și întrebă cu o uimire prefăcută:

– Care e problema? De ce mă acuzi? Apoi, când cele trei femei ieșiră din cortul lui Danel, începu să înțeleagă. Doar nu le crezi pe ele, spuse. Sunt femei.

– Vine cineva, strigă paza din nou. E Hada.

Fața lui Zakerie se aprinse de spaimă. Se întoarse și încercă să fugă. Danel își înfipse botul cizmei în spatele genunchiului lui Zakerie, punându-l la pământ, se așeză deasupra lui și-și scoase sabia.

– Cred că trebuie să aflăm de ce nu vrea să dea ochii cu ea, spuse Danel.

– Așa cred și eu, spuse Raul.

Îl dureau dinții, de la încleștarea maxilarului.

– Hada e rănită!

Paznicul sări din copac și porni în grabă spre cal. Hada îi căzu în brațe.

– Regele Saber. Trebuie să vorbesc cu regele.

Privirea îi căzu pe Raul și vorbi, în timp ce el înainta spre ea.

– E Zakerie! Are aur francez. L-am găsit eu și cu domnișoara Cardiff, iar el ne-a găsit pe noi. Pe mine m-a doborât și când m-am... Îi luă mâna lui Raul și începură să-i curgă lacrimi din ochi. Regele meu, îmi cer iertare, te-am dezamăgit. Victoria nu mai e!

Raul îi strânse degetele în palmă.

-Nu o puteai salva.

Cu trupul vătămat și cu un cucui în frunte, înfiorător, de culoare roșie-vineție, Hada arăta ca o păpușă stricată. Dar când Danel îl ridică pe Zakerie din apă și îl scutură ca pe un șobolan, ochii i se înroșiră și se chinui să se repeadă la el.

-Tu! Spune-mi ce-ai făcut cu ea!

Zakerie se lupta să scape din strânsoarea lui Danel.

-Târâtură!

Raul își eliberă furia.

Unde era Victoria? Ce îi făcuse Zakerie?

Înaintând către el cu gând ucigaș, Raul îl prinse pe Zakerie de ceafă și îl trânti cu fața în balta mare și adâncă cu noroi. Îl ținu acolo, în timp ce el se zvârcolea încordându-și spatele, iar bulele de aer ieșeau la suprafața apei și se spărgeau. După ce îi scoase capul din apa neagră, urlă:

-Unde e Victoria Cardiff?

-A fugit, spuse Zakerie gâfâind.

Mincinosule!

Șchiopătând, Hada se apropie și strigă:

-Mincinosule!

Raul îl scufundă din nou, aplecându-se peste el cu toată puterea unui bărbat posedat de nevoia de răzbunare. Apoi îl ridică din nou și întrebă:

-Unde e domnișoara Cardiff?

Zakerie spuse înecându-se și sufocându-se:

-A fugit.

Raul îl cufundă și îl ridică încă o dată.

-Unde e domnișoara Cardiff?

Zakerie nu-și putea deschide ochii. Noroiul îi țâșnea din nas.

-A fugit, urlă. E o fugară.

-Nu, nu a fugit. Raul îl ținea cu putere de ceafă. Spune-mi adevărul.

Una din femeile din unitatea lui Zakerie se întoarse în cortul lui Danel și ieși cu o pătură pe care o înfășură în jurul umerilor

Hadei. Încercă să o convingă să intre şi să nu mai stea în ploaie, dar Hada clătină din cap.

– Nu. Vreau ca Zakerie să ne spună unde este domnişoara Cardiff. Apoi vreau să-l omor.

Danel stătea pe o stâncă, privind fascinat succesiunea evenimentelor.

– Spune-mi, Saber, de unde ştii că femeia ta nu a fugit?

Raul se uită la vărul său şi îl coborî pe Zakerie în groapa cu noroi, ţinându-l acolo în timp ce se zvârcolea.

– Pentru că mi-a promis că atunci când va pleca îşi va lua rămas-bun.

– Şi o crezi? întrebă Danel.

– Da, îi răspunse simplu Raul.

Danel dădu din cap, apoi arătă spre mâna lui Raul care-l ţinea sub apă pe Zakerie.

– Mai bine l-ai scoate sau nu ne va mai fi de nici un folos.

Raul îl târî afară din noroi şi-i apăsă pieptul până când deschise ochii. Aplecându-se, îi urlă în ureche:

– Unde e domnişoara Cardiff?

Zakerie se înecă şi vărsă apă noroioasă, dar până la urmă spuse, gâfâind:

– I-am vândut-o lui Jean-Pierre.

Era răspunsul pe care îl aştepta Raul. Era răspunsul de care se temea.

– Ia gunoiul ăsta de aici! Raul îl aruncă spre Danel. Trebuie să mă pregătesc de plecare.

În timp ce Raul verifica dacă praful de puşcă îi era uscat, dacă avea suficiente arme pentru a ucide toate gărzile palatului, Danel scoase al doilea pistol, îl îndreptă spre Zakerie şi spuse:

– Spune-ne tot.

Zakerie stătea acolo, acoperit cu sânge şi noroi, mârâind ca un câine ce fusese lovit de prea multe ori.

– O să vă spun. Ce mai contează? Mercenarii lui de Guignard vin acum după voi. Francezii aşteaptă la graniţă. Când lupta va fi pe terminate şi armatele Moricadiei epuizate, francezii vor mărşălui şi vor declara că familia de Guignard a pierdut controlul

și vor prelua țara. Pentru că este un principat, principatul lor. Vor Moricadia pentru cazinouri, pentru stațiuni și pentru banii produși aici.

– Tu te-ai gândit la toate astea? Nu te consideram îndeajuns de viclean.

Danel își clătină pistolul.

– Suntem rude. De ce ne-ai vinde?

– De ce nu? Nu am fost niciodată la rând pentru tron. Nu am fost niciodată cel pe care lumea îl lingușea. Am fost blocat aici, la țară, antrenând o grămadă de bădărani needucați ca să lupte într-o revoluție pe care nu au avut niciodată șansa să o câștige. Și nici măcar n-a fost vorba de bărbați: am antrenat femei! Se poate ceva mai josnic de atât?

Luptătoarele lui bodogăneau furioase.

– Oh, mai tăceți! Se ridică, își strânse brațul și se încruntă. V-am antrenat bine. Armata lui Saber va distruge familia de Guignard, ei vor distruge armata lui Saber și francezii vor câștiga. Eu voi câștiga. De ce nu? Puteam să sper la ceva? La ce? Să lupt în revoluție și să fiu ucis? Pentru voi? Pentru ei? Nu. Nu! Refuz!

Rânji cu dinții lui albi și cu fața acoperită de noroi.

– Așa că poți să-ți abandonezi trupele și să fugi după amanta ta, Saber. Vei fi mulțumit să știi că s-a luptat, dar nici un moment nu a avut curajul să mă provoace într-atât încât să trag cu pistolul.

Raul dădu din cap.

– Îți mulțumesc că mi-ai explicat. Nu privisem niciodată situația din punctul tău de vedere.

Tabăra încremeni. Toată lumea îl privea îngrozită.

Danel zâmbi cu blândețe.

Zakerie clipi.

Iar Raul îl lovi. Îl puse la pământ, îl ridică și îl izbi cu capul de un copac. Dându-i drumul, îl privi cum se prăbușește, apoi se întoarse la Danel și spuse:

– Pune-l în prima linie. Dacă încearcă să fugă, împușcă-l.

Danel dădu onorul. Sprijinindu-se de copac, Zakerie se ridică în picioare.

–Știam că bastardul pe jumătate englez își va abandona armata, când va veni vremea să se lupte.

De data aceasta îl lovi Danel și, când căzu, își puse piciorul butucănos, încălțat în cizma neagră, chiar pe mijlocul gâtului lui Zakerie. Aplecându-se, îi zâmbi larg și nemilos:

–Regele Saber îi va nimici pe cei din familia de Guignard și-și va salva doamna. Îi vom învinge pe mercenari și-i vom scoate din joc pe francezi.

–Și cu mine ce vei face? Mă vei împușca pe la spate? spuse Zakerie și îl scuipă sfidător.

–Nu. Nu îmi voi murdări mâinile. Ceea ce voi face este să te dau pe mâna femeilor pe care le-ai învățat să tragă și pe care le-ai batjocorit.

Ochii îngroziți ai lui Zakerie se deschiseră larg. Danel își retrase piciorul, iar în locul lui veni Esti care îi spuse, aplecându-se deasupra lui:

–Spune-ți rugăciunile, Zakerie, căci asta este ultima ta zi pe pământ. Îți garantez.

Capitolul 45

Legată de mâini și de picioare, Victoria stătea așezată pe un scaun decorat, înalt și îngust, în camera tronului palatului Moricadiei, privindu-l pe Jean-Pierre dând ordine căpeteniei mercenarilor și gărzilor regale. Oamenii stăteau în fața mesei lungi de piatră, care aproape că împărțea în două încăperea imensă: Jean-Pierre într-o parte, comandanții lui în cealaltă. În fața lor erau întinse niște hărți. Jean-Pierre vorbea indicând cu cravașa.

Toți cei trei bărbați erau înarmați pentru război, cu arme îndesate la piept, la spate și la centuri.

Dar Victoriei îi era teamă doar de Jean-Pierre.

Jean-Pierre, cu ochii aceia înspăimântători albastru-deschis, ochi ce o făceau să se întrebe dacă nu cumva e posedat de un demon.

–Răzvrătiţii nu au de ales decât să-şi aducă toată cavaleria pe drumul spre Tonagra. Opriţi-i acolo.

Vocea lui era gravă şi calmă.

Generalul mercenarilor, un prusac mătăhălos cu părul blond pal şi pumni mari ca nişte hălci de şuncă, spuse:

–Îmi voi trimite trupele acolo într-o oră.

–Trebuie să aveţi grijă la doi bărbaţi – conducătorii revoluţiei. Unul este tânăr şi chipeş, cu destul lipici la doamne. Jean-Pierre o privi pe Victoria zâmbindu-i mieros. L-aţi cunoscut, jucătorul Raul Lawrence. Ţăranii cred că este regele lor deposedat din drepturi. Pe el să-l omorâţi primul.

Ea îl privi rece, nedorind să-i vadă tulburarea şi groaza. Dar el ştia. Bineînţeles că ştia.

–Trădătorul care a adus fata a spus că a antrenat femeile să tragă cu arma din copac şi să-ţi doboare oamenii de la distanţă. Pune-ţi puşcaşii să le doboare din copacii mei. Răzvrătiţii îşi vor pierde destul de repede îndârjirea când le vor auzi ţipând şi le vor vedea murind.

Sforile îi tăiau încheieturile şi gleznele Victoriei. Degetele îi erau reci şi amorţite, dar la gândul că atâţia prieteni îşi vor pierde viaţa sau vor fi răniţi, îşi încordă pumnii de durere.

Generalul se strâmbă.

–Nu ştiu dacă oamenii mei vor împuşca femeile. Le place să le violeze mai întâi.

–Oamenii tăi vor face ceea ce sunt plătiţi să facă, spuse Jean-Pierre.

–Bineînţeles. Mă voi asigura de asta. Generalul făcu o plecăciune până la pământ. Mai degrabă mor decât să vă dezamăgesc.

–Sunt singurele tale opţiuni, spuse Jean-Pierre.

Generalul tresări şi salută din nou, apoi o zbughi, dacă se poate spune aşa despre un om aşa de masiv, şi ieşi pe uşă.

Victoria îl auzi zbierându-şi ordinele. Respiră adânc, chinuindu-se să rămână calmă, curajoasă, nepăsătoare. Nu i se întâmplase încă nimic, şi o încredere de nezdruncinat în ea însăşi şi în Raul o făcea să continue să caute o cale de ieşire.

La capătul îndepărtat al camerei tronului, un set înalt de uşi duble sculptate se deschidea către camera uriaşă şi răsunătoare. La cincisprezece metri, în celălalt capăt, un tron din lemn cu aspect antic se odihnea pe un podium înalt. Acolo, lângă tron, pusese Jean-Pierre scaunul Victoriei, bătându-şi joc de aspiraţiile ei la titlul de regină. Între cele două capete erau podele de marmură albă lustruite, ferestre înalte pe fiecare perete, tapiserii medievale şi armuri din metal închis la culoare. Un şemineu atât de mare, încât Victoria ar fi putut sta în el în picioare, domnea la jumătatea unui zid lateral, şi garguii îi aruncau priviri răutăcioase de pe poliţă. Coloane imense de stejar susţineau grinzile curbate şi înnegrite de fumul a mii de focuri, iar din tavan atârnau blazoane colorate. Un steag atârna în spatele tronului, iar privirea Victoriei zăbovi pe el. Recunoştea stema aceea, şi-o amintea prea bine.

Conducătorul gărzilor regale nu era la fel de înalt ca prusacul, slab ca un ogar, cu dinţi albi şi lungi şi ochi negri şi duşmănoşi. Jean-Pierre se întoarse către el.

– Bittor, tu eşti moricadian. Probabil îţi doreşti ca răzvrătiţii să câştige.

– Eu pe domnia voastră vă urmez, Jean-Pierre. Îmi oferiţi ceea ce-mi doresc, spuse Bittor alene, pronunţând apăsat fiecare cuvânt.

– Femeile. Un loc în care să le omorâm fără grabă. Şi un loc în care să le ascundem cadavrele, unde mirosul să nu deranjeze pe altcineva decât pe prizonierii tăi. Privirea îi fugi spre Victoria şi o cercetă ca şi cum nu era altceva decât un porc ce urma să fie măcelărit.

Groaza i se opri Victoriei în gât.

– Din când în când, îmi place să mă bucur de câteva minute de delectare în compania ta, nu-i aşa Bittor? întrebă Jean-Pierre.

Bittor înghiţi, cuprins de fiori.

– Sunteţi foarte ingenios, conducătorul meu.

Deci zvonurile erau adevărate. Jean-Pierre era cel mai hain din clanul lui de lepădături şi ucigaşi.

Cu o repeziciune ce o făcu pe Victoria să dea înapoi de spaimă, Jean-Pierre ridică cravaşa şi îl lovi pe Bittor peste faţă.

–Atunci de ce nu ai descoperit adevărul despre spionii lui Lawrence?

Bittor își șterse sângele de pe obraz.

–Cameristele din hoteluri! Servitorii de la palat! Peste tot trădători. Încă au capetele pe umeri! Mațele încă în stomac! Găsește-i! Adu-mi-i! Le voi tăia mâinile și mă voi ospăta cu limbile lor!

Victoriei îi veni să vomite. Își amintea atât de intens chinurile la care îl supusese pe Thompson. Știa că Jean-Pierre avea de gând s-o tortureze până când îi va spune tot ce era de știut despre Raul și operațiunile sale. Știa că nu are nici o șansă să scape sau să fie salvată.

Privirea i se întoarse către drapelul din spatele tronului. Totuși... poate se putea salva singură la urma urmei.

Jean-Pierre îi făcu semn lui Bittor să iasă, apoi se întoarse spre ea. Făcând o plecăciune batjocoritoare, spuse:

–Ce onoare pe mine: târfa noului rege în camera tronului vechiului rege!

Ciudat. Era îngrozită că-și va pierde viața, și totuși, auzind pentru prima oară cuvântul „târfă", se simți rănită până în măduva oaselor. Poate pentru că se gândea la ce va spune tatăl ei vitreg când va auzi că a murit aici? Sau la ce îi va spune mamei ei? „Slavă Domnului că a murit, altfel ne-ar fi făcut de rușine pe toți cu desfrâul ei."

–Știi ce e aia? întrebă Jean-Pierre arătându-i armura de lângă tron. Se spune că a fost armura regelui Reynaldo. E un fel de sanctuar pentru moricadieni. Cameristele o lustruiesc cu grijă. Bărbații o ating ca să aibă noroc. Îmi place să le urmăresc reverențele făcute pe furiș. Știi de ce, domnișoară Cardiff?

Cu ochii mari, Victoria clătină din cap.

–Pentru că, de fapt, nu e armura lui. Arătă spre costumul ce stătea la jumătatea rândului. Aceea e armura lui Reynaldo. Chicoti cu o încântare desăvârșită. Armura căreia îi sunt atât de devotați e a strămoșului meu. Trebuie să recunoști că e amuzant când te gândești că, timp de două sute de ani, țăranii i-au fost credincioși contelui de Guignard care l-a trădat, l-a torturat și l-a decapitat pe Reynaldo.

– E copilăresc, spuse ea.

– Că țăranii nu venerează pe cine trebuie?

– Nu, că privilegiații și înstăriții din familia de Guignard se pretează la astfel de glume făcute oamenilor care au atât de puțin.

Ca un câine gata de atac, Jean-Pierre ridică colțul buzei, arătându-și dinții, iar ochii spălăciți se făcură aproape albi.

Dar nu! Victoria avea un plan și nu-i putea permite acestui vârcolac turbat să o atace. Nu încă. Nu până nu încerca să se elibereze.

– Steagul din spatele tronului este un simbol al familiei dumitale?

Avea satisfacția că îl surprinse pe Jean-Pierre.

– Conversație, domnișoară Cardiff?

– Deloc. O întrebare sinceră. Am mai văzut emblema aceasta.

– Bineînțeles că ai mai văzut-o. Culoarea îi reveni în ochi și părea din nou aproape uman. Atârnă pe toate clădirile publice.

– Dar nu și în hotel, și am stat atât de puțin în Tonagra încât nu am avut timp să văd altceva. Nu, am văzut-o într-un registru. Angajatorul meu avea ordin să transfere fondurile din acel registru în afara țării, într-un cont dintr-o bancă elvețiană.

Nu se aștepta ca Jean-Pierre să fie așa de uimit.

– Ce? izbucni.

Victoria repetă:

– Angajatorul meu avea ordin să transfere fondurile din acel registru în afara țării, într-un cont dintr-o bancă elvețiană. Așa că stau și mă întreb – oare pentru dumneata lucra?

Jean-Pierre sări înainte atât de repede, încât Victoria își lovi cu putere capul de spătarul înalt al scaunului robust. Dar el o prinsese de gât înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă.

– Minți! îi spuse.

Victoria clătină din cap și încercă să vorbească.

El strânse cu putere, lăsând-o fără aer.

Ea se zbătea și tremura, încercând să se elibereze.

– Minți! spuse el din nou.

Puncte roșii înotau în privirea ei. Îi dădu drumul.

– Acum spune-mi adevărul.

Ea respiră adânc de mai multe ori. Jean-Pierre dădu să o apuce din nou de gât. Cumva Victoria își găsi vocea și vorbi tăios.

– Nu e nici o minciună. Am văzut registrele. Am studiat comerțul. Sunt bună la contabilitate. Voiam să mă ofer să lucrez pentru dumneata. În schimbul libertății mele.

Jean-Pierre se holbă la ea.

Nu avea nici un motiv să respire așa de greu, ca fața lui să fie așa rumenă, iar gura să-i atârne căscată, de parcă adunase doi cu doi și-i dăduse cinci. Își vorbi sieși, mormăind sub bărbie:

– Deci. Mi-ar face asta. Mie. Da. Sigur că ar face-o.

Victoria nu înțelegea ce se întâmplă. Știa doar că, într-un fel, judecase greșit și că el era nervos, iar ea era la mâna lui.

– Stai aici.

Îi privi picioarele legate de scaun, râse cu asprime, ieși pe ușă și o trânti în urma lui.

Victoria rămase în palatul pustiu, într-o tăcere stranie... singură și neajutorată.

Capitolul 46

De îndată ce Jean-Pierre părăsi camera, Victoria încercă să înainteze cu scaunul ca să ajungă aproape de una dintre armuri, unde strălucea o sabie ascuțită. Dacă ar fi putut să-și taie legăturile...

Dar scaunul înalt, tapițat cu păr de cal și decorat cu broderii masive, cântărea cel puțin cincizeci de kilograme. Nu-l putea clinti. Încercă până transpiră și începu să tremure, dar nu reuși să-l miște deloc.

De ce o dusese Jean-Pierre în camera tronului? Ar trebui să fie în temniță sau într-un dormitor unde ar fi putut-o viola, nu legată de un scaun în apropierea tronului în cea mai regală încăpere din Moricadia.

Apoi privi în jur la grandoarea încăperii, la sentimentul impresionant de regalitate și se simți înjosită: nu era altceva decât momeala pentru a-l prinde pe regele Saber. Jean-Pierre avea de gând

să-l ademenească aici pe Raul, să-l ucidă şi să pună capăt pentru totdeauna speranţelor moricadienilor la un viitor corect.

Şi nu putea face nimic ca să-l ajute pe Raul, să-l distrugă pe Jean-Pierre sau să se salveze.

Se prăbuşi în scaun şi închise ochii disperată.

Dar când se auzi scâncind şi sunetul răsunând în podeaua de marmură şi urcând spre tavan, se îndreptă şi-şi deschise ochii. Nu se va da bătută. Trebuia să presupună, să spere, că Jean-Pierre o va elibera la un moment dat. Poate va putea să-l aţâţe, să-l întărâte cu jocul de-a şoarecele şi pisica. În acest caz va trebui să pună rapid mâna pe o armă.

Iar acolo erau arme din belşug. Pe pereţi atârnau arme de foc, strălucitoare şi lucioase, puşti şi pistoale. Dar nu le luă în considerare; cu toate că ştia să le mânuiască, nu voia să rişte să nu fie încărcate.

De asemenea, atârnau săbii încrucişate şi cuţite. Din păcate, nu minţise când spusese că nu avea nici o experienţă cu săbiile. Mânuise una o singură dată în viaţă, pentru a separa încheieturile lui Raul şi Danel. Dacă ar folosi sabia, cel mai probabil s-ar răni singură.

Ar avea mai mult noroc mânuind un cuţit, dar braţele ei erau mai scurte decât ale lui Jean-Pierre şi ar fi fost omorâtă înainte să apuce să ridice mâna.

Bineînţeles, văzuse şi pistoalele de la brâul lui. Dar n-ar avea niciodată ocazia să i le fure.

Dar nu ştia cum să moară, nu voia să moară, atâta timp cât Raul era în viaţă. Aşa că trebuia să încerce să supravieţuiască.

Când auzi paşii domoli de pe coridor, se încordă de teamă şi privirea i se lipi de uşa deschisă.

Apoi... apăru Raul. Ud şi plin de noroi, aprig şi hotărât, cu un pistol în mână şi un arsenal de arme legate la piept şi la brâu.

Se prăbuşi pe scaun şi din ochi îi ţâşniră lacrimi de uşurare. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Era vie. Şi el era viu. Împreună puteau învinge orice soartă.

Nu putea să-şi dea seama dacă el se bucura că o vede. Dar ea era suficient de bucuroasă pentru amândoi.

Dintr-o privire, Raul cântări situația, îi făcu semn să tacă și se grăbi spre ea. Punându-și pistolul pe podea lângă el, scoase un cuțit de la centură și începu să taie funiile ce o legau.

– Te iubesc, îi șopti ea.

El dădu din cap, concentrându-se la cuțit și la sfori.

– Cum ai intrat? A trebuit să lupți? îl întrebă în șoaptă.

– Acum două sute de ani familia mea a locuit aici. Am știut dintotdeauna toate pasajele secrete. O privi și îi șopti: Și nicăieri nu sunt gărzi sau servitori. Știu că vine furtuna peste noi și se ascund.

– Da. După ce îi eliberă mâinile, Victoria îi atinse fața și-i spuse: Te iubesc cu adevărat.

Raul privi spre ușă, își ciuli urechile și ascultă. Ajutând-o să se ridice și oferindu-i unul din pistoale, îi spuse:

– Ieși.

– Nu, spuse ea, scuturând din cap. Vino cu mine.

– Sunt într-o expediție de vânătoare.

– Nu, spuse și încercă să-i înapoieze pistolul. Împreună avem șanse mai mari să scăpăm.

– O să-i nimicesc pe cei din familia de Guignard aici și acum. A venit vremea ca totul să se termine. A venit vremea să răzbun moartea mamei... moartea tuturor moricadienilor. Ochii lui verzi erau reci și categorici. Nu pot face toate astea dacă îmi fac griji pentru tine.

„Dar vei muri. Vei muri!" Vocea urla în cap, dar nu putea rosti cuvintele. Știa ce are de făcut. Chiar înțelesese.

Raul îi puse înapoi pistolul în mână.

– Împușcă pe oricine încearcă să te oprească.

Dar înainte ca ea să apuce să ia o decizie – să rămână sau să plece –, o voce se auzi din pragul ușii:

– Dacă ar fi atât de simplu!

Jean-Pierre. Cu pușca rezemată de umăr și îndreptată spre Raul. Avea să-l ucidă.

Victoria nici măcar nu gândi. Cu o mișcare calmă armă pistolul, îl ridică și trase.

Glonțul parcurse optsprezece metri, dintr-un capăt al camerei tronului în celălalt, și lovi patul din lemn al puștii, aruncând așchii în fața lui Jean-Pierre. Se auzi o bubuitură, dar glonțul nu nimeri ținta. Jean-Pierre aruncă pușca.

Raul sări peste masă și atacă. Jean-Pierre se frecă la ochii răniți și întinse mâna după pistol. Raul se năpusti asupra lui.

Cei doi bărbați se izbiră de podea și alunecară pe marmura albă și netedă, în timp ce pistolul se rostogolea pe coridor. Raul ateriză deasupra lui Jean-Pierre, îl lovi sub bărbie și îi zdrobi capul de podea.

Jean-Pierre rămase fără vlagă. Raul strigă la Victoria:

– Ieși. Închide ușile! Fugi!

Ea fugi să facă ce îi ceruse... sau măcar o parte din ce ar fi vrut el.

Raul se întoarse la Jean-Pierre:

– Asta este între mine și el.

Dar își pierduse avantajul.

Jean-Pierre se ridică de la podea și îl azvârli pe Raul peste o armură. Metalul răsună, se clătină și se prăbuși, ca într-o furtună cu grindină din fier.

Raul puse mâna pe o platoșă și-l pocni pe Jean-Pierre peste ureche. Metalul sună ca un clopot. Capul îi vibră și Jean-Pierre căzu lat pe spate.

Victoria trânti ușile și scândura lată, așezând-o în vechile proptele de fier.

Își șterse rugina de pe mâini pe rochie. Nu era o proastă. Cu ușa blocată de bara de lemn, Raul se putea lupta cu Jean-Pierre fără ca gărzile palatului să intervină. Va urmări lupta până la capăt. Pur și simplu nu putea să-l lase pe Raul singur.

Raul smuci platoșa și o roti cu marginea ascuțită în afară, pregătit să-l taie în două.

Jean-Pierre se rostogoli și-și scoase sabia, apoi începu s-o mânuiască cu mișcări scurte și rapide. Raul sări în spate, iar când ateriză avea cuțitul în mână. Îl aruncă înspre Jean-Pierre care pară, lovindu-l în aer. Cuțitul căzu pe podea, dar din mâna lui Jean-Pierre curgea sânge.

Își atinsese scopul.

Victoria nu văzuse ce se întâmplase exact, dar Raul spuse:

- Nu vei avea nevoie de degetul ăla.

- Tu n-ai nevoie de capul ăla, spuse Jean-Pierre fluturând sabia în aer cu amândouă mâinile.

Victoria își acoperi gura cu palmele, ca să-și astupe țipătul.

Raul se aruncă în spate, lovindu-se de o altă armură.

Costumele căzură ca piesele de domino, unul după altul, zăngănind pe coloanele de marmură, pe podea, pe ziduri, într-un zgomot metalic infernal, ce nu se mai sfârșea.

Raul dispăru după un morman de armuri și apăru cu o sabie antică, scurtă și curbată, cu o lamă lată și ascuțită.

Jean-Pierre sări peste armură și săbiile li se întâlniră, iar zăngănitul lor era, într-un fel, mai puternic decât zarva făcută de armurile căzute.

Și se luptară.

Nu era ca lupta dintre Danel și Raul – o luptă între doi adversari demni –, ci una crâncenă și disperată care urma să decidă soarta unei națiuni și a Victoriei Cardiff. Dacă Raul murea, și ea ar fi murit. N-ar mai fi permis să cadă încă o dată în mâinile lui Jean-Pierre.

Dacă se va apropia de ea, va fi pregătită. De data asta îl va omorî, iar când va isprăvi, va scăpa. Fie pentru a trăi viața stearpă a unei fete bătrâne și ofilite, fie în mormânt.

Jean-Pierre se deplasa cu grația unui războinic bine instruit, mânuind sabia și pumnalul cu o îndemânare ce sfâșia bucăți mici din carnea lui Raul.

Raul se retrase, cu sângele curgându-i din zeci de răni.

Victoria vru să strige ca să-l avertizeze. În schimb, fugi la perete și dădu jos cel mai apropiat set de pistoale. Nu erau încărcate. Fugi să ia pușca. Nici ea nu era încărcată.

Se opri, respirând din greu. Probabil cei din familia de Guignard trăiau cu teama de a fi uciși. Nici una dintre arme nu era încărcată.

Iar Jean-Pierre îl încolțise pe Raul.

Raul se împiedică de o bucată de armură.

Jean-Pierre râse şi îşi luă avânt să-i dea lovitura finală.

Raul lovi armura de sub picioarele lui Jean-Pierre, apoi roti sabia cu lama curbată şi lată, care şuieră prin aer şi rupse în două sabia duşmanului.

Acum cei doi bărbaţi luptau de la egal la egal, cu dinţii încleştaţi, plini de sudoare, în tăcere. Ura plutea în aer, cu gust acru şi miros putred.

Când Jean-Pierre îşi aruncă sabia şi se lăsă într-un genunchi, Victoria aplaudă.

Când se ridică cu un pistol, ţipă ca să-l avertizeze pe Raul.

Sabia lui Raul şuieră prin aer, iar pistolul lui Jean-Pierre ajunse pe podea. Odată cu el şi mâna lui.

Jean-Pierre îşi ridică ciotul şi se holbă la sângele ce ţâşnea din el, apoi se năpusti asupra lui Raul, rânjind ca un viezure rănit.

Raul înfipse vârful sabiei curbate şi scurte în burta lui Jean-Pierre, o ridică în sus până la stern şi apoi îi străpunse inima. Stând faţă în faţă, ca doi luptători ajunşi în sfârşit la final, Raul întrebă:

– Acum mă recunoşti?

Jean-Pierre rezistă, îi privi trăsăturile lui Raul, şi cu ultima licărire din ochi, îşi aminti:

– Băiatul... Gâfâi şi sângele i se prelinse pe buze. Cel care... cu mulţi ani în urmă a distrus picnicul familiei de Guignard?

– Mă recunoşti, spuse Raul dând din cap şi zâmbind.

Cu mâna care îi mai rămăsese, Jean-Pierre încercă să-l prindă pe Raul de gât. Dar înainte să apuce să-şi atingă scopul, braţul îi căzu ca şi cum ar fi fost prea greu. Se prăbuşi pe podea şi îşi dădu ultima suflare.

Respirând greu şi acoperit de sânge, Raul scoase sabia din trupul lui Jean-Pierre de Guignard. Îi şterse lama de cămaşă, apoi se opri, privind în jos la ultimul şi cel mai bun adversar al său.

– S-a terminat, spuse el. În sfârşit. După două sute de ani. S-a sfârşit.

Ridicându-şi capul, o privi pe Victoria.

Ochii îi erau plini de lacrimi de mulţumire şi împlinire, dar îşi şterse obrajii cu palmele şi încuviinţă din cap.

–Da. S-a terminat. Ai făcut ceea ce veniseşi să faci.

Raul trecu peste piesele de armură împrăştiate, dând la o parte zalele, genunchierele şi platoşele, pentru a ajunge la ea. Luându-i capul în mâini, o privi, pur şi simplu o privi, de parcă încerca să se convingă cu ochii, cu mintea şi cu sufletul că încă era în viață.

Apoi o sărută sălbatic şi pasional, cerându-şi dreptul asupra buzelor şi gurii ei, ştergându-i orice amintire a neliniştii, a umilinței şi a captivității în mâinile lui Zakerie şi ale lui Jean-Pierre.

Raul era tot ce avea nevoie, pentru că uitase totul, dar nu şi pe el: căldura lui, parfumul, răsuflarea lui pe buzele ei şi mângâierea mâinilor lui pe trupul ei. Era viu.

Amândoi erau vii.

Se pare că şi el avea nevoie de sărutul acela, pentru că zâmbea obosit când îşi înălță capul.

–Am câştigat. Am cucerit palatul, dar acum trebuie să mă întorc pe câmpul de luptă şi să câştig din nou.

–Nu, spuse ea îndepărtându-i părul de pe față. Nu, stai cu mine. Rămâi aici, unde eşti în siguranță. Dar îşi dădu seama imediat că asta nu-l va face să rămână lângă ea. Rămâi cu mine şi ai grijă de mine.

El se încruntă. Nu putea fi păcălit aşa de uşor.

–Tu, draga mea, îți poți purta singură de grijă. De câte ori ai demonstrat asta?

–Niciodată, îi răspunse ea, cu o voce delicată şi feminină.

–E prea târziu pentru asta. Nu mă mai poți păcăli acum. După ce ai tras cu arma şi i-ai zburat puşca din mână lui Jean-Pierre, ar fi trebuit să-l împuşc şi eu. Dar aveam doar un singur pistol, aşa că a trebuit să sar pe el – precizia mea nu e nici pe departe la fel de bună ca a ta. Râse de parcă încă era uimit de precizia ei. Ai o privire foarte ageră!

–Urăsc să te dezamăgesc, dar nu încercam să-l împuşc în mână. Încercam să-i țintesc inima.

El râse iar.

–Eşti o femeie uimitoare.

„Da, dar chiar şi în clipele când mă eliberai şi ți-am spus că te iubesc, tu nu ți-ai oferit dragostea. Chiar şi când aveam toate

șansele să murim amândoi, nu mi-ai oferit dragostea ta", se gândi Victoria.

Dar nu spuse asta. Nu avea nici un rost.

O sărută din nou, iar de data aceasta fu tandru, dulce, respirându-i ființa de parcă era viața însăși.

– Vom supraviețui, nu-i așa? Îi atinse ușor rănile încă sângerânde pe care le suferise în luptă.

– Am câștigat cea mai importantă bătălie, spuse el. Împreună am câștigat.

La un moment dat, Victoria simți că-i explodează inima în piept. Zâmbi tremurător.

Îi zâmbi și el, cu ochii lui verzi și scânteietori, iar ea citi în ei mândrie, căldură, devotament, chiar și... dragoste?

Își mărturiseau lucruri fără să vorbească, lucruri importante și, pentru prima oară, ea începu să spere că, deși el nu putea să vorbească despre sentimentele lui, simțea emoția care îi umplea ființa.

– Victoria... Își plimbă degetele pe obrazul ei. Când eram copil, am lăsat în urmă căldura brațelor mamei mele și înțelepciunea bunicului meu și am venit să trăiesc cu tatăl meu în Anglia cea rece și umedă. În primele luni am crezut că voi muri de disperare și de singurătate, dar m-am agățat de gândul că într-o bună zi mă voi întoarce în Moricadia și îi voi revedea. Când au murit, când tatăl meu... mi-a descurajat... jelirea, m-am simțit de parcă îmi fusese amputat un picior sau o mână. Sau ca și cum cineva mi-ar fi smuls inima din piept.

– Raul... Îi atinse părul, dorindu-și ca vorbele ei să-l aline. Îmi pare atât de rău!

– Nu-ți pot dărui ceea ce nu am, și știu că tu crezi că Anglia este singurul loc civilizat de pe pământ și poate că așa e, dar, Victoria... Îi cuprinse palmele cu ale lui. Victoria...

Bum! Ceva izbi ușile sălii tronului.

Victoria sări și se uită în direcția aceea.

Bum! Ușile se clătinară și crăpară. *Bum!*

– Un berbec, spuse Raul.

„Acum?" Îi venea să urle la atacatori de afară. „Acum? Acum îl întrerupeți?"

Bum! Geamurile ferestrelor înalte se cutremurau.

Trezindu-se la realitate, Victoria își dădu seama de pericol și îi oferi lui Raul informații ca să câștige lupta.

– Bara este din lemn de stejar, dar este foarte veche. Consolele sunt din fier, dar tot vechi. Nu vor rezista la infinit.

Aplecându-se peste cadavrul lui Jean-Pierre, Raul scoase un pistol și i-l dădu. Victoria verifică dacă este încărcat. Era. Dădu din cap afirmativ.

Bum! Bucățile rupte de armură se cutremurau.

Raul scoase un cuțit de la cizmă și trase sabia din pieptul lui Jean-Pierre.

Bum!

Raul stătea în mijlocul unui câmp de luptă sângeros, asudat, plin de sânge, furios și concentrat, ținând o sabie străveche și pregătit să lupte.

Ea ridică un scut și i-l înmână.

– Indiferent ce se va întâmpla, ești și vei rămâne pentru totdeauna eroul meu. Și-ți promit că-mi voi folosi glonțul cu înțelepciune.

Raul îi zâmbi strâmb, ca un aventurier:

– O regină din toate punctele de vedere.

Era un fel de propunere.

Se întoarse cu fața spre ușă.

Bum! Bara se rupse, iar ușile se izbiră pereții.

Cu Bittor în frunte, garda palatului pătrunse înăuntru, cu armele pregătite. Se holbară la Raul și la Victoria, apoi la trupul neînsuflețit al lui Jean-Pierre. Bittor mârâi, scoțând un sunet din adâncul gâtlejului, ca un pitbull într-o luptă de câini. Ochii injectați i se opriră pe Raul.

– O să te omor!

Apoi sări la atac.

Înspăimântată, Victoria trase aer în piept. Raul ridică scutul și sabia. Iar una din gărzi strigă:

– Trăiască regele Saber al Moricadiei!

Bittor se întoarse cu fața la el.

– Ce-ai spus?

Întreaga gardă șovăi, apoi strigară tare cu toții:

– Trăiască regele Saber al Moricadiei!

– O să vă omor pe toți!

Bittor își ridică mâinile și se năpusti asupra lor.

Gărzile ridicară puștile la unison, îl ochiră pe Bittor și traseră.

O detunătură, și Bittor căzu ciuruit de gloanțe.

Ținând în continuare puștile pe umăr, gărzile se uitau la trupul ciuruit al lui Bittor. Apoi, ca o ploaie bine-venită peste un pământ secetos, începură să zâmbească, aclamând cu toții:

– Trăiască regele Saber al Moricadiei!

Capitolul 47

Intrând în camera tronului din palatul din Tonagra, François, comandantul francez, dădu peste o forfotă metodică și peste zumzetul unor discuții în șoaptă. Curtenii, o mulțime organizată și bine îmbrăcată, îl cercetară, făcură plecăciuni și reveniră la treburile lor, într-o manieră dintre cele mai civilizate. Un camarad rănit grav și palid, care părea a fi englez, stătea lângă focul ce duduia și vorbea cu o bătrână văduvă moricadiană, îmbrăcată într-o rochie neagră, care veghea asupra lui.

Cu excepția câtorva armuri înclinate și proptite de perete, camera era spațioasă, curată și ordonată.

Un domn chipeș și bine îmbrăcat, cu păr negru și ochi verzi scânteietori, se îndepărtă de tânăra femeie extrem de atrăgătoare cu care stătea de vorbă și de registrele de contabilitate înșirate pe masă, și înaintă rapid:

– Generale François, bine ai venit la curtea mea! Și cât de frumos din partea dumitale să fii prima persoană care îmi urează bun venit înapoi pe tronul țării mele!

Așadar, el era Saber. Pretinsul rege avea câteva răni de la lupta purtată cu o zi înainte. Lupta în care se zvonea că îl omorâse

pe Jean-Pierre de Guignard. Dar una peste alta, părea sănătos și mult prea tânăr ca să conducă o țară atât de bogată și cu atât de multe resurse.

Și totuși, iată-l.

François, care chiar în această dimineață intrase cu trupele sale în țară și în oraș, fără să vadă vreun semn de dezbinare, așa cum se aștepta, păși înainte ca să-l îmbrățișeze pe Saber. Cei doi bărbați se sărutară pe obraz, iar François încerca să facă față acestei situații neașteptate.

-Cu adevărat bun venit. Nu-mi imaginam că îți vei revendica dreptul așa de repede.

Poate era nepoliticos, dar, la urma urmei, era soldat, nu ambasador.

Saber râse și îi făcu semn Amyei, care aduse vin și îl turnă în pocale, iar el îi mulțumi.

Fata făcu o reverență – era clar obișnuită cu protocolul – și plecă. Saber îi oferi generalului un pocal, luă și el unul, și răspunse cu aceeași franchețe:

-Cu excepția unei scurte pauze de câteva sute de ani în care a fost implicată familia de Guignard, Moricadia este țara familiei mele. Odată cu moartea lor, principatul Franței a ajuns la final și, cu ajutorul tuturor bogățiilor țării adunate în mâinile mele, nu există nici o îndoială cine va sta pe scaunul de domnie.

Evident, prima intenție a lui Saber a fost de a-l informa pe François că pusese în siguranță toți banii Moricadiei într-un cont ce nu putea fi atacat.

Erau vești proaste, cu adevărat proaste.

Așa că François căută un motiv să se îndoiască de Saber. Până la urmă, venise aici ca să cucerească Moricadia, nu ca să stabilească relații diplomatice.

-Cum rămâne cu zvonurile că vărul dumitale are pretenții la tron?

-Presupun că te referi la vărul meu Danel. Pentru că, din păcate, celălalt văr al meu, Zakerie, a murit ieri în timpul luptei.

Chipul lui Saber nu era deloc atins de durere.

-Îmi pare rău pentru pierderea dumitale, murmură François.

Saber continuă:

– Bineînțeles, Zakerie era doar un văr îndepărtat, nimic mai mult decât un pion în consiliul nostru.

Un nou mesaj către François: „Dacă ai avut încredere în Zakerie, ai fost un prost".

Un bărbat chipeș, după alură soldat, intră pe ușă și traversă camera. Ținea în brațe o pernă de satin, pe care strălucea o sabie scurtă și curbată. Veni în fața lui Saber și îngenunche.

În încăpere se așternu o tăcere reverențioasă care îi aminti lui François de un lăcaș de cult.

Individul începu să vorbească în limba lui nativă, bolborosită. Dar Saber clătină din cap.

– În franceză, te rog, Prospero. Avem un oaspete.

– Regele meu, sabia ta a fost curățată și așteaptă mâna ta.

Bărbatul vorbea într-o franceză execrabilă, dar François înțelese esența mesajului.

Pe chipul lui Saber apăru o expresie de satisfacție.

– Sabia nu s-a stricat cât a stat înfiptă în inima lui Jean-Pierre?

– Aș spune că s-a îmbunătățit mult, spuse Prospero.

Mâna lui Saber apucă mânerul neted de fier. Cu degetele strânse, ridică sabia de pe pernă și o ținu cu o plăcere aproape păgână.

Prospero se ridică în picioare, făcu o plecăciune și se îndepărtă.

Sabia era simplă, nedecorată și funcțională, iar mâna lui François era nerăbdătoare s-o atingă.

– Știu câte ceva despre săbii. Aceasta era folosită de cuceritorii din trecut.

– Aceasta i-a aparținut lui Attila, a fost furată de concubina lui și adusă aici, în sălbăticie, pentru a găsi Moricadia. Fără ca familia mea să știe, a fost ascunsă în armura lui Reynaldo și dezvăluită mie abia ieri.

Fără să avertizeze, Saber tăie cu sabia prin aer. François sări înapoi. Tăișul șuieră prin aer, cu satisfacție.

Prospero spuse:

– Sabia aceasta recunoaște mâna stăpânului.

Saber îl chemă și puse sabia la loc pe pernă.

-Mulțumesc. Își puse mâna pe umărul lui Prospero. Cum se simte Hada în dimineața asta?

-Mai bine, știind că prietenii ei și-au îndeplinit atât de bine sarcinile, încât i-au făcut pe mercenari să fugă cu coada între picioare.

Saber se întoarse înapoi către François.

-Femeile noastre au tras cu pușca din copac și doar una a fost rănită în timpul luptei. O mână ruptă, când una dintre amazoanele noastre a căzut din ascunzătoarea ei.

Îngrozit, François întrebă:

-Ați folosit femei pe post de soldați?

-Femeile noastre sunt neînfricate când vine vorba de apărarea căminului și a familiei, răspunse Saber.

François se uită în jur în sala tronului, privindu-i pe oameni cu alți ochi. Poate că această mască a civilizației era subțire. Poate că bătălia pe care și-o închipuise nu ar fi fost atât de scurtă și atât de ușor de câștigat precum sperase.

Prospero vorbi din nou, ridicând glasul, ca toată lumea să-l poată auzi:

-Hada și-a revenit mai mult când a auzit că Zakerie a murit luptând pentru cauza noastră.

Din mijlocul unui grup de soldați, unul pufni în râs.

Prospero zâmbi.

Saber zâmbi și el, dar își aminti furia pe care o simțise față de Zakerie.

-E bine că și-a răscumpărat onoarea la sfârșit. Bineînțeles, nici nu a avut de ales. Întorcându-se, strigă: Danel! Prietenul nostru, generalul François ar dori să te cunoască.

Individul crăcănat și cu ochi vicleni care înaintă cu pași mari nu semăna cu chipeșul Saber decât la atitudinea autoritară pe care o afișa precum o mantie cu care se obișnuise prea bine.

-Danel, acesta este generalul François al trupelor franceze care au venit să ne viziteze. Generale, vărul meu Danel, câștigătorul bătăliei de ieri împotriva mercenarilor lui de Guignard. Cu un calm evident, Saber se sprijini de masă și își încrucișă

brațele la piept. Danel, generalul este îngrijorat că ne certăm în privința ocupării tronului Moricadiei.

Danel lăsă capul pe spate și râse zgomotos:

– Nu, generale, înțeleg de ce crezi asta. La urma urmei, dintre noi doi, eu sunt cel care arată mai mult a rege. Îl cuprinse cu brațul pe Saber și rânji cu dinții lui negri. Dacă voiam tronul, l-aș fi luat deja, dar după cum poți vedea sunt doar un soldat, la fel ca dumneata și nu mă pricep la politică, pentru a fi rege. Nu, Saber este capul familiei noastre și conducătorul Moricadiei. Tot ce ne-a mai rămas de făcut este să pregătim încoronarea.

– Cred că trebuie să o facem repede. Deși aș vrea să aștept până la primăvară și să-i invit pe colegii mei conducători să participe, oamenii își doresc siguranța unui rege pe scaunul de domnie. Tocmai discutam despre finanțarea unui asemenea mare eveniment cu șeful finanțelor. Saber îi zâmbi femeii tinere și frumoase. Domnișoara Cardiff este un geniu în administrarea banilor. Sunt recunoscător că o am în echipa mea.

Numele îl șocă pe François.

– Domnișoara Cardiff? Domnișoara Cardiff este... angajata dumitale?

Conform spuselor spionului Zakerie, domnișoara Cardiff era iubita lui Saber.

– Bineînțeles.

Saber părea că înțelege nedumerirea lui François.

– Ah, ești surprins că am inclus o femeie în guvernul meu. Știu că nu se obișnuiește ca sexul slab să lucreze cu ochiul dracului, dar domnișoara Cardiff a învățat comerțul de la angajatorul ei, domnul Johnson, care este un contabil desăvârșit. În perioada în care s-a aflat aici într-o misiune pentru prințul Sandre, am ademenit-o și i-am furat-o, cu promisiuni de îmbogățire.

– Fiind o femeie practică, am acceptat.

Vocea domnișoarei Cardiff era răgușită și calmă, dar François observă că purta haine potrivite mai degrabă unei guvernante, decât unei amante regale.

Pe tot parcursul întâlnirii, generalul francez deveni din ce în ce mai sigur că informatorul lui fusese un mincinos, iar el un idiot

pentru că avusese încredere. Așadar, François nu mai avea scăpare. Nu putea declara că Moricadia este instabilă și că necesită anexarea, mai ales când prezența numeroasă a trupelor lui Saber făcea cucerirea aproape imposibilă, iar banii la care râvnea conducerea Franței, de neatins.

Și cum nu vedea cum ar putea să-și ceară înapoi mica avere pe care i-o plătise lui Zakerie, banii lui se duseseră pe apa sâmbetei.

Saber îi înconjură umerii cu brațul și îl conduse pe François spre ușă.

– Oricât de mult mi-a plăcut conversația pe care am purtat-o cu dumneata, o altă întâlnire mă așteaptă. Te voi lăsa în grija majordomului meu să stabiliți unde vei sta împreună cu trupele dumitale – pe cheltuiala mea, bineînțeles – și care dintre cazinouri se vor bucura cel mai mult de prezența dumitale.

Era cea mai plăcută propunere. François recunoscu înțelepciunea acestei tactici și, făcând o plecăciune respectuoasă, își văzu de drum.

Urma să fie o vacanță neașteptată și plăcută.

Raul îl lovi prietenește pe umăr și îl dădu în grija administratorului de la Hôtel de Tonagra, apoi ascultă bocăniturile tocurilor cizmelor generalului, pe măsură ce bătrânul fanfaron mergea pe coridor, îndepărtându-se de sala tronului.

Thompson, Danel, Prospero, familia, gărzile palatului, servitorii... absolut toți stăteau cu respirația tăiată, cu ochii ațintiți la ușă, de parcă le era teamă să creadă că o scoseseră la capăt.

Când zgomotul pașilor generalului se stinse, Raul se duse la ușile impozante, zdruncinate, dar în continuare intacte, și le închise. După ce puse zăvorul, se întoarse cu fața la oamenii lui și le spuse cu o voce calmă:

– Generalul François s-ar înfiora dacă ar afla că își plătește camera de hotel cu aurul pe care l-a folosit să-l mituiască pe Zakerie.

Și zâmbi.

Victoria zâmbi.

Danel chicoti.

Toată încăperea izbucni triumfătoare.

Câştigaseră.

Câştigaseră totul: lupta împotriva mercenarilor, controlul guvernului, sfârşitul domniei asupritoare a familiei de Guignard. Prizonierii din temniţe fuseseră eliberaţi, Raul va conduce hotelurile şi cazinourile şi va păstra banii în ţară, iar poporul lui va fi din nou liber şi bine hrănit.

Vor mai exista şi probleme, toţi ştiau asta.

Dar un lucru era sigur: câştigaseră.

Poporul lui câştigase!

Raul îşi deschise braţele.

Danel, Hada şi Prospero alergară spre el. Îi îmbrăţişă, o îmbrăţişă pe Amya, îşi îmbrăţişă întreaga familie, atât rudele de sânge, cât şi pe cele mai îndepărtate. Se duse la Thompson, în continuare rănit, dar neînfrânt, şi-l îmbrăţişă. O îmbrăţişă şi pe Izba Xaviera.

Îi îmbrăţişă pentru că erau oamenii care făcuseră ca visul său şi al poporului său să devină realitate.

Dar încerca să ajungă la Victoria. Toată lumea o ştia. Şi toată lumea se bucura.

Din ziua în care o răpise şi o adusese în castelul lui, le câştigase inimile cu firea ei încăpăţânată, cu bunătatea, cu înţelepciunea şi curajul ei. Indiferent cât de mult se îndoiseră de ea – pentru că era o străină, părea delicată şi vorbea elevat –, îşi arătase în nenumărate ocazii adevăratul caracter şi câştigase inimile tuturor.

Oare şi pe a lui?

Nu. Nu. Cu siguranţă nu. Cu mult timp înainte, tatăl său alungase din el orice fel de sentimente. Încercase să-i spună asta şi ştia că ea l-a înţeles.

Dar putea să-i ofere atât de multe! Era o femeie practică. Şi-ar fi dorit ceea ce avea el.

Dar chiar când să ajungă la ea, una din uşile mari se deschise. Un englez, un bărbat masiv cu pieptul cât un butoi şi faţa rumenă, intră în încăpere.

Victoria se opri din râs şi aclamat, încetă să bată din palme, privindu-l pe bărbat ca pe o fantomă.

Lui Raul îi îngheţă sângele în vene. Îl recunoscu. Îl ştia prea bine şi ştia ce înseamnă pentru Victoria sosirea lui.

Expresia aspră a bărbatului făcu în aşa fel încât toată bucuria dispăru, încetul cu încetul. Când freamătul se stinse, spuse:

-Am venit să o eliberez pe domnişoara Cardiff din ghearele dumitale mizerabile. Te rog, nu face greşeala să-mi spui că nu o pot avea. N-aş vrea să acționez împotriva coroanei.

Victoria stătea lângă masă, cu spatele drept, cu ochii ei albaştri plini de lacrimi. Pe un ton şoptit, spuse:

-Domnule Johnson... Domnule Johnson, v-ați întors pentru mine.

Capitolul 48

Stelele străluceau pe cerul negru de munte. Focul pârâia şi trosnea. Mirosul de fum de lemn se amestecase cu cel ca de ciorapi murdari al tutunului de pipă, iar chitara şi tobele se contopeau cu vocile mulțimii de bărbați care cântau o melodie despre o femeie singură într-un câmp cu flori.

Nu suna armonios.

Nu era o adunare armonioasă.

În prima pauză a agitației provocate de proaspăta domnie a lui Raul, Danel, Prospero şi Thompson îi adunară pe cei mai apropiați dintre oamenii noului rege şi-i duseră în pădure să jelească plecarea Victoriei în Anglia cu un chef şi o beție pe măsură. Berea şi vinul curgeau din plin. Au mâncat vânat proaspăt fript, pâine cu miere şi fructe de pădure uscate. Au dansat în jurul focului şi au râs în hohote când Danel s-a împiedicat, apoi l-au ajutat să se ridice şi au continuat să danseze.

Acum bărbații se aşezară să cânte şi adormiră unul câte unul, până când rămaseră doar Danel, Prospero şi Raul, care vorbeau mâhniți despre planurile de viitor ale lui Raul, în timp ce îndesau lemne în foc.

-Trebuie să te căsătoreşti. Adică, ştii tu... la biserică, cu un arhiepiscop şi flori. Nu ca...

Danel făcu un semn nedesluşit cu mâna înspre pădure.

– Nu, răspunse Raul.

– Eşti regele, insistă Danel. Trebuie să laşi urmaşi.

– Danel, eşti vărul lui, sublinie Prospero. Fiul tău poate fi moştenitor.

– Blestemul meu e că toate femeile mă vor în pat, dar cea care contează nu vrea să se mărite cu mine, spuse Danel şi clătină din cap deznădăjduit.

– Celesta nu vrea să se mărite cu tine? întrebă Prospero.

– Femeie deşteaptă, spuse Raul.

Prospero pufni.

– Doar dacă îi promit că îi voi rămâne credincios. Femeia asta poate simţi o minciună de la o poştă. Nu, continuă oftând. Saber trebuie să ni-l dea pe viitorul rege. O prinţesă tânără şi frumoasă din Bruskonia de Nord va fi încântată să se mărite cu un mire tânăr şi chipeş.

– Nu, spuse Raul.

– Unde e Bruskonia de Nord? întrebă Prospero.

– E o ţară inventată de mine, răspunse Danel.

– Nu, repetă Raul. Va fi Victoria sau nimeni alta.

Cei doi bărbaţi îl priviră îmbufnaţi.

– Tu nu eşti un bărbat căruia îi este scris să trăiască singur.

Danel îşi aruncă băţul în foc. Raul aprecia grija lor, dar:

– Sunt bine. Nu sunt bine? Nu-mi îndeplinesc bine atribuţiile? Nu dau lumii de mâncare, nu ajut fermierii, nu întâmpin vizitatorii bogaţi şi nu le urez bun venit şefilor de stat sosiţi în vizită?

– Ba da, spuse Prospero sărind în picioare şi scuturându-se, lovindu-se peste fund. Ale naibii furnici!

Raul râse. Iată! Încă putea să râdă, deci era bine.

– Trebuie să scap de astea, spuse Prospero şi se îndreptă spre pădure, dându-şi pantalonii jos, din mers.

Văzându-i fundul gol, Danel se cutremură.

Raul prinse ocazia să schimbe subiectul, se ridică şi se îndreptă spre pădure, în altă direcţie.

– Trebuie să urinez, spuse el.

– Că bine zici.

Spre dezaprobarea unora dintre bărbații care dormeau iepurește, Danel ajunse, clătinându-se, doar până la marginea luminișului.

Când terminară, cei trei bărbați se reuniră în jurul focului.

Raul se întinse.

-Cred că mă duc la culcare.

-O nu, n-ai să te duci, Maiestate, insistară Prospero și Danel, luându-l de brațe și așezându-l la loc.

Raul oftă.

-Vă amintiți de Anglia? Anglia cea rece, ploioasă și mohorâtă? Țineți minte cum a trebuit să plec de unul singur când aveam unsprezece ani? Sunt obișnuit să fiu singur. Mă descurc. Sunt bine.

-Da, observăm cu toții.

Danel aruncă niște bușteni pe jar.

Raul privea scânteile care zburau în sus și se cuibăreau printre stele... și se întrebă dacă în Anglia se vedeau stelele sau dacă începuseră ploile de toamnă.

-Nu înțeleg femeile, spuse Danel și se așeză. Credeam că domnișoara Cardiff te iubește.

-La naiba, până și Hada credea că te iubește, dădu Prospero din cap cu înțelepciune. Iar ea se pricepe la lucruri d-astea.

-Și femeile mele credeau la fel.

-Apoi să plece... așa... de îndată ce a apărut băgăciosul ală nenorocit de Johnson.

Prospero ridică urciorul de bere și luă o înghițitură.

-Nu trebuie să bei direct din ulcior. Dă-l încoace! Raul îl luă, apoi se răzgândi: Ba pe naiba!

Înghiți berea amăruie și îi dădu urciorul lui Danel. Acesta bău, își șterse barba și întrebă:

-Ea ce a zis? Saber, ce scuză ți-a oferit când a plecat?

Raul nu dorea să vorbească despre asta. Amintirea plecării Victoriei cu o lună în urmă, în după-amiaza aceea în care domnul Johnson își făcuse apariția în sala tronului... îl rănise, îl întristase și îl făcuse neîncrezător. Așa cum îi spusese și în timpul ceremoniei de proprietate, funia era atât de strâns legată, încât dacă

ar fi fost tăiată, ar fi sângerat amândoi. Nu știa dacă și ea suferă, dar el suferea.

– Mi-a spus că mă iubește.

Danel ținea în continuare urciorul, așa că Raul bâjbâi după el și bău îndelung, știind că nici o cantitate de alcool nu-i poate alina suferința.

– Ce-a zis când i-ai spus că o iubești? Nu a înțeles ce onoare îi oferi?

Prospero se înfurie. Și râgâi. Își apasă stomacul cu pumnul, rânji și râgâi din nou, îndeajuns de zgomotos ca bărbații care dormeau să bombăne nemulțumiți. Întorcându-și capul spre vest, își scutură pumnul și strigă:

– Ia de-aici, englezoaică slăbănoagă care ai considerat că regele nostru nu e suficient de bun pentru tine!

– Fără maniere proaste. Doar bere de calitate, spuse Danel și îl împunse pe Prospero în coaste.

Cei doi bărbați se prăpădeau de râs, apoi deveniră iar serioși și începură din nou să-l ia la întrebări pe Raul, ca doi buldogi cu fălcile încleștate pe prada lor îndărătnică.

– Bun. Prospero își înfipse cotul în genunchi și își sprijini barba în pumn, uitându-se fix la Raul. Deci, ce-a zis când i-ai spus că o iubești?

– Nu i-am spus, spuse Raul scurt și la obiect, felicitându-se pentru răspuns.

Cei doi bărbați se întoarseră de parcă ar fi avut arcuri sub fund. Se agitară câteva clipe, apoi Prospero răbufni:

– Nu i-ai spus?

– Victoria iubește Anglia. Crede că este singurul loc civilizat de pe pământ.

– A renunțat la tine pentru *Anglia?*

Tonul lui Prospero era neîncrezător.

– Nu. Nu pentru Anglia. Din alte motive. E complicat. Nu vrea să se mărite din cauza tatălui ei vitreg care s-a purtat urât cu mama ei.

Adevărul. Saber era bucuros că-l știe.

– Nu i-ai spus?

Pentru un burlac convins, Danel părea complet și absolut revoltat.

I se făcu rău când își aminti cum o apucase de încheietura mâinii, cum o târâse în anticameră și o confruntase în legătură cu intențiile ei. Pentru că îi spusese încă o dată că îl iubea. Apoi el...

– Am încercat să-i spun ce înseamnă pentru mine. Este egală cu mine – ba nu, e mai bună ca mine! – ca inteligență, ca agerime, ca fel de a se purta cu oamenii... și cu copiii! Toți o iubesc.

– I-ai spus că-ți place cum se poartă cu oamenii?

Danel își dădu o palmă peste frunte.

– I-am spus și că pentru mine nu mai există alta în pat!

Cei doi bărbați se uitară unul la altul. Apoi la Raul care oftă.

– Știu ce-și dorea să audă, dar n-aș fi putut să o mint.

– N-ai fi putut s-o minți în legătură cu ce?

Prospero își scărpină barba nerasă.

– Știam și că nu-și dorea responsabilitatea de a fi regină. Nu era făcută pentru poziția asta. În cea mai mare parte, regalitatea înseamnă formalități, să faci cu mâna din reflex mulțimii... iar Victoria își dorește să fie liberă.

Raul făcuse un gest nobil lăsând-o să plece.

– Îi datoram asta.

– O grămadă de rahat aburind! exclamă Danel.

Prospero își acoperi nasul cu palma:

– Se simte duhoarea până aici.

– Ne părea rău pentru tine. Am urât-o pe Victoria. Și pentru ce? Danel se ridică în picioare, clătinându-se de parcă era pe puntea unui vapor. Nici măcar nu i-ai spus că o iubești!

Raul trebuia să-și fi dat seama că nu vor înțelege.

– Își dorea să aibă viața ei. Merita viața pe care o visa, nu pe cea pe care am obligat-o s-o trăiască, când am răpit-o!

– Și mai mult rahat împuțit!

Prospero se ridică și el clătinându-se și i se alătură lui Danel.

– Dacă ai fi implorat-o, dacă ai fi insistat și i-ai fi spus că o iubești, poate ar fi rămas, spuse Prospero și își lovi pieptul umflat. Crezi că eu n-am făcut asta cu Hada? De fiecare dată când am fost

un prost? Ştii de ce mă târăsc la picioarele ei? Pentru că fără femeia aia sunt un nimic! Un nimic!

În cele din urmă, răbdător, pentru că, dacă nu ar fi fost, ei nu s-ar fi oprit niciodată din cicăleală, Raul le spuse adevărul:

– Sunt fiul tatălui meu. Eu nu iubesc.

Cei doi bărbaţi îl priviră cu capetele ridicate. Apoi se prăvăliră unul peste altul, râzând cu poftă. Raul îi privi jignit şi uimit că li se părea amuzant acest neajuns al lui.

– Nu o iubeşti?

Danel se împiedică de buşteanul din spatele lui.

– N-am văzut în viaţa mea un bărbat atât de îndrăgostit ca tine. Cum numeşti asta? Când nu-ţi doreşti altceva decât să o faci fericită? Când te interesează mai mult ce-şi doreşte ea decât ce-ţi doreşti tu? Când eşti nenorocit fără ea? Dumnezeule mare, asta e dragoste!

– Dragostea ta pentru ea, îl lămuri Prospero. Eşti tot numai statornicie şi supunere!

– Nu-i deloc amuzant, interveni şi Danel.

– Dacă i-ai fi spus, cel puţin ar fi ştiut şi ea tot ce trebuia să ştie ca să ia o decizie, spuse Prospero şi-şi dădu la o parte părul din ochi. Nici o femeie n-ar trebui să fie regina unei ţări aflate la începuturi, precum Moricadia, fără să fie iubită.

– O, şi te rog.

Danel îşi întinse braţele spre stele, azvârlindu-şi glasul cu putere, încât aproape toţi tovarăşii lor se treziră morocănoşi din somnul lor adânc.

– Hai să spunem lucrurilor pe nume: regele nostru Saber este un laş, fiindcă nu-i spune c-o iubeşte, exact ca un tinerel căruia îi e frică să invite o fată la dans, de teamă să nu fie refuzat.

Raul simţi cum îl furnică buricele degetelor şi cum îi ţiuie urechile. Nu era din cauza vinului sau a berii, şi atunci însemna că... aveau dreptate? Oare acesta era adevărul? O iubea, într-adevăr?

Danel continuă:

– Să ştii că pe mine m-a cucerit când a tras în mine şi a vrut să mă omoare.

Prospero chicoti:

– Şi când a fluturat sabia şi v-a spus să încetați cu joaca şi să nu vă mai omorâți între voi.

– Dar acum o plac tot timpul şi mai mult, continuă Danel. Când te gândeşti că l-a refuzat pe băiatul nostru şi toată averea lui frumuşică, pentru că nu o iubeşte!

Clătinându-se, Raul se ridică în picioare şi se uită fix la foc. Oare chiar o iubea?

Cu siguranță, pentru că se auzi mărturisind:

– Respingerea ei este singura care contează.

Prospero căzu pe spate, pe pământ.

– Da. Păcat că nu ai de ales. Trebuie să te duci să-i spui. Trebuie să-i spui adevărul despre tot. Despre ceremonie, despre tot. Ştii ce zic.

Raul înghiți în sec.

– Da, cred că ştiu.

Danel spuse:

– Pentru că dacă vrea să se mărite cu altul în locul tău...

– Nu! Raul îşi ridică pumnii în aer.

Danel insistă:

– Femeia asta iubeşte copiii şi îşi va dori câțiva...

– Nu! Vocea lui Raul deveni răguşită şi disperată.

– E frumoasă, spuse Danel. Doar nu-ți închipui că va rămâne singură toată viața?

Raul întinse mâna, îşi apucă vărul de gât şi-l trase spre el.

– Nu!

Nu era un răspuns la o întrebare, ci negarea inconştientă a gândului că Victoria ar putea fi cu alt bărbat.

Ca un manipulator bătrân şi viclean ce era, Danel răbufni:

– Atunci mai bine ai face ceva în privința asta.

Raul îi dădu drumul.

– Da.

Doar buştenii care trosneau în flăcări tulburau tăcerea din jurul focului. Danel îşi scărpină gâtul.

– Când o să afle adevărul... despre ceremonie... Ei bine, femeia asta e nărăvaşă.

– Da.

O nărăvaşă minunată. Pentru prima oară, starea de spirit a lui Raul se îmbunătăţi.

Prospero spuse cugetând:

- Mă bucur că nu sunt în pielea ta.

Capitolul 49

- Îţi vei face mândri părinţii, îi spuse Victoria lui Effie, netezindu-i fusta albă. Să fii prezentată reginei este cea mai mare dorinţă a tatălui tău.

- Ştiu, şopti Effie.

Fata era speriată de moarte.

Victoria îşi puse palma pe obrazul ei pentru a o linişti, apoi se întoarse către Maude.

- Când vei fi prezentată reginei, cavalerii care te vor vedea îşi vor da seama cât eşti de frumoasă.

Maude o privi cu atenţie pe Victoria.

- Şi îşi vor da seama că nu mai sunt de rând?

- Aşa cred. Aceasta este şansa pe care o aşteptai.

- Perfect. Maude îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia. Atunci voi profita de ea până la capăt.

De când se întorsese din Moricadia, în urmă cu două luni, Victoria făcuse absolut totul pentru a le pregăti pe fetele Johnson pentru acest moment. Ştiau cum să meargă, cum să facă reverenţe, înclinarea corectă a capului, ce să facă dacă regina le vorbea... Nici o altă tânără domnişoară din Anglia nu se simţea la fel de onorată de prezentare ca ele două. Şi nici o altă guvernantă din Anglia nu era mai încântată decât Victoria, că era încă angajată şi nepătată de vreun scandal.

Pe drumul dintre Moricadia şi Anglia descoperise că domnul Johnson îşi dusese familia acasă, după evenimentul care întrerupsese balul, apoi se întorsese imediat în Moricadia ca să o găsească. Fusese foarte bun cu ea, interesându-se mai întâi dacă păţise ceva şi, după ce ea îl asigurase că fusese tratată cu tot respectul

cuvenit și izbucnise în plâns, el îi întinsese batista și o lăsase să-și descarce suferința. Familia, doamna Johnson și fetele rămăseseră retrase până când el se întorsese cu Victoria, fără să spună nimic despre aventurile lor din Moricadia sau despre scandaloasa pierdere a guvernantei lor. Așa că reputația Victoriei rămăsese nepătată, iar femeile Johnson erau înțelegătoare și generoase în presupunerile lor despre timpul în care fusese plecată. Dacă presupuneau în intimitate că onorabila și rigida domnișoară Cardiff ar fi o femeie decăzută, își păstrau părerile pentru ele, și pentru că Victoria era la fel ca întotdeauna – senină, netulburată și disciplinată – viața ei se învârtea din nou în jurul celor două fete.

Acum Victoria se afla la Palatul Buckingham, ajutându-le pe Effie și pe Maude în momentele lor de onoare și tremurând de emoție că aceste fete de rând erau acum suficient de respectabile pentru a se prezenta în lumea bună, iar Victoria fusese cea care le ajutase să ajungă aici.

Era mândră. Foarte mândră.

Nici măcar o dată nu-și închipuise cum ar fi putut să ajute multe alte fete ca fiicele familiei Johnson să ajungă la adevăratul lor potențial, dacă ar fi fost soția lui Raul și regina Moricadiei.

Și totuși, luase hotărârea corectă plecând din Moricadia.

Știa că așa era.

Atunci de ce continua să tânjească după Raul de parcă ar fi fost sufletul ei pereche?

Maestrul de ceremonii al reginei Victoria bătu din palme:

– Tinere domnițe, aveți jumătate de oră. Dorim ca însoțitorii voștri să plece acum și să-și ocupe locurile în sala de primire. Debutantelor le sugerez să-și folosească timpul cu înțelepciune. Toaletele sunt în direcția aceasta.

Victoria le atinse ușor pe fete pe umăr și apoi se mută pe coridor, împreună cu ceilalți însoțitori și celelalte guvernante.

– Victoria?

Vocea sună familiar, și Victoria privi la chipul rotund și totuși matur, cu ochi foarte, foarte triști.

– Belle!

Victoria își întinse brațele și își îmbrățișă vechea prietenă.

–Belle, ce cauţi aici? Va fi prezentată vreuna dintre surorile tale?

–Nu, nu ne putem permite aşa ceva. Belle zâmbi şi buzele îi tremurară. Sunt aici cu tata. L-a chemat regina şi de când cu boala mamei şi cu... accidentul lui... trebuie să-l însoţesc peste tot.

Victoria se uită împrejur, căutând un ungher, şi o trase pe Belle.

–Îmi pare rău să aud că a avut un accident. Ce s-a întâmplat?

–Cred că... Cred că datora bani cuiva, cui nu trebuia, căci tata a fost bătut atât de crunt încât... Ei bine, piciorul nu i s-a vindecat cum trebuie, iar faţa lui e plină de cicatrice.

Belle nu o putea privi pe Victoria în ochi. Îngrozită, Victoria spuse:

–N-am ştiut!

–Îţi dai seama că nu spunem multora cum s-a întâmplat accidentul. Buza lui Belle tremura. Doar ţie, dragă prietenă.

–Dar Raul nu mi-a spus nimic!

Faţa lui Belle se însenină.

–Te-ai întâlnit cu Raul în călătoriile tale? Nu mi-ai spus!

„Pentru că nu am vrut să explic... anumite lucruri", îşi spuse în gând.

–Îmi pare rău. Am neglijat să-ţi scriu. Da. L-am văzut. Am petrecut timp împreună. Un fel de-a spune.

–Ce mai face? Ştim că a câştigat revoluţia şi că e regele Moricadiei. Am citit totul în ziare şi îţi poţi da seama cât suntem de încântaţi. Adică, eu şi surorile mele vreau să spun.

Adică nu şi tatăl lor, asta vru Belle să spună.

–Am plecat înainte să fie încoronat, dar te asigur, nimeni nu l-ar fi oprit să ocupe tronul.

Victoria ştia că glasul ei răsuna mândru, dar nu îi păsa. La urma urmei, vorbea cu sora lui Raul.

–Ai fost acolo în timpul revoluţiei?

Belle se prăvăli peste scaunul de la fereastră.

Victoria ştia că nu trebuie să-i spună lui Belle adevărul. Povestea era prea îngrozitoare, minunată şi ciudată. Nu-i punea într-o lumină bună nici pe fratele lui Belle şi nici pe Victoria, prietena

ei. Dar într-un fel căldura și înțelegerea prietenei ei o înconjurară și se trezi stând lângă Belle, povestindu-i absolut totul: vizita ei în Moricadia, răpirea ei, ceremoniile bizare, determinarea constantă a lui Raul de a câștiga revoluția și pe ea.

Când termină de povestit, Belle o privi clipind cu neîncredere.

–Raul a vrut să se însoare cu tine și tu l-ai părăsit? Pe Raul? L-ai părăsit pe Raul pentru că nu te iubea?

Victoria rămase cu gura căscată la prietena ei.

–Belle! Credeam că tu vei fi de acord cu mine. Nu asta spuneai mereu? La școală sau noaptea târziu când stăteam de vorbă? Nu spuneai că nu te vei mărita decât din dragoste?

–Eram o proastă! Belle vorbi răspicat cu vehemență: Aș face orice să-mi ajut surorile și pe mine, să scăpăm de creditorii tatei. Pentru mine e prea târziu să am o viață, dar surorile mele mai mici merită o șansă. Pentru asta, m-aș mărita cu oricine!

–O, Belle, îmi pare atât de rău.

Victoria începu să înțeleagă cât de puternică era suferința lui Belle.

–Nu te va ajuta Raul să scapi?

–Tata nu mă lasă să-i scriu.

–Nu e drept! Când fratele tău e rege...

–Ar trebui să fiu sora unui rege. În schimb sunt fata unui pierde-vară. Nimic din toate astea nu e corect! Sau drept. Ochii lui Belle scânteiau de furie și de frustrare. Nici ceea ce ai făcut tu nu e corect. Te puteai mărita cu Raul. E frumos, e bun, are toți dinții în gură și e tânăr. Da, tatăl meu l-a rănit. Și poate el crede că nu iubește, dar pe mine m-a iubit; și-a iubit toate surorile.

Luată prin surprindere de vehemența lui Belle, Victoria spuse:

–Așa e. Dar asta nu este dragostea unui bărbat pentru partenera lui.

–Nu puteai să te măriți cu el și să ai răbdare? pufni Belle.

–Dar dacă nu m-ar fi iubit niciodată?

–Dar dacă ar fi făcut-o? Dragostea lui, pe care o dăruiește atât de rar, merită așteptată o viață întreagă.

Belle puse mâna pe umărul Victoriei și o privi în ochi.

– Întoarce-te. Du-te în Moricadia, găsește-l și spune-i că-l iubești și că-l vei învăța cum să iubească. Dacă nu te mai vrea, ți-o va spune.

Gândul acesta chinuitor îi tăie respirația Victoriei. Bella văzu asta și înțelese:

– Merită să încerci, nu-i așa?

Pentru prima dată în două luni, apăsarea din sufletul Victoriei dispăru. Reuși să tragă adânc aer în piept și să gândească, fără să sufere. Vedea o cale înaintea ei, care probabil s-ar fi sfârșit în suferință, dar nu și în incertitudine. Nicicând în incertitudine.

– Da, se auzi spunând. Merită să încerc. Mulțumesc, Belle. Bineînțeles că ai dreptate. Exact asta voi face.

Capitolul 50

Amintindu-și de grupul de femei aliniate pe coridor, Victoria și Belle se ridicară în picioare, promițându-și să se întâlnească mai târziu, apoi se grăbiră spre camera de primire a reginei.

Acolo, curtenii și părinții mândri, aliniați de-a lungul covorului pe care înaintau fetele, așteptau cu sufletul la gură debutantele noului sezon. În capătul covorului, un podium aștepta sosirea reginei.

Făcând reverențe și scuzându-se politicos, Victoria își făcu drum către familia Johnson. Cei doi stăteau în față, împreună cu alți părinți, la marginea somptuosului covor roșu, ca niște flori mândre de-a lungul unei poteci din grădină. Când ajunse la ei, o atinse pe doamna Johnson ușor pe umărul drept.

Doamna Johnson se întoarse și scoase un sunet de ușurare. Luând-o de braț, o împinse pe Victoria înainte.

– Unde ai fost? Ne-am făcut griji.

– M-am întâlnit cu un vechi prieten.

– După cum îți strălucește fața, aș spune că este vorba de un prieten vechi și drag, îi zâmbi ștrengar doamna Johnson. Cum îl cheamă?

– Nu este bărbat.

Aproape că îi venea să râdă de dezamăgirea evidentă a doamnei Johnson.

– E vorba despre Belle Lawrence, fata vicontelui Grimsborough.

– Bineînțeles. Vor fi și ei aici, nu-i așa?

– Ce?

Doamna Johnson era destul de aiurită, dar Victoria nu înțelese deloc ce-a vrut să zică.

– Sssst!

Domnul Johnson se uită urât la ele, ca să tacă. Doamna Johnson îi strânse brațul Victoriei. Făcu și ea același gest, simțindu-se relaxată și cu capul limpede, pentru prima oară de când se întorsese în Anglia.

După ce debarcase pe țărmurile Angliei și se reinstalase la reședința Johnson, Victoria își făcuse timp să își viziteze familia. Fusese surprinsă să descopere că mama ei păstrase un caiet în care lipise scrisorile de la ea și o hartă pe care o folosea ca să fie la zi cu călătoriile ei. Frații ei erau impresionați de cât de bine cunoștea lumea. Tatăl ei vitreg era rezervat în legătură cu realizările ei, însă pentru prima dată, Victoria nu băgă de seamă asta și nici nu-i păsă. În schimb, își folosise toată atenția ca să construiască relații puternice și de durată cu frații și surorile ei și, cel mai important, cu mama sa. Relațiile acestea nu-i influențau nici cariera, nici viitorul, dar cu toate acestea, simțea că, având familia de partea ei, avea pe ce să se bazeze ca să-și continue viața, și toate rănile vechi... dispărură.

Dar în cea mai mare parte a timpului, fusese ocupată cu Maude și cu Effie, cu rochiile și manierele lor, cu procedurile ce trebuiau urmate în timpul prezentării. Și în fiecare zi, îi mulțumea Domnului pentru slujba ei, pentru că în fiecare noapte se trezea căutându-l pe Raul în pat. Avea vise fierbinți cu Raul. Și mai presus de toate... tânjea după el.

Aruncă o privire spre alee tocmai când oamenii îi făceau loc să treacă vicontelui Grimsborough, ca să ajungă în rândul din față. Se sprijinea cu greu într-un baston. Avea fața desfigurată. Avea

un aer malefic și o apăsare pe chip, care îi ținea pe toți la distanță. Belle pășea în urma lui, cu ochii plecați și fără expresie.

Victoria suferea pentru prietena ei și pentru viața ei tristă. Dar poate curând va fi lângă Raul. Îi va atrage atenția asupra nefericirii surorilor lui și, împreună, le vor aduce în Moricadia. Și chiar dacă nu o mai dorea – un ciob al durerii îi tăie din nou respirația –, i-ar spune despre disperarea lui Belle, iar el își va salva surorile. Măcar ceva bun avea să iasă din fuga ei prostească din Moricadia.

Când fu anunțată sosirea reginei Victoria, încăperea se liniști. În timp ce mulțimea se afunda în plecăciuni, regina păși impunătoare spre centrul podiumului și se opri așteptând debutantele. Ca statură, era o femeie scundă, dar prin ținuta și încrederea ei, nimeni nu ar fi considerat-o ca fiind altcineva decât regina Angliei. Cu siguranță, Victoria Cardiff era uimită că se afla în fața unui monarh și când i se păru că privirea reginei se opri asupra ei, roși cu o plăcere înălțătoare.

– Sosesc debutantele, șopti doamna Johnson.

Maude și Effie ajunseseră cam la jumătatea alaiului, două fete adorabile care nu arătau altceva decât frumusețe și seninătate timidă și care erau, întru totul, ca orice tânără englezoaică, în căutarea unui soț.

Victoriei îi dădură lacrimile. Își spuse că plânge pentru că era mândră de rolul pe care îl avusese în educația lor și își ignoră pornirea recentă și regretabilă de a plânge din orice nimic, cum ar fi singurătatea ei sâcâitoare.

După ce făcură o reverență în fața reginei, fetele se așezară pe margine și priviră primirea celorlalte debutante. Apoi, cu un oftat colectiv de ușurare, tinerele domnișoare așteptară să li se permită să plece.

Dar regina Victoria avea alte planuri. Cu o voce fermă, uimitoare pentru o persoană atât de mică, anunță:

– Astăzi am onoarea să primesc unul dintre cei mai noi monarhi europeni, al uneia dintre cele mai străvechi familii regale...

Prostește, Victoria nu înțelegea ce se întâmplă.

– ... o țară ce abia de curând și-a revenit după o lungă înrobire...

Zâmbitori, domnul și doamna Johnson făcură puțin spațiu în jurul ei.

– ... suntem mândri să fim prima țară care îl primește pe proaspătul încoronat rege Saber al Moricadiei!

Și apăru în pragul ușii.

Raul.

Doamne, Dumnezeule! Raul Lawrence... regele Saber.

Inima Victoriei începu să o ia la goană. Bărbia și mâinile începură să-i tremure.

Auzi un freamăt colectiv și apoi pe una dintre debutante, șoptind nesocotit:

– Doamne sfinte!

De fapt, Victoria nu o învinovățea pe fată că încălcase protocolul.

Raul era superb, regal, nobil și serios, dar în același timp foarte, foarte obraznic. Și seducător. Și, ca întotdeauna, înainta cu mersul acela leneș și jucăuș ce părea că știa absolut totul despre cum să satisfacă o femeie.

Ceea ce și făcea. *O, Dumnezeule!* Știa cu adevărat.

Victoria îl privea amețită cum înainta pe covor, cu o demnitate regală.

Genunchii i se înmuiară gândindu-se la ce va urma.

O va vedea.

Dar stai. Nu. Trebuia să se retragă. Trebuia să se ascundă. Dacă nu, el o va vedea și se va gândi... că ea pusese la cale intenționat această întâlnire, când de fapt nici nu bănuia că el era în Anglia, cu atât mai puțin în Londra, și mai ales aici.

De ce nu anunțaseră ziarele vizita lui?

Încercă să se ascundă în mulțime, dar oamenii din spatele ei se înghesuiau în față, ca să poată vedea, iar doamna Johnson o ținea de braț. Victoria era blocată.

Fără să privească în stânga sau în dreapta, Danel și Prospero mergeau la trei pași în urma regelui lor. Purtau costume simple negre, tunsori sobre și se vedea clar că se spălaseră. Se mișcau ca niște domni, ca niște adevărați gentlemeni, hotărâți și încrezători.

Inima i se umplu de mândrie, ea îi pregătise... și nu i-ar fi recunoscut pe stradă.

Pe de altă parte, Raul semăna mai mult ca niciodată cu un prinț din povești, îmbrăcat într-un costum negru perfect croit, cu o cămașă albă apretată și o lavalieră elegantă. Cu ea o legase și făcuse lucruri inimaginabile trupului ei inocent.

Nici una dintre poveștile pe care le auzise nu relatase vreodată despre astfel de plăceri scandaloase.

Fața lui serioasă avea gropițe în obraji, iar buzele lui erau aceleași minunate linii arcuite de catifea, care promiteau pasiune și împlinire.

„Nu te gândi la asta!"

Părul lui era tuns până la umeri și strălucea cu acea scânteiere irizantă de negru-albăstrui, ce îi amintea de atingerea de mătase pe care o simțea când își plimba degetele prin el.

„Nu-ți aminti..."

Cuprinsă de spaimă, aștepta ca el să o zărească.

Dar nu o văzu. În schimb, își întoarse capul înspre cealaltă parte a covorului și întâlni privirea tatălui său.

Se opri. Îl privi înmărmurit.

Grimsborough îl privea la fel, însă era prea mândru pentru a face primul pas.

Dar după discuția cu Belle, Victoria știa că era foarte important pentru familia Grimsborough ca Raul să-și recunoască tatăl și își ținea respirația, rugându-se, de dragul lui Belle, ca Raul să facă un gest de împăcare.

Și el făcu o reverență scurtă și categorică, de recunoaștere.

Ca răspuns, Grimsborough își plecă fruntea, în semn de respect.

Era un moment important, înfricoșător și minunat în același timp. Era un gest ce-i oferea ocazia lui Grimsborough să se revanșeze. Era un gest ce adusese pe buzele tremurânde ale lui Belle un zâmbet de speranță.

Victoria oftă ușurată.

Raul se duse pe podium, în fața reginei Victoria.

-Vă mulțumesc pentru căldura cu care Anglia a primit Moricadia și pe mine, în alăturarea noastră la lume, ca țară și ca monarhie.

Victoria se îmbujoră și o trecură brusc căldurile. Vocea aceea adâncă și generoasă îi amintea de zilele și nopțile de libertate și pasiune, pe care nici o altă femeie nu le trăise vreodată.

Își spuse foarte serios: „Nu este momentul să te gândești la așa ceva".

Trebuia să-și șteargă cumva aceste amintiri din minte și să găsească o cale de scăpare. Așa că încercă din nou să se piardă în mulțime.

Raul spuse:

-Am venit nu doar pentru a-mi exprima respectul pentru una dintre cele mai mari monarhii ale lumii...

Regina Victoria începu să se aranjeze când îi văzu privirea.

Victoria încetă să se mai agite și se încruntă: „Ce ușuratică!"

Raul continuă:

-... ci și pentru a cere o favoare.

-Dacă îmi stă în putere, vă voi acorda această favoare, fără îndoială, răspunse regina.

Ce ciudat. Parcă citeau dintr-un scenariu. Apoi Raul spuse:

-Vreau o soție.

Victoria încremeni.

Debutantele începură să-și dea coate.

Regina Victoria își întoarse privirea serioasă către ele.

Înghionteala se opri.

Zumzetul înăbușit al mulțimii din jurul ei o făcea pe Victoria să gândească cu greu, dar trebuia să se întrebe: Se referea la ea? Venise pentru ea?

Sau poate cursul nemilos al destinului o adusese pe Victoria aici, când el venise să ceară mâna unei femei nobile, mai potrivite?

Simți că i se face rău.

Raul continuă:

-În timpul revoluției, am avut alături de mine cea mai minunată femeie, o femeie de un curaj și de o bunătate de neegalat. Ea este cea căreia vreau să-mi încredințez viața și regatul.

Întoarse capul şi o privi pe Victoria în ochi.

Oh. O văzuse. Ştia că e aici. Despre ea era vorba, într-adevăr.

Despre ea era vorba.

Uşurarea se lupta cu groaza.

Nu voia ca el să se însoare cu altă femeie. *Niciodată.*

Dar nici nu voia ca el să facă asta aici, în faţa tuturor.

Dar în stilul caracteristic, Raul nu-i dădu nici măcar posibilitatea de a alege – iar ea ştia de ce. Era genul de bărbat care se folosea de toate mijloacele de care dispunea când era hotărât să facă ceva – în cazul de faţă, o cerere în căsătorie în cel mai public loc, în faţa monarhului ei.

Rege?

Da, era rege.

Dar în primul rând era un ticălos. Un ticălos până în măduva oaselor. Ar merita să-l plesnească peste urechi.

Vocea îi răsună în toată încăperea imensă:

– Maiestate, această respectabilă femeie vă este supusă şi sper să beneficiez de ajutorul Vostru, în peţirea ei.

Victoria Cardiff fusese păcălită. Acum înţelese. Era o capcană. Fusese complet şi în totalitate indusă în eroare. De domnul şi de doamna Johnson care insistaseră să-i cumpere o rochie nouă „drept mulţumire pentru grija ta constantă faţă de fetele noastre". De Raul Lawrence care pusese la cale această scenetă ruşinoasă. Şi chiar de însăşi regina Victoria.

– Cine este acest diamant fără pată, rege Saber?

Regina Victoria avea un talent înnăscut pentru teatru.

– Domnişoara Victoria Cardiff, răspunse el, iar ea nu-şi mai auzise până atunci numele rostit cu o asemenea rezonanţă.

Prefăcându-se că nu ştie exact unde se află, regina Victoria se uită peste capetele mulţimii şi întrebă:

– Domnişoara Victoria Cardiff este aici?

Pentru prima oară în ultimele minute, Victoria respiră adânc:

– Eu sunt, maiestate.

Cunoştea protocoalele corecte, ştia cum să meargă, cum să facă reverenţe. Trebuia să ştie. Le instruise pe Maude şi pe Effie săptămâni întregi.

Observă că regina Victoria zâmbea ciudat, și ochii i se încrețiseră de râs. Savura emoția pețirii pe care o pusese la cale.

– Domnișoară Cardiff, bănuiesc că îl cunoști pe Maiestatea Sa, regele Saber.

Victoria se întoarse spre el.

El făcu o plecăciune.

Victoria făcu aceeași reverență respectuoasă, ca și în fața reginei Victoria. Dacă nu lui, măcar Coroanei îi datora respect... dar de fapt, îl respecta și pe el. Era un bărbat minunat din toate punctele de vedere. Și, bineînțeles, un rege admirabil. Și, fără îndoială, un ticălos desăvârșit.

Raul așteptă să își ridice capul și îi zâmbi.

Inima Victoriei bătea asurzitor.

Îi luă mâna și simți cum i se înfierbântă tot corpul.

Îngenunche în fața ei.

În încăpere se auziră suspinele de plăcere ale debutantelor.

Degetele lui îi mângâiau palma.

– O, nu face asta, șopti ea.

Dacă s-ar fi hotărât să se întoarcă mai devreme în Moricadia ar fi fost scutită de atâta melodramă!

– Nu am nici o bijuterie de familie pe care să ți-o ofer, îi spuse.

Nu mulțimii, ci ei, iar vocea lui caldă, adâncă și seducătoare o învălui și-i atrase privirea către a lui, unde se putea scălda în bucuria de a ști că era aici, în genunchi, în fața ei și a Angliei.

– Nu vei avea rubine la gât, nici diamante la urechi, nici safire care să se potrivească ochilor tăi. Și știi mai bine decât oricine că tezaurul Moricadiei nu trebuie cheltuit pe bijuterii, oricât de binemeritate ar fi.

– Știu, răspunse și privirea i se agăță de a lui.

Din buzunarul de la piept scoase un inel, un cerc simplu și lat, din aur.

Debutantele scânciră dezamăgite.

– Dar gâtul și urechile tale sunt mai frumoase decât orice rubine sau diamante, și nici un safir nu va putea egala vreodată sclipirea și culoarea ochilor tăi.

Observă cu coada ochiului cum dezamăgirea debutantelor începu să dispară. Își desfăcuseră evantaiele și își făceau vânt, cu putere.

– Așa că îți ofer acest inel exact așa cum este, simplu și umil. I-l puse în palmă și îi închise pumnul. L-am cumpărat din câștiguri necinstite. Dar sunt câștigurile *mele* necinstite.

– Pariuri? întrebă ea.

– Și curse de cai. Se încruntă. Mă cunoști prea bine.

– Așa e.

– Dacă mă mai iubești și dacă vei accepta să porți acest inel și să-mi devii soție, nu-ți pot promite că mâinile tale vor fi împodobite cu bijuterii, dar îți pot oferi munți și văi, orașe și locuri sălbatice. Îți pot oferi Moricadia.

Dezamăgită, Victoria simți un nod în gât. Iubea Moricadia... dar nu asta își dorea. Încercă să-și tragă mâna.

Cu toate acestea, el continuă să o țină și să-i vorbească cu acea voce adorată, răsunătoare și convingătoare:

– Îți pot promite că te voi apăra cu toată puterea unui războinic de temut, te voi prețui cu toată priceperea unui bărbat simplu și te voi venera cu trupul meu. Se aplecă înainte, cu ochii lui solemni, pătimași și sinceri, apoi continuă: Și te voi iubi, te voi iubi, Victoria Cardiff, pentru tot restul vieții mele și după aceea.

– Mă iubești? întrebă ea și ochii i se umplură de lacrimi.

Îndrăznea să-l creadă?

– Nu recunoșteam sentimentul, dar cred că te-am iubit din prima clipă când te-am văzut. Știu că te-am iubit când te-am văzut învățându-i engleza pe copii. Și m-am pierdut în adorare când ai refuzat să fugi, când mă luptam cu Jean-Pierre. Ești tot ce înseamnă curaj, putere și hotărâre, o femeie demnă să fie regina Moricadiei și stăpâna inimii mele.

Era extrem de serios și părea că e pregătit să stea în genunchi în fața ei ca să primească răspunsul dorit, oricât de mult ar fi fost nevoie.

Bineînțeles că nu era adevărat. Îl cunoștea prea bine. Dacă l-ar fi refuzat – la naiba cu eticheta! –, ar fi luat-o pe sus și ar fi dus-o

de acolo și ar fi făcut dragoste cu ea, până când ar fi acceptat să se căsătorească cu el, din pricina extenuării.

Și oricât de tentant ar fi sunat, se gândi că regele și viitoarea regină a Moricadiei nu ar trebui să facă atâta zarvă la curtea Angliei.

Victoria se uită împrejur la mulțime. Toți urmăreau și așteptau cu sufletul la gură.

Privi în sus spre podium. Regina îi privea cu o mulțumire desăvârșită.

Se uită apoi la debutante. Își țineau palmele împreunate, așteptând ca ea să-i ofere răspunsul pe care îl dorea.

Se întoarse cu privirea la Raul. O privea cu un fel de dorință înfometată, care însemna dragoste, poftă trupească și fericire promisă, adunate la un loc.

Așa că îi oferi ce își dorea. Îi mângâie fața, se apleacă spre el și îi făgădui:

– Da. Mă voi mărita cu tine, Raul Lawrence, rege Saber al Moricadiei, și ne vom iubi până la sfârșit și chiar și după aceea.

Crezuse că el va reuși să respecte eticheta. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu va fi așa.

Raul se ridică, o luă în brațe și, cu un salt de bucurie, o ridică și o învârti, râzând.

Victoria se sprijinea de umerii lui și râdea și ea, știind că această clipă era începutul adevăratei lor fericiri.

Curtenii izbucniră în aplauze și, după o clipă în care rămase șocată și cu ochii măriți, regina Victoria zâmbi rigid și aplaudă și ea.

Danel și Prospero se retraseră cu grijă, să nu întrerupă îmbrățișarea pasională a regelui și a reginei lor. Danel spuse din colțul gurii:

– N-aș vrea să fiu Saber când va trebui să-i explice că ceremonia de proprietate din pădure este, de fapt, slujba de căsătorie moricadiană.

Prospero încuviință:

– Înainte să-i spună ar fi bine să aibă la îndemână o funie, ca să o lege. Femeia asta e foarte nărăvaşă.

– Este. Prima oară când am văzut-o pierzându-şi cumpătul, a tras în mine cu puşca. A doua oară, aproape că ne-a retezat mâinile şi mie, şi lui Saber.

Cei doi bărbaţi îşi amintiră neliniştiţi incidentele.

– Crezi că se va supăra pe noi? întrebă Danel.

– Cât timp crezi că poate ţine ranchiună? murmură Prospero.

– Cu siguranţă nu mai mult decât până la naşterea primului lor copil.

– Sau al doilea.

Danel se gândi un moment îndelung:

– Poate îl putem convinge pe rege să ascundă sabia lui Attila.

Prospero îşi puse braţul pe umărul lui Danel.

– Bună idee, prietene. Bună idee.

Mulțumiri

Leslie Gelbman, Kara Welsh și Kerry Donovan, apreciez sprijinul vostru constant. Mulțumiri Departamentului de artă de la NAL, condus de Anthony Ramondo. Lui Rick Pascocello, director al Departamentului de marketing și publicitate, și oamenilor mei speciali Craig Burke și Jodi Rosoff, vă mulțumesc. Mulțumirile mele lui Frank Walgren și Departamentului de producție, și bineînțeles, un mulțumesc special nemaipomenitului Departament de vânzări de la Penguin: Norman Lidofsky, Don Redpath, Sharon Gamboa, Don Rieck și Trish Weyenberg. Sunteți cei mai buni!

Mulțumesc lui Roger Bell, fost pilot Air Force, pentru ajutorul său privind termenii de balistică și lui Joyce Bell pentru criticile sale, în orice condiții și în orice loc, și pentru că știe mereu să conjuge verbele corect. Apreciez asta, sincer.